

Олександр Авраменко **Українська література** 2021

Олександр Авраменко

Українська література

Частина 1

Олександр АВРАМЕНКО

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Підручник для осіб з особливими
освітніми потребами (Н 54.1–Н 54.2)

8 клас

(У 2-х частинах)

ЧАСТИНА 1

Рекомендовано Міністерством освіти і науки України

КИЇВ
«ГРАМОТА»
2021

УДК 373.5:821.161.2.09.+821.161.2.09] (075.3)
А21

Рекомендовано Міністерством освіти і науки України
(наказ Міністерства освіти і науки України від 22. 02. 2021 № 243)

Видано за рахунок державних коштів. Продаж заборонено

Умовні позначення:

— тестові завдання;

— творче завдання;

— завдання до художнього
тексту;

— словник невідомих
термінів;

— домашнє завдання.

Авраменко О.

A21 Українська література : підруч. для осіб з особл. освітн. потре-
бами (Н 54.1–Н 54.2). 8 кл. (у 2-х частинах) : Частина 1 / Олександр
Авраменко. — Київ : Грамота, 2021. — 208 с. : іл.

ISBN 978-966-349-893-5

ISBN 978-966-349-894-2 (частина 1)

Підручник відповідає вимогам Державного стандарту та про-
грамі з української літератури для 8 класу.

Видання містить художні твори, відомості з теорії літератури,
біографічні матеріали про письменників і письменниць.

Методичний апарат підручника охоплює різнорівневі зав-
дання, зорієнтовані на вікові особливості восьмикласників і
восьмикласниць.

Для учнів, учителів, методистів і батьків.

УДК 373.5:821.161.2.09.+821.161.2.09] (075.3)

ISBN 978-966-349-893-5

ISBN 978-966-349-894-2 (частина 1)

© Авраменко О. М., 2021

© Видавництво «Грамота», 2021

Дорогі друзі!

Аби дістати насолоду від вивчення української літератури у 8 класі, треба старанно й систематично працювати з підручником, який ви зараз тримаєте в руках.

Читаючи його, ви вирушите в захопливу й пізнавальну подорож: потрапите до Туреччини, на узбережжя Чорного моря, де станете свідками визволення з полону семи сот козаків-невільників, а в цьому їм допомогла смілива українка (дума «Маруся Богуславка»). Дуже цікаво вам буде дізнатися, як здійснив фінансову махінацію і в один момент збанкрутував багатий селянин Калитка (*І. Карпенко-Карий* «Сто тисяч»). Неабиякі інтриги супроводжуватимуть утечу з рідного села головних героїв Остапа та Соломії, яка пожертвувала своїм життям заради волі (*М. Коцюбинський* «Дорогою ціною»). Ви потрапите у вир пристрастей, першого кохання та зради (*В. Чемерис* «Вітька + Галя, або Повість про перше кохання»).

Також ви опановуватимете ази літературознавства: засвоїте нові наукові терміни, навчатиметеся аналізувати художні твори, читатимете поезію, інсценізуватимете драматичні твори.

Ця навчальна книжка поєднує елементи підручника та хрестоматії. Кожний розділ має таку структуру: відомості із життя письменника (письменниці) — короткий огляд художнього твору — текст твору — різнорівневі завдання.

Матеріал підручника оздоблено фото, репродукціями картин та ілюстраціями, що сприятиме якісному засвоєнню художнього й навчального матеріалу.

Отож бажаємо вам цікавої подорожі світом української літератури. Успіхів!

Автор

ВСТУП

Художня література як одна із форм духовної діяльності людини...

1

Розгляньте фото та репродукції картин і дайте відповіді на запитання.

Дуб. Фото

І. Шишкін. Старий дуб. 1865 р.

Д. Рей. Дуб янголів. 2011 р.

- А.** Визначте, на яких ілюстраціях більш реалістично зображено дуб. Чому ви так думаєте?
- Б.** До якої з них легше дібрати звукові ефекти та які саме?

2

Прочитайте тексти та виконайте завдання.

Ріс у зеленому лісі дуб велетенський, високий;
Віти розкинувши пишно
рясно-густі і широкі;
Гордо стояв між усіми, стиха шепочучи листом;
Кращим за всіх він здавався
силою дужою й хистом...

Б. Грінченко

До дубів належать переважно великі дерева до 40 метрів заввишки, рідше — низькі дерева або кущі. Стовбур зазвичай товстий, гілки звивисті. Дуб починає цвісти на відкритих місцях у 20 років, а в лісі — у 15.

З інтернету

- А.** Який текст має емоційне забарвлення?
- Б.** Завдяки чому в ньому досягається емоційність?

3 Прочитайте текст і складіть до нього план.

Прикметною особливістю художньої літератури, як і інших видів мистецтва, є образність. Якщо науковці оперують цифрами, фактами й поняттями, даючи точну характеристику предмета, то митці створюють художню дійсність за допомогою фантазії та з позицій прекрасного. У тексті з інтернету подано інформацію про дуб чітко, в емоційному плані нейтрально, з кількісними показниками, а в поезії це дерево наділено властивостями людини: він стояв, «стиха шепочучи листом» (персоніфікація).

Г. К. Селус.
Леонардо да Вінчі.
1820-ті роки

І. Труш.
Іван Франко.
1930 р.

Геді Ламар.
1940 р.

У науці індивідуальне не враховують: економісти та соціологи досліджують життя людини, види її діяльності. А в художньому образі поєднується загальне й індивідуальне: люди (загальне) мають імена (індивідуальне), свій характер, по-різному сприймають світ. Наука робить людину фахівцем, а мистецький твір ознайомлює її з добром і злом, прекрасним і потворним.

Наука може впливати на мистецтво й навпаки: завдяки винаходам учених чорно-біле кіно свого часу стало кольоровим; а першу подорож на підводному човні здійснили герої Ж. Верна, і вже потім науковці сконструювали субмарину.

Є люди, які схильні до науки й водночас вправні в мистецтві. Наприклад, Л. да Вінчі досліджував будову ока й механіку, називаючи її «раєм математичних наук», але найбільше прославився як майстер живопису. І. Франко відомий і як науковець (історик, філософ, літературознавець), і як митець (письменник). А винахід талановитої актриси Г. Ламар нині використовують у мобільних телефонах, Wi-Fi та GPS.

І наукові дослідження, і художні твори зберігаються в книжках, а з початку ХХ ст. — і на цифрових носіях. Книжка здавна відігравала важливу роль у духовній культурі суспільства, адже через неї люди передавали з покоління в покоління свій культурний досвід.

Культура духовна	Культура матеріальна
<ul style="list-style-type: none"> • мистецтво • філософія • наука • релігія 	<p>сукупність матеріальних цінностей:</p> <ul style="list-style-type: none"> • предмети • пристрої • споруди

Книжка є предметом матеріальної культури, проте її зміст розкриває здобутки духовної культури, а саме: шедеври мистецтва, наукові відкриття, філософські проблеми й моральні цінності, які культивує релігія.

Мистецтво, зокрема художня література, відкриває свою істину — істину прекрасного, відтворюючи ознаки гармонії та емоційності, дає образну картину світу. Наука досліджує реальний світ, людину, її свідомість, сприяє розвитку науково-технічного прогресу. Філософія

розкриває проблеми краси, істини й добра. У книгах релігійного змісту відображено проблеми добра і зла.

Книги, що до нас дійшли, зображають історичні події нашого минулого. Якби не «Повість минулих літ», упорядкована в XI–XII ст. ченцем Києво-Печерської лаври Нестором Літописцем, ми б не знали, як утворилася Русь-Україна, якими були наші далекі пращури та як вони жили. У збірнику «Руська правда» Ярослава Мудрого вперше були сформульовані закони, якими керувалися наші предки. «Слово про похід Ігорів» написане на основі реальних історичних подій, але разом із тим дарує сучасному читачеві насолоду й від художнього осмислення давніх подій: перед нами постає жива природа, жіночна Ярославна, мужній Ігор, пристрасті, передбачення та інші атрибути художнього твору. А одна з найдавніших київських пам'яток Остромирове Євангеліє зберігає тексти сакрального¹ змісту.

Остромирове Євангеліє.
1056–1057 рр.

¹ *Сакральний* — той, що стосується релігійного культу; обрядовий, ритуальний, священний, заповітний.

ДО РЕЧІ

Потрібно розрізняти слова *книга* і *книжка*. Вони близькі за значенням, але не тотожні. **Книга** — грубий фоліант, вона велика за розміром. Це слово має відтінок урочистості й піднесеності. Книгою можна назвати енциклопедію, великий подарунковий альбом із репродукціями картин, ювілейне видання «Кобзаря», оздоблене різними прикрасами, старовинний том. А решта — то **книжки**: книжка з нотами, книжка з творами Павла Тичини, залікова книжка, трудова книжка.

1. Пізнаючи дійсність, митці оперують передусім

А фактами

В образами

Б цифрами

Г поняттями

2. Предметом матеріальної культури є

А казка Івана Франка «Фарбований Лис»

Б філософські праці Сократа

В молитва «Отче наш»

Г хата під стріхою

3. Предметом духовної культури є

А Золоті ворота в Києві

Б гривня — старовинна монета

В пісня «Стоїть явір над водою»

Г мотовило — пристрій для змотування ниток, пряжі.

4. Чим відрізняється художній спосіб пізнання дійсності від наукового?

5. Як наука може впливати на мистецтво, а мистецтво — на науку?

6. Хто з відомих людей прославився і як науковець, і як митець?

7. На які види поділяють культуру?

8. Що ви знаєте про давні українські книги? Яке значення вони мають у духовній культурі суспільства?

9. Які сфери охоплює духовна культура?
10. Яка з названих сфер вам найближча? Обґрунтуйте свою думку.

11. Уявіть, що ви художник (художниця) і вам дали завдання оформити обкладинку до підручника із фізики й збірки поезій В. Симоненка. Словесно опишіть дизайн цих книжок.
12. Фразеологізмом *без роду й племені* називають людину невідомого походження, без родинних зв'язків. Напишіть невеликий роздум, підтвердивши або спростувавши думку: «Якби не книжки, то був би наш народ без роду й племені».

- ◆ Напишіть роздум на тему «Які переваги має паперова книжка, а які — електронна?» (до 1 с.).

Художній образ. Художній твір

- 1 Розгляньте репродукції картин І. Соколова й В. Ван Гога та виконайте завдання.

І. Соколов. Дівчата ворожать у ніч на Івана Купала. 1860 р.

В. Ван Гог. Зоряна ніч. 1889 р.

- А.** На якій картині нічний пейзаж більш реалістичний? Чому ви так думаєте?

Б. До якої із цих картин легше дібрати звукові ефекти та які саме?

2

Прочитайте текст і створіть у зошиті таблицю «Різновиди художніх образів».

Здавалося б, звичайні слова — *зорі, груші, тиша, ночі, куполи, передчуття, осінь*, але коли їх митець майстерним пером поєднує в речення, вони звучать по-іншому — емоційно, зворушливо, тобто по-художньому. Прочитайте поданий текст, яскраво домальовуючи картини, що виникають в уяві, і ви в цьому переконаєтеся...

Коли за селом стихає гул комбайна, коли в тиші ночей на землю починають падати зорі та груші, коли з небесного купола з'їде Великий Віз, мене щемно огортає передчуття осені. А ще як побачу в пишних кронах жовтий листок, а ще як підпалить хтось картоплиння! Дим перемішується з пахощами яблук і нагадує мені, що це минає серпень, що сонце заходить далеко не там, де заходило в червні. І, дивлячись на край свіжої ріллі, бачу кінець літа. А я наче й не набувся в його теплі, не нажився в його розкоші! Та зелені клени вже маряться золотими. І здається, що не комори наповнюються врожаєм, а сама душа збагачується життєвим ужином.

О цій порі, коли копають картоплі, я щоразу й дедалі глибше впадаю в якусь велику та терпко-піднесену покору. Під її могутнім впливом безмовно дозволяю деревам скидати листя, відпускаю у вирій журавлів і благословляю діток у школу. Бо повітря дедалі дужче пахне вереснем, а вересень пахне сторінками нових підручників. На шкільному подвір'ї враз здійметься

гамір, і почнеться новий навчальний рік. Так заведено здавна, і це неодмінно, як осінь.

У цій мініатюрі є чимало якихось незвичайних поетичних слів (*терпко-піднесений, щемно, покора, благословляти*), проте вся вона дуже поетична. Її могла написати лише людина з багатим духовним світом і тонким відчуттям слова. Це — Василь Думанський, письменник із с. Серединки, що на Вінниччині. Сталося так, що з раннього дитинства він був прикутим до ліжка: здавалося, вибору не було, адже долю не зміниш... Але, приречений на нерухомість, Василь зробив свій вибір, єдино можливий та правильний, — він вибрав Слово.

Ще раз уважно прочитайте заголовок до цього підрозділу (с. 9): у ньому є важливі слова — духовна діяльність людини. Саме духовна діяльність В. Думанського й інших письменників створила літературні шедеври, якими ми сьогодні захоплюємося.

У чому ж секрет притягальної сили довершених художніх творів, зокрема й мініатюри В. Думанського «Коли копають картоплі»? Секретів багато, але головний — це наявність у творі різноманітних образів.

Що таке образ? **Образ** — це конкретна й водночас узагальнена картина людського життя, що створена за допомогою вимислу та має естетичне значення. Художній образ — це не копія дійсності, що має місце, наприклад, у газетних репортажах або у творах документального характеру. Віддзеркалений у художньому образі предмет дійсності постає в мистецтві не як конкретний — він слугує засобом утілення загального. Мистецтвознавець О. Андреев так пояснює це на прикладі живопису: «Візьмімо картину П. Брейгеля

Старшого “Сліпі”: на ній зображені люди, які повільно бредуть ланцюжком, тримаючись за плече товариша, який іде попереду. Передній із них, спіткнувшись, падає та тягне за собою наступного. Глядач бачить: ще одна мить — і весь ланцюжок чекає та ж сама доля. Живописець зобразив тут, здавалося б, конкретну, одиничну, побутову сцену. Проте це лише найелементарніший рівень прочитання змісту картини. Глибше проникнення в її зміст дає змогу витлумачити брейгелівських сліпих як певний узагальнений символ — образ людства, яке не знає та не бачить, куди воно йде».

П. Брейгель Старший. Сліпі. 1568 р.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Художній образ — це узагальнена та разом із тим конкретна картина людського життя чи навколишнього світу, що створена творчою уявою митця.

Художній твір — розповідь про певну життєву подію (вигадану або реальну), що ведеться від особи автора й має за мету здійснити на читача естетичне враження. Художній твір відіграє розважальну роль. Своєю естетичністю він відрізняється від творів наукового й публіцистичного стилів. Художній твір буває різних жанрів: оповідання, новела, повість, роман, ліричний вірш, поема, драма та ін.

Художні образи мають такі різновиди: словесний, слуховий, зоровий, нюховий, образ-символ, образ-персонаж та ін. Скажімо, у мініатюрі В. Думанського наявні **слухові образи** (*стихає гул комбайна, у тиші ночей, падають груші*), **зорові** (*жовтий листок, зелені клени*) і **нюхові** (*дим, пахощі яблук*).

Образами-символами можна вважати вересень (*пахне вереснем, сторінками нових підручників*), який символізує початок осені й навчального року в школах; зібрану картоплю — збір урожаю; відліт журавлів, що означає закінчення теплої пори року.

Захар і Максим Беркути, Мирослава, Бурунда-бегадир є **образами-персонажами** (повість І. Франка «Захар Беркут»). **Словесними образами** вважають тропи: епітети (*терпко-піднесена покора, пишні крони*), метафори (*дерева скидають листя, душа збагачується*) та ін.

Той самий художній образ люди сприймають по-різному: для одних — дим від підпаленого картоплиння їдкий і неприємний, а для інших він ароматний, пов'язаний із цікавими подіями, тому й викликає лише позитивні емоції. Скільки людей — стільки й думок. Тим-то світ і прекрасний! Отже, художній образ може бути багатозначним.

По-справжньому читати та сприймати поезію або прозу, уміти насолоджуватися художніми образами, тонко відчувати красу слова вам допоможе вміння аналізувати літературні твори. Тут стане в пригоді такий вид роботи, як заповнення *літературного паспорта*.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ПАСПОРТ

1. Назва твору.
2. Автор.
3. Літературний рід.
4. Жанр.
5. Тема твору (мотив у ліричному творі).
6. Головна ідея.
7. Головні герої (художні образи в ліричному творі).
8. Художні засоби.

Сприйняття художніх образів літературного твору дає естетичну насолоду читачеві, виховує смак. Зважаючи на це, художні твори виконують різні функції, з-поміж яких найголовнішими є такі:

- *естетична* — твір дає інтелектуально-емоційне задоволення, збуджуючи уяву читача й спонукаючи його до співпереживання тому, про що йдеться у творі;
- *виховна* — художні твори виховують естетичний смак, за допомогою якого людина сприймає світ і може відрізнити потворне від красивого, типове від незвичайного, зле від доброго;
- *пізнавальна* — читаючи літературні твори, людина пізнає себе та світ, який її оточує, збагачується знаннями з історії, людської психології, різних видів мистецтва, народними звичаями та традиціями.

Твори Т. Шевченка й Лесі Українки, М. Коцюбинського та Н. Бічуї, фольклорні твори, з якими ви оз-

найомитеся на сторінках цього підручника, збагатять вас досвідом попередніх поколінь, підкажуть, як зорієнтуватися в складних життєвих ситуаціях, принесуть естетичну насолоду.

2 Прочитайте поезію та виконайте завдання.

Блискоче ніч перлиною Растреллі¹.
З гори збігає Боричів узвіз².
І солов'ї, пташині менестрелі,
всю ніч доводять яблуні до сліз.
Цвіте весна садами молодими,
шумлять вітри, як гості з іменин.
В таке цвітіння, князю Володимире³,
тобі не сумно бути кам'яним?

Л. Костенко

Андріївська церква вночі. *Фото*

¹ *Перліна Растреллі* — тут мається на увазі Андріївська церква (м. Київ), споруджена за проектом архітектора В. Растреллі.

² *Боричів узвіз* — вулиця в Києві.

³ Ідеться про пам'ятник князеві Володимирі в Києві.

- А.** Знайдіть і выпишіть художні образи, визначте вид кожного з них.
- Б.** Знайдіть приклади гіперболи, метафори, епітета й порівняння.

Менестрель — у середньовічних Франції та Англії — мандрівний поет-музикант.

1. Прочитайте уривок із вірша.

*Коли копають картоплю —
стелиться дим над землею,
листя летить воскувате,
ніби метеликів рій,*

*пахне грибами й медом,
вогкістю пахне тією,
що, oprіч назви «осінь»,
немає імені їй.*

М. Рильський

Лише нюховим є образ

- А** меду
Б диму

- В** грибів
Г вогкості

2. Словесний образ-епітет вжито в рядку

- А** другому
Б третьому

- В** четвертому
Г п'ятому

3. У мініатюрі В. Думанського «Коли копають картоплі» НЕМАЄ образу

- А** диму
Б осені

- В** картоплі
Г метеликів

4. Що таке *художній образ*? Які ви знаєте різновиди художніх образів?
5. Згадайте раніше прочитаний художній твір, у якому яскраво виражена виховна функція. Прокоментуйте її.
6. Наведіть приклад пізнавальної функції одного з раніше прочитаних творів.

7. Згадайте раніше вивчений напам'ять вірш, від якого ви отримали естетичне задоволення. Прочитайте кілька рядків із нього.
8. Як ви розумієте слова із заголовка підрозділу — *духовна діяльність людини?*
9. Поміркуйте, чому заповнення (чи незаповнення) окремих пунктів літературного паспорта (*див. с. 14*) залежить від того, до якого літературного роду — лірики, епосу чи драми — належить художній твір.
10. Опишіть художній образ, що подано на обкладинці цього підручника (*усно*).

11. Уважно розгляньте фото та репродукції картин «Дуб янголів» Д. Рея і «Дуб» І. Шишкіна (*с. 4*). Який образ вам більше сподобався? Запишіть його в зошит, наділивши епітетами.
12. Заповніть у зошиті літературний паспорт вірша В. Симоненка «Лебеді материнства», який ви вивчали в 7 класі.

- ◆ Згадайте, які художні образи є в «Пісні про рушник» А. Малишка. Запишіть по одному-два приклади в зошит.

Нюховий образ —

Слуховий образ —

Зоровий образ —

Образ-символ —

УСНА НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Українські історичні пісні

Розгляньте репродукції картин українських художників і виконайте завдання.

І. Сколоздра. Чумацький шлях. 1962 р.

І. Гончар. Кривий танець. 1970-ті роки

О. Кваша. Колядки. 2006 р.

- А.** Що спільного в цих малярських роботах?
- Б.** Які жанри народних пісень можна ними проілюструвати?
- В.** Який образ на цих картинах вам найбільше сподобався? Чим саме?

Українські історичні пісні як окремий жанр виникли в XV–XVI ст., коли нашим землям постійно загрожували грабіжницькі набіги татар із Кримського ханства. Рятуючись від ворожої навали, мешканці українських сіл і міст покидали свій дім і вирушали за Дніпрові пороги. Так боротьба проти нападників перетворила хліборобів і ремісників на воїнів-козаків, які будували укріплення із січених дерев'яних колод. Згодом утворилася Запорозька Січ — суспільно-політична й військово-адміністративна організація українського ко-

зацтва, про яку ви більше дізнаєтеся на уроках з історії України.

Звичайно ж, український народ возвеличив своїх славних синів — захисників рідного краю — у піснях.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Історичні пісні

Історичні пісні — це народні ліро-епічні твори про важливі історичні події та реальних історичних осіб.

Вони розповідають про конкретні або типові історичні події, їхні персонажі — реальні особи. Основною темою творів цього жанру є боротьба українців із турецько-татарськими нападниками та польськими й московськими загарбниками. До якого ж літературного роду — лірики, епосу чи драми — належать історичні пісні? Цей жанр поєднує ознаки лірики (*віршова форма, емоційність*) та епосу (*події, герої, сюжет*). Тому історичні пісні є жанром ліро-епічних творів.

Історичні пісні, на відміну від дум, які ви вивчатимете на найближчих уроках, мають чітку *будову*: правильне чергування наголошених і ненаголошених складів; однакову кількість складів у рядках; поділ на строфи (*здебільшого по два або чотири рядки*). До речі, термін «історична пісня» у науковий обіг увів М. Гоголь.

Найдавніші історичні пісні змальовують складний період в історії України — звитяжну боротьбу козаків із турецько-татарськими ордами в XV–XVI ст., страшне спустошення українських земель, насильство. Одна з найвідоміших пісень цього періоду — **«Зажурилась Україна»**. Вона закликає всіх — від козака до бурлаки — дати дружну відсіч нападникам, провчити їх. Хоч і йдеться в цій пісні про трагічні події, проте в ній звучать завзяття та оптимізм із нотами

гумору. У творі змальовано загальну картину боротьби із збірними образами.

ЗАЖУРИЛАСЬ УКРАЇНА

Зажурилась Україна,
Бо нічим прожити.
Витоптала орда кіньми
Маленькії діти.
Котрі молодії —
У полон забрато;
Як зайняли, то й погнали
До пана, до хана.
Годі тобі, пане-брате,
Гринджоли¹ малювати,
Бери шаблю гостру, довгу
Та йди воювати!
Ой ти станеш на воротях,
А я в закаулку,
Дамо тому стиха лиха
Та вражому турку!
Ой ти станеш з шабелькою,
А я з кулаками.
Ой, щоб слава не пропала
Проміж козаками.
Ой козак до ружини²,
Бурлака до дрюка:
Оце ж тобі, вражий турчин,
З душею розлука!

¹ Гринджоли — сани.

² Ружина (від ружо) (діал.) — рушниця.

У пісні «**Та, ой, як крикнув же козак Сірко**» ми бачимо не лише збірні образи козаків чи татар, а й конкретну історичну постать — Івана Сірка, який веде своє козацьке військо на боротьбу з татарами.

І. Сірко — легендарний кошовий отаман Запорозької Січі, він здобув 65 перемог у боях, його вважали характерником¹.

У творі отамана порівнюють із сизим орлом, а військо — із сонечком. У цих порівняннях легко розшифрувати всенародну любов до своїх захисників.

У пісні використано багато характерних для фольклорних творів художніх засобів, за допомогою яких яскраво оспівано героїзм І. Сірка та його війська, а саме:

- повтори (*та ми ж думали, козак Сірко*);
- вигуки (*ой, гей*);
- слова зі зменшено-пестливими суфіксами (*козаченьки, сонечко*);
- постійні епітети (*сизий орел, вороний кінь, битий шлях*);
- художній паралелізм — явища природи (*туман поле покриває*) зображено паралельно з явищами життя людей (*Сірко із Січі виїжджає*).

Г. Єгорова.
Іван Сірко. 2009 р.

¹ *Характёрник* (заст.) — чаклун, чарівник.

ТА, ОЙ, ЯК КРИКНУВ ЖЕ КОЗАК СІРКО

Та, ой, як крикнув же козак Сірко,
Та, ой, на своїх же, гей, козаченьків:
«Та сідлайте ж ви коней, хлопці-молодці,
Та збирайтеся до хана у гості!»
Та туман поле покриває,
Гей, та Сірко із Січі, та виїжджає.
Гей, та ми ж думали, та ми ж думали,
Що то орли та із Січі вилітали, —
Аж то Військо та славне Запорозьке
Та на Кримський шлях із Січі виїжджало.
Та ми ж думали, ой, та ми ж думали,
Та що сизий орел по степу літає, —
Аж то Сірко на конику виїжджає.
Гей, ми ж думали, ой, та ми ж думали,
Та що над степом та сонечко сяє, —
Аж то Військо та славне Запорозьке
Та на вороних конях у степу виграває.
Та ми ж думали, ой, та ми ж думали,
Що то місяць в степу, ой, зіходжає, —
Аж то козак Сірко, та козак же Сірко
На битому шляху на татар виступає.

ДО РЕЧІ

Відомий лист запорозьких козаків до султана Туреччини Мехмета IV підписав Іван Сірко. Цю подію зображено на полотні І. Репіна «Запорожці пишуть листа турецькому султану».

I. Рєпін. Запорожці пишуть листа турецькому султану. 1880–1891 рр.

- V**
1. Пісня «Зажурилась Україна» розповідає про боротьбу українського народу з
 - A** польською шляхтою¹
 - Б** турецько-татарською ордою
 - В** московськими загарбниками
 - Г** тодішньою панівною верхівкою
 2. Козацьке військо в пісні «Та, ой, як крикнув же козак Сірко» порівнюють із
 - A** сонечком
 - Б** туманом
 - В** місяцем
 - Г** шаблею
 3. Постійний епітет ужито в рядку
 - A** «...туман поле покриває»
 - Б** «...орли та із Січі вилітали»
 - В** «...сизий орел по степу літає»
 - Г** «...над степом та сонечко сяє»

¹ *Шляхта* — дворянство Польщі, України, Білорусі, Литви.

4. Дайте визначення терміну «історичні пісні».
5. У якому столітті вони виникли?
6. Що ви знаєте про часи, зображені в прочитаних піснях?
7. Розкрийте значення слів *орда*, *гринджоли*, *ружина*, *бурлака*.
8. Який заклик звучить у пісні «Зажурилась Україна»?
9. Який провідний мотив пісні «Та, ой, як крикнув же козак Сірко»?
10. Як оповідач ставиться до І. Сірка та його війська в пісні «Та, ой, як крикнув же козак Сірко»? Проілюструйте свою думку конкретними прикладами з тексту.

11. Опишіть картину І. Рєпіна «Запорожці пишуть листа турецькому султану», висловивши своє враження від неї (*усно*).
12. Випишіть по одному прикладу персоніфікації та художнього паралелізму з пісні «Та, ой, як крикнув же козак Сірко».

1. Заповніть літературний паспорт пісні «Та, ой, як крикнув же козак Сірко».
2. Перегляньте в інтернеті дослідження письменників братів Капранових і випишіть найцікавіші факти про славетну картину І. Рєпіна (*за бажанням*).

ЛЕГЕНДАРНИЙ МОРОЗЕНКО

Український народ завжди з великою повагою ставився до своїх героїв. Про них складали легенди, перекази, думи та пісні, їх возвеличували у своїх творах письменники. Саме історичні пісні бережуть пам'ять про подвиги національних героїв. Бувало так, що ними ставали не тільки етнічні українці, а й представники інших народів.

Цікавою є історія героя історичної пісні «**Ой Морозе, Морозенку**». Прототипом¹ Морозенка став Станіслав-Нестор Мрозовицький. Він жив на Поділлі, походив із шляхетської² польської родини, був одним із найбільших магнатів Речі Посполитої. Освіту здобув у Краківському й Падуанському університетах. Виростаючи серед казкової української природи та слухаючи задушевні українські пісні й мелодійну мову, Нестор полюбив народ цієї землі. Він зрікся католицтва, усіх своїх багатств і перейшов до православ'я. 1642 р. подався на Запорозжя та записався рядовим козаком. Під час Національно-визвольної війни українського народу під проводом Б. Хмельницького Морозенко (саме так він записався до курінного реєстру) швидко став улюбленцем гетьмана, дослужившись до полковника. Був організатором воєнних дій на Поділлі, відзначився в битві під Пилявцями, керував кіннотою у війську Б. Хмельницького під Збаражем, де в 1649 р. героїчно загинув у бою (за іншими джерелами — на Савур-могілі³). Народ із вдячністю та любов'ю склав пісню про його подвиг.

О. Звягінцева.
Мороз-Морозенко.
2016 р.

¹ *Прототип* — конкретна особа, факти життя або риси характеру якої взято за основу образу літературного чи історичного персонажа.

² *Шляхетський* — від слова шляхта.

³ *Савур-могіла* — назва, яка трапляється в історичних піснях, легендах і переказах XVII–XVIII ст.

Цікаво, що пісня «Ой Морозе, Морозенку» була настільки популярною в різних куточках України, що нині дослідники налічують сорок її варіантів. Фольклористи й історики вважають оспіваного Морозенка узагальненим образом українського козака, хороброго та відважного воїна, який увібрав найкращі риси козаків-патріотів, котрі мужньо й самовіддано боролися свій край від турецько-татарських завойовників і польсько-шляхетського гніту.

ОЙ МОРОЗЕ, МОРОЗЕНКУ

Ой Морозе, Морозенку,
Ти славний козаче,
За тобою, Морозенку,
Вся Вкраїна плаче!

Не так тая Україна,
Як та стара мати,
Заплакала Морозиха,
Та стоячи біля хати.

Ой з-за гори та з-за кручі
Буйне військо виступає,
Попереду Морозенко
Сивим конем виграває.

То не грім в степу грохоче,
То не хмара світ закрила —
То татар велика сила
Козаченьків обступила.

Бились наші козаченьки
До ночі глухої —
Полягло наших чимало,
А татар — утрое.

Не вернувся Морозенко,
Голова завзята, —
Замучили молодого
Татари прокляті!

Вони його не стріляли
І на часті не рубали,
Тільки з його, молодого,
Живцем серце відірвали.

Поставили Морозенка
На Савур-могилу:
«Дивись тепер, Морозенку,
Та на свою Україну!»

Вся ти єси, Україно,
Славою покрита,
Тяжким горем, та сльозами,
Та кров'ю полита!

І поки над білим світом
Світить сонце буде —
Твої думи, твої пісні
Не забудуть люди.

ЗАУВАЖТЕ!

Не дивуйтеся, якщо в якомусь із варіантів пісні Морозенко бореться вже не з татарами, адже в інших версіях герой змагається з ляхами-панами, турками чи з лихими ворогами.

СЛАВЕТНИЙ МАКСИМ ЗАЛІЗНЯК

Максим Залізняк — керівник гайдамацького¹ повстання, яке в історії називають *Коліївщиною* (1768). Він родом із Чигиринщини (Черкаська область). Зберігся опис його зовнішності: «Середній на зріст, широкоплечий, сіроокий чоловік із темно-русявим оселедцем чуба, закинутим за праве вухо».

І. Гайдук.
Максим Залізняк.
1980-ті роки

Проголосивши себе полковником, М. Залізняк зібрав у Холодному Яру загін повстанців і захопив Жаботин, жорстоко покаравши шляхту, потім завоював Смілу, Черкаси, Корсунь, Канів і підійшов до Умані, одного з найважливіших військових укріплень поляків. Загін польського війська під керівництвом І. Гонти, висланий проти М. Залізняка, перейшов на сторону повстанців. Згодом російські та польські війська жорстоко при-

¹ *Гайдамáцький* походить від слова *гайдámáка*. *Гайдámáка* — учасник народно-визвольної боротьби у XVIII ст. на Правобережній Україні проти польсько-шляхетського гніту.

Д. Скорейко. Атака запорожців. 2014 р.

душили повстання, І. Гонтю стратили, а М. Залізняка вислали в Сибір¹ на довічну каторгу.

Пісня **«Максим козак Залізняк»** описує гайдамацьке повстання, уславлюючи його ватажка. Народ порівнює Максима з пишною рожею, возвеличує його військову майстерність і вправність. Аби увиразнити ці якості, автор-творець використовує гіперболу, коли каже: *«Зібрав війська сорок тисяч»*, адже відомо, що загін гайдамацького ватажка перед захопленням Умані налічував лише кілька сотень осіб.

МАКСИМ КОЗАК ЗАЛІЗНЯК

Максим козак Залізняк,
Козак з Запорожжя,
Як поїхав на Україну,
Як пишная рожа!

¹ Сибір — місце заслання людей на каторгу в царській Росії та СРСР.

Зібрав війська сорок тисяч
В місті Жаботині,
Обступили город Умань
В обідній годині.
Обступили город Умань,
Покопали шанці¹
Та вдарили з семи гармат
У середу вранці.
Та вдарили з семи гармат
У середу вранці,
Накидали за годину
Панів повні шанці...
Отак Максим Залізник
Із панами бився,
І за те він слави
Гарной залучився.
Лине гомін, лине гомін
По степу німому —
Вертаються козаченьки
Із бою додому.

1. Повстання гайдамаків зображено в пісні
 - А «Зажурилась Україна»
 - Б «Ой Морозе, Морозенку»
 - В «Максим козак Залізник»
 - Г «Та, ой, як крикнув же козак Сірко»

2. У битві під Збаражем (за іншою версією — на Савур-могілі) загинув герой пісні
 - А «Зажурилась Україна»
 - Б «Ой Морозе, Морозенку»
 - В «Максим козак Залізник»
 - Г «Та, ой, як крикнув же козак Сірко»

3. Установіть відповідність.

Художній засіб	Приклад
1 епітет	А «...Попереду Морозенко сивим конем виграває».
2 гіпербола	Б «Ой ти станеш з шабелькою, а я з кулаками».
3 порівняння	В «Зібрав війська сорок тисяч в місті Жаботині...» Г «...Як поїхав на Україну, як пишная рожа!»

4. Розкажіть, що ви знаєте про С.-Н. Мрозовицького — героя, оспіваного народом.
5. З яким природним явищем народ порівнює татар? Чому, на вашу думку, саме з ним? Прочитуйте ці рядки.
6. Поділіть пісню «Ой Морозе, Морозенку» на сюжетні елементи — експозицію, зав'язку, розвиток подій, кульмінацію та розв'язку. Визначте, які рядки відповідають кожному сюжетному елементу.
7. Яка ідея звучить в останніх двох строфах пісні «Ой Морозе, Морозенку»?
8. Що ви знаєте про Коліївщину? Хто такі *гайдамаки*?
9. Якими словами народ виявляє свою повагу й любов до героя в пісні «Максим козак Залізняк»?
10. Доведіть, що пісня «Максим козак Залізняк» історична.

11. Якою, на вашу думку, має бути мелодія до пісні «Ой Морозе, Морозенку»? У яких місцях твору вона змінюється, як саме та чому?
12. Заповніть літературний паспорт пісні «Максим козак Залізняк».

ДО РЕЧІ

Слово *залізняк* має кілька значень: 1) мінерал, що містить залізо; 2) річковий сірий рак із широкими клішнями; 3) торгівець залізними виробами; 4) ливарник — робітник, який відливає металеві вироби.

1. Підготуйтеся до виразного читання пісні «Ой Морозе, Морозенку».
2. Напишіть невелику легенду (7–10 речень) про те, як героя почали називати Залізняком (за бажанням).

ГЕТЬМАН БОГДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Богдан Хмельницький — один із найвідоміших у світі українців. Він — прославлений керівник Національно-визвольної війни українського народу, гетьман України 1648–1657 рр., організатор українського війська. Його вважають найавторитетнішим гетьманом за всю історію України, а період правління називають *Хмельниччиною*.

І. Гайдук. Богдан Хмельницький.
1980-ті роки

Б. Хмельницький народився в шляхетсько-козацькій родині, освіту почав здобувати в школах Чигирини й Києва, продовжив навчання в єзуїтському колегіумі Львова. Опанував польську й латинську мови, а потім — турецьку та французьку. Добре знав історію, юридичну й військову справу. Богдан мав сильний і волюний характер — риси справж-

нього воїна-захисника. Відомі блискучі перемоги Війська Запорозького під проводом Б. Хмельницького над польською шляхтою під Жовтими Водами, Корсунем, Пилявцями та ін. У ході війни гетьман уперше в історії політичної думки України сформулював ідею створення власної незалежної держави.

Захоплення мудрістю та сміливістю славного гетьмана український народ висловив у пісні **«Чи не той то хміль»**. Початок твору побудовано на художньому паралелізмі, коли явища природи (*хміль в'ється*) зображено паралельно з явищами життя людей (*Хмельницький з ляхами б'ється*). Хоча картина поразки ляхів (поляків) і жорстока, проте, за народними уявленнями, це справедлива кара, адже вороги прийшли на українську землю з мечем. Прийом гіперболи типовий для фольклорних творів: у пісні йдеться про сорок тисяч ляхів *«хорошої вроди»*, хоча відомо, що в битві під Жовтими Водами десятитисячне військо Б. Хмельницького розбило дванадцятитисячну армію поляків. У багатьох піснях Жовті Води (інші назви — Золотий Брід, Золота Вода¹) символізують силу, могутність і непереможність військ Б. Хмельницького.

ЧИ НЕ ТОЙ ТО ХМІЛЬ

Чи не той то хміль,
Що коло тичин в'ється?
Ой той то Хмельницький,
Що з ляхами б'ється.
Чи не той то хміль,
Що по пиві грає?..

¹ Народні пісенні назви урочища Жовті Води.

Ой той то Хмельницький,
Що ляхів рубає.
Чи не той то хміль,
Що у пиві кисне?
Ой той то Хмельницький,
Що ляшеньків тисне.
Гей, поїхав Хмельницький
К Золотому Броду, —
Гей, не один лях лежить
Головою в воду.
«Не пий, Хмельницький, дуже
Золотої Води, —
Їде ляхів сорок тисяч
Хорошої вроди». —
«А я ляхів не боюся
І гадки не маю —
За собою великую
Потугу я знаю,
Ще й орду татарськую
За собою веду, —
А все тото, вражі ляхи,
На вашу біду».
Ой втікали вражі ляхи —
Погубили шуби...
Гей, не один лях лежить,
Вищиривши зуби!
Становили собі ляхи
Дубовії хати, —
Ой прийдеться вже ляшенькам
В Польщу утікати.
Утікали вражі ляхи;
Де якії повки, —

Їли ляхів собаки
І сірії вовки.
Гей, там поле,
А на полі цвіти —
Не по однім ляшку
Заплакали діти.
Гей, там річка,
Через річку глиця —
Не по однім ляшку
Зосталась вдовиця...

СЛАВНИЙ ЛИЦАР УКРАЇНИ

Т. Шевченко нарік У. Кармелюка (у народі — Кармалюка) *славним лицарем України*, а ще його називають *українським Робіном Гудом*. У. Кармелюк підняв на велике повстання проти кріпосного ладу майже двадцять тисяч селян!

Він народився на Поділлі. У той час знуцання над кріпаками були такі, що терпіти не ставало сил. Почуття страшної несправедливості не давало спокою Устимові, тож він протягом 23-х років здійснив із повстанцями понад тисячу нападів на поміщицькі маєтки (1813–1835). Його кілька разів заарештовували, катували, засилали в Сибір, але він мужньо переносив торттури, чотири рази тікав із каторги й продовжував свою справу на батьківщині. Забрані в поміщиків гроші й

Г. Комлев. Устим Кармелюк.
1986 р.

майно Кармелюк роздавав селянській бідності. За спогадами жителя с. Гуменці, він відібрав багато золота в місцевого здирника й роздав бідним жінкам. Устим їм сказав: «Як мене десь уб'ють, згадуйте Кармелюка...»

І донині слава про лицаря України живе в багатьох піснях, одна з них — **«За Сибіром сонце сходить»**. Вона написана у формі розповіді самого Кармелюка. У ній ідеться про нелегку долю: повернувшись із Сибіру до рідного краю, він не може бачитися з родиною, адже його відразу ж схоплять, тож Устим і далі продовжує свою діяльність як народний месник.

ЗА СИБІРОМ СОНЦЕ СХОДИТЬ

За Сибіром сонце сходить...
Хлопці, не зівайте:
Ви на мене, Кармалюка,
Всю надію майте!

Повернувся я з Сибіру,
Та не маю долі,
Хоч, здається, не в кайданах,
А все ж не на волі.

Маю жінку, маю діти,
Та я їх не бачу!
Як згадаю про їх долю —
Сам гірко заплачу!

Куди піду, подивлюся —
Скрізь багач панує,
У розкошах превеликих
І днює, й ночує.

Убогому, нещасному —
Тяжкая робота,
А ще гіршая неправда —
Вічная скорбота!

Зібрав собі славних хлопців...
Що ж кому до того?
Засідаєм при дорозі
Ждать подорожнього.

Чи хто іде, чи хто їде,
Так час нудно ждати,
Що не маю пристанища,
Ані свої хати.

Асесори, исправники
За мною ганяють, —
Більше ж вони людей вбили,
Як я гріхів маю!
Зовуть мене розбійником,
Що людей вбиваю, —
Я багатих убиваю,
Бідних награждаю.

З багатого хоч я візьму,
Убогому даю;
А так гроші розділивши,
Гріха я не маю.

Асесор (іст.) — представник казенної палати чи військового суду.

Исправник (іст.) — начальник повітової поліції.

- V** 1. Ім'я народного месника, який наділяв бідних награваним у багатіїв, уславлено в пісні
- А** «Чи не той то хміль»
Б «Ой Морозе, Морозенку»
В «Максим козак Залізник»
Г «За Сибіром сонце сходить»
2. Пісня «Чи не той то хміль» закінчується словами
- А** «...Оце ж тобі, вражий турчин, з душею розлука!»
Б «...Не по однім ляшку зосталась вдовиця...»
В «...А так гроші розділивши, гріха я не маю».
Г «...Твої думи, твої пісні не забудуть люди».
3. Установіть відповідність.

Назва твору	Уривок
1 «Чи не той то хміль»	А «Годі тобі, пане-брате, Гринджоли малювати...»
2 «Ой Морозе, Морозенку»	Б «Їде ляхів сорок тисяч Хорошої вроди».
3 «Максим козак Залізник»	В «Маю жінку, маю діти, Та я їх не бачу!»
4 «За Сибіром сонце сходить»	Г «Накидали за годину Панів повні шанці...» Д «Полягло наших чимало, А татар — утроє».

- ?** 4. Розкажіть, що ви знаєте про Б. Хмельницького.
5. Яку історичну подію зображено в пісні «Чи не той то хміль»?
6. Знайдіть приклади гіперболи в пісні «Чи не той то хміль». З якою метою цей художній засіб використовують у піснях про народного героя?

7. Що таке *художній паралелізм*? Знайдіть кілька прикладів цього художнього засобу в пісні про Б. Хмельницького. Яку роль він відіграє у творі?
8. Чому Устима Кармелюка називають *українським Робіном Гудом*?
9. Як ви розумієте його слова: «...*Хоч, здається, не в кайданах, а все ж не на волі*»?
10. Як впливає на читача (слухача) виклад саме від першої особи — Устима Кармелюка — у пісні «За Сибіром сонце сходить»?

11. Поділіть пісню «Чи не той то хміль» на три частини за змістом. Доберіть до кожної заголовки і запишіть у зошит.
12. Поміркуйте, чому пісня про народного месника має назву «За Сибіром сонце сходить».

1. Підготуйтеся до конкурсу з виразного читання історичних пісень.
2. Підготуйте мультимедійну презентацію до однієї з вивчених історичних пісень на тему «Герой, ушавлений у піснях» (за бажанням).

ПІСНІ МАРУСИ ЧУРАЙ

«Ця дівчина не просто так, Маруся. / Це — голос наш. Це — пісня. Це — душа» — цими словами захищає на суді Марусю Чурай закоханий у неї благородний козак Іван Іскра. Проте дівчина любить Григорія Бобренка, мати якого має інші плани: вона хоче одружити сина із заможною Галею Вишняківною.

Під час Національно-визвольної війни українського народу проти польської шляхти під проводом Б. Хмельницького 1648 р. в складі Полтавського полку слу-

І. Рєпін. Українка біля тину. 1876 р.

жили Іван Іскра й Грицько Бобренко. За переказами, Маруся чекала з війни Гриця, проте той скорився волі матері й одружився з Галею. Ображена Маруся його отруїла, за це її засудили до смертної кари, але перед стратою Іван Іскра встиг принести помилування від гетьмана. Згодом Маруся померла від туги, залишивши нам у спадок свої безсмертні пісні.

Життєпис Марусі Чурай складено за її творами та на основі переказів, легенд, усних спогадів її сучасників, записи яких не збереглися. На початку цієї розповіді процитовано слова Івана Іскри з історичного роману у віршах Л. Костенко «Маруся Чурай», з яким ви ознайомитеся в 11 класі. Поетеса теж починає свою розповідь із застереження, що це її версія історії народної піснетворки, заснована на переказах, легендах і піснях самої Марусі Чурай. А як же з документами? Адже відомо, що в XVII ст. в Україні вже були судові установи, які мали б фіксувати всі справи на папері. Л. Костенко починає свій роман із розповіді, що влітку 1658 р. Полтава згоріла дощенту, перетворивши судові справи на попіл...

Чому ж гетьман Б. Хмельницький помилував Марусю? Її батько був героєм, хоробрим козаком, якого після поразки в битві під Кумейками 1637 р. стратили поляки. Крім того, Маруся мала чудовий голос і сама

складала пісні, з якими козаки йшли в похід боронити свій край від нападників, про це говорить Іван Іскра під час суду: «Коли в похід виходила батава¹, — / її піснями плакала Полтава. / Що нам було потрібно на війні? / Шаблі, знамена і її пісні».

Відтоді й донині співають пісні, авторство яких приписують Марусі Чурай: «Засвіт встали козаченьки», «Віють вітри, віють буйні», «В кінці греблі шумлять верби», «Грицю, Грицю, до роботи» та ін. Її пісні найчастіше пов'язані з власним життям, наприклад **«Ой не ходи, Грицю»**. Сюжет цього твору ви вже знаєте з прочитаного життєпису піснетворки.

ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ

Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
Бо на вечорницях дівки-чарівниці!
Одна дівчина чорнобривая,
То чарівниченька справедливая.

У неділю рано зілля² копала,
А у понеділок переполоскала,
А у вівторок зілля варила,
А в середу рано Гриця отруїла.

Прийшов четвер — та вже Гриць умер,
Прийшла п'ятниця — поховали Гриця.

¹ Бата́ва (заст.) — лава, ряд.

² Зі́лля — різноманітні, здебільшого запашні трав'янисті рослини; навар або настій із деяких рослин, який використовують у народній медицині.

А в суботу рано мати дочку била:
«Нащо ти, дочко, Гриця отруїла?»
«Ой мати, мати, жаль ваги не має,
Нехай же Гриць разом та двох не кохає!
Нехай він не буде ні їй, ні мені,
Нехай достанеться він сирій землі!

Оце тобі, Грицю, я так ізробила,
Що через тебе мене мати била!
Оце ж тобі, Грицю, за тее заплата:
Із чотирьох дощок дубовая хата!»

Пісня **«Засвіт встали козаченьки»** розповідає про козака, який вирушає в похід захищати рідний край. Він просить матір, аби вона прийняла його кохану Марусю, якщо з ним раптом щось трапиться. Пісня побудована на зворушливому діалозі сина з матір'ю, який прикрашають і постійні епітети (*кінь вороненький, ясні очі*), і слова із зменшено-пестливими суфіксами (*доріженька, Марусенько*), і повтори (*не плач, не плач, Марусенько*) — широкий набір художніх засобів, властивих фольклорним творам.

ЗАСВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ

Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі.

Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися,

А за свого миленького
Богу помолися.

Стоїть місяць над горою,
Та сонця немає,
Мати сина в доріженьку
Сльозно проводить:

— Прощай, милий мій синочку,
Та не забувайся,
Через чотири неділеньки
Додому вертайся!

— Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернуться,
Та щось кінь мій вороненький
В воротях спіткнувся.

Ой бог знає, коли вернусь,
У яку годину.
Прийми ж мою Марусеньку,
Як рідну дитину.

Прийми ж її, матусенько,
Бо все в божій волі,
Бо хто знає, чи жив вернусь,
Чи ляжу у полі!

— Яка ж би то, мій синочку,
Година настала,
Щоб чужая дитиночка
За рідною стала?

Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі...

ДО РЕЧІ

У народі пісня «Засвіт встали козаченьки» відома ще з іншою назвою — «Засвистали козаченьки». Багатоваріантність — типова ознака твору усної народної творчості. Пісні Марусі Чурай стали настільки популярними, що їх ми сприймаємо як фольклорні твори.

М. Пимоненко. Проводи козака. Наприкінці XIX — на початку XX ст.

У пісні «**Віють вітри, віють буйні**» дівчина передає свої важкі почуття туги за коханим, який далеко від дому й невідомо, чи колись повернеться. Розлуку з милим-чорнобривим вона називає *лютим горем*, а себе порівнює з *билинкою в полі*. Підсилює ці по-

чуття художній паралелізм (*дерева гнуться — сльози не ллються*).

У 9 класі ви читатимете п'єсу «Наталка Полтавка» І. Котляревського, головна героїня якої виконує цю пісню, адже вона переживає ті самі почуття через розлуку з коханим, що й Маруся.

О. Штанко.

Маруся Чурай. 2000 р.

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуться;
Ой як болить моє серце,
А сльози не ллються.

Трачу літа в лютім горі
І кінця не бачу,
Тільки мені легше стане,
Як трошки поплачу!

Не допоможуть сльози щастю,
Серцю легше буде,
Хто щаслив був хоч з часочок —
Повік не забуде.

Єсть же люди, що і моїй
Завидують долі:
Чи ж щаслива ж та билинка,
Що росте у полі?

Що у полі, на пісочку,
Без роси, на сонці...

Тяжко жити без милого
На чужій сторонці!

Без милого долі нема,
Стане світ тюрмою,
Без милого щастя нема,
Нема і спокою.

Де ти, милий, чорнобривий,
Де ти? Озовися!
Як без тебе я горюю,
Прийди подивися!

Полетіла б я до тебе,
Та крилець не маю,
Щоб побачив, як без тебе
З горя висихаю.

До кого ж я пригорнуся,
І хто приголубить,
Коли тепер нема того,
Який мене любить?..

1. Прочитайте рядки.

*Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі.*

В уривку наявний художній засіб

А персоніфікація

Б порівняння

В гіпербола

Г епітет

2. Установіть відповідність.

Назва пісні	Уривок
1 «Ой не ходи, Грицю»	А «Єсть же люди, що і моїй Завидують долі...»
2 «Віють вітри, віють буйні»	Б «У неділю рано зілля копала, А у понеділок переполоскала...»
3 «Засвіт встали козаченьки»	В «Ця дівчина не просто так, Маруся. Це – голос наш. Це – пісня. Це – душа».
	Г «Прийми ж мою Марусеньку, Як рідну дитину».

3. Установіть відповідність.

Назва твору	Провідний мотив
1 «Ой не ходи, Грицю»	А проводи сина в похід
2 «Віють вітри, віють буйні»	Б помста через зраду
3 «Засвіт встали козаченьки»	В захист рідної землі
	Г туга за коханим

4. З яких джерел ми знаємо про пісні Марусі Чурай?
5. Розкажіть про життя Марусі Чурай.
6. Згадайте, що таке *сюжет художнього твору*. Скажіть, що допомагає в пісні «Ой не ходи, Грицю» рухати сюжет.
7. Коротко перекажіть зміст пісні «Засвіт встали козаченьки», використавши різні інтонації для відтворення реплік у діалозі.

8. Чому, на вашу думку, у пісні «Засвіт встали козаченьки» так багато слів із зменшено-пестливими суфіксами?
9. Хто є оповідачем у пісні «Віють вітри, віють буйні»? Поміркуйте, чому в ній для передавання почуттів використано саме монолог.
10. Назва художнього твору зазвичай передає його тему й головну думку. Чи відбувається це з назвою пісні «Віють вітри, віють буйні»?

11. Намалюйте словесний портрет Марусі Чурай, використавши репродукцію картини І. Рєпіна «Українка біля тину» (с. 40).
12. Пригадайте, що таке *балада* як літературний жанр. Проведіть невелике дослідження пісні «Ой не ходи, Грицю», щоб виявити в ній ознаки балади.

1. Вивчіть напам'ять пісню «Засвіт встали козаченьки».
2. Переглянувши в інтернеті матеріал «Невигадані історії», підготуйтеся до усного переказу найцікавіших фактів із життя Марусі Чурай (за бажанням).

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ДУМИ

Кожний народ пишається своїм героїчним епосом: греки — «Іліадою» та «Одіссеєю» Гомера, ісландці — сагами, французи — «Піснею про Роланда», а ми, українці, — «Словом про похід Ігорів» і народними думами.

Українські народні думи з'явилися в XV ст. — у час виникнення козацтва. Згадайте, що саме в цей період виникли й історичні пісні. Думи створювали здебільшого безпосередньо після важливих історичних подій, їхня тематика широка. Вони з'явилися у зв'язку із жорстокими нападами турецько-татарських орд, названі кобзарями *невільничими плачами*. У них оспі-

вано страждання полонених, їхні муки на каторгах. Саме тоді й виникли думи про боротьбу українців проти турецько-татарських загарбників і неволю — «Козак Голота», «Маруся Богуславка», «Утеча трьох братів із города Азова», «Самійло Кішка» та ін.

До нашого часу дійшло чимало дум про боротьбу українського народу проти польсько-шляхетського поневолення — «Хмельницький і Барабаш», «Корсунська перемога», у яких уславлено подвиги народних героїв, зокрема гетьмана Богдана Хмельницького.

Також відомі соціально-побутові думи, у них оспівано родинні взаємини — між батьками і дітьми, сестрами та братами, — «Дума про сестру та брата», «Бідна мати і три сини» та ін.

Велику роль у становленні й розвитку дум відіграли народні професійні співці — кобзарі, які виконували пісні й думи в супроводі кобзи, бандури чи ліри. Вони передавали наступним поколінням знання про минуле та світогляд предків у доступній формі. Такі співці існували в усіх народів: у вікінгів Скандинавії — скальди, у Стародавній Греції — поети-кіфареди, у середньовічній Франції — трубадури. У ті часи народні співці відігравали роль новинарів. (Тоді ще не було газет, журналів і мережі «Інтернет».) Постійно подорожуючи, кобзарі знали найсвіжіші новини, вони ділилися ними, попереджали

В. Шаталін.
Пісня бандуриста. XX ст.

людей про небезпеку, можливий напад чужинців. Бувало й так, що влада намагалася обмежити їхній вплив, аби тримати під контролем інформацію на своїх територіях.

Кобзарі своєю творчістю виховували високу духовність, почуття національної гідності й патріотизм. Т. Шевченко зростав на кобзарських піснях і думках. З поваги до народних співців він назвав збірку своїх творів «Кобзар», а в одній зі своїх повістей зауважив: «...коли б грецький сліпець Гомер воскрес і послушав хоча б одну думу у виконанні українського сліпого співця, то розбив би на тріски свій козуб, званий лірою, і пішов би міхоношею до найбіднішого нашого лірника».

Тяжкі умови кобзарського життя змушували цих незрячих людей об'єднуватися в братства, у яких передавали свій досвід учням. Вони не були жебраками, а заробляли на життя професійною грою на бандурі та співом. Одні з них виконували думи так, як їх навчили, інші імпровізували, змінюючи твір. А були й такі, що самі створювали пісні й думи. До нас дійшли імена лише кількох авторів: Михайла Кравченка, Петра Ткаченка, Євгена Мовчана, Павла Носача, Євгена Адамцевича.

Неперевершеним бандуристом, якого високо цінувала Леся Українка, був *Гнат Гончаренко*. Поетеса залишила про нього спогад: «Гончаренко грає ліпше, ніж співає: у музиці він віртуоз межи простими бандуристами». Улюблена бандура Г. Гончаренка нині зберігається в Музеї Миколи Лисенка (м. Київ).

Блискучим імпровізатором був *Остап Вересай*. Яскравою гранню індивідуальності цього співця було виконання гумористичних і сатиричних пісень. Наймовірнішого ефекту він досягав за допомогою грайливості

мелодії, жвавості ритму, своєрідної міміки й пританцювання в такт пісні. Він був ніби театром одного актора. Понад 70 років бандурист мандрував від села до села — і його ім'я стало легендою. Співом українського Гомера захоплювалися композитори М. Лисенко та П. Чайковський. Сенсацією стали виступи О. Вересая 1875 р. в Петербурзі. Тоді в пресі писали, що «сліпий сімдесятилітній співець наділений величезним талантом, у його думках, як жива, стоїть Україна, сповнена спогадів про минуле». Професор Л. Леже під впливом виконаних О. Вересаєм пісень почав активно пропагувати у Франції українську культуру, навіть читав курс української мови. У с. Сокиринцях, що на Чернігівщині, створено Музей-кімнату О. Вересая, а з 1988 р. тут проводять фестиваль кобзарського мистецтва «Вересаєве свято».

Нині кобзарські традиції продовжують різні творчі колективи. Основне завдання сучасних співців-бандуристів — популяризація словесно-музичної культури українців. Один із найвідоміших професійних музичних колективів нашої країни — Національна заслужена академічна капела¹ бандуристів України імені Г. Майбороди, створена ще в 1918 р. У колективі працює понад 50 співаків-музикантів. Сучасні кобзарі *Василь і Микола Литвини* створили кобзарську школу в с. Стрітівці, що на Київщині. Тут учнів навчають мистецтва гри та співу. Одним із професійних кобзарів сучасності є *Василь Нечепя*. Він — єдиний представник чернігівської кобзарської школи. Вражає дивовижне виконання ним народних пісень і старовинний репертуар митця.

¹ *Капéла* (з іт. *каплиця*) — хор церковних півчих; хор узагалі.

Дума

Думи належать до героїчного епосу. Згадаймо, що за основу епічних творів узято розповідь про події. Які жанрові особливості дум?

1. Це твори героїчного або соціально-побутового змісту.
2. За обсягом думи більші від історичних пісень, вони складаються з трьох частин: заспів, або зачин (заплачка), основна розповідь і закінчення (славословіє).
3. У думах немає поділу на строфи, як в історичних піснях; рядки найчастіше поєднані дієслівною римою.
4. Думи виконують **речитативом** — протяжним проказуванням, подібним до співу, супроводжуючи грою на бандурі, кобзі чи лірі.
5. Урочистий стиль посилюється прийомом **ретардації** — хаотичним повторенням частин тексту з метою уповільнення розповіді.

Отже, можна сформулювати визначення терміна.

Дума — це ліро-епічний віршований твір героїчного або соціально-побутового змісту, який виконують речитативом у супроводі кобзи, бандури чи ліри.

1. Установіть відповідність.

Народні співці	Країна (регіон)
1 кобзарі	А Україна
2 скальди	Б Ісландія
3 трубадури	В Скандинавія
4 поети-кіфареди	Г Стародавня Греція
	Д середньовічна Франція

2. Українським Гомером називають
- А Остапа Вересая
 - Б Василя Литвина
 - В Євгена Мовчана
 - Г Михайла Кравченка
3. Протяжне проказування, подібне до співу, називають
- А строфою
 - Б ретардацією
 - В речитативом
 - Г славословієм

4. Що таке *героїчний епос*? Коли виникли думи?
5. Назвіть жанрові особливості думи.
6. Розкажіть, що ви знаєте про народних співців — кобзарів.
7. Назвіть імена відомих вам кобзарів.
8. У яких раніше прочитаних творах є образ кобзаря?
9. Знайдіть і прочитайте рядки Т. Шевченка, у яких він згадує українських народних співців і Гомера. Як ви розумієте ці слова?
10. Чому виступи О. Вересая в Петербурзі стали сенсацією?

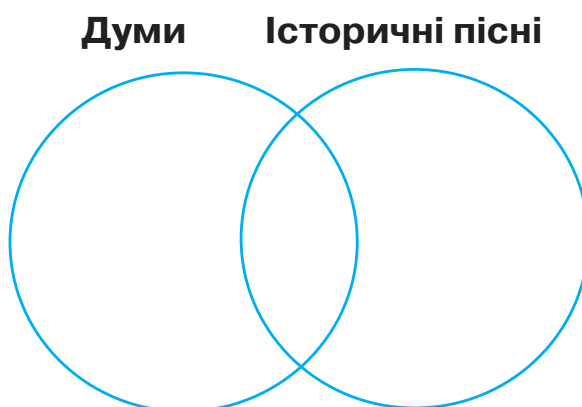

11. Поміркуйте, чому на звороті банкноти з портретом Т. Шевченка (номіналом 100 гривень) зображено саме кобзаря із хлопчиком-поводирем на тлі Чернечої гори в Каневі. Опишіть цю картину (*усно*).

Фрагмент звороту
100-гривневої
купюри

12. Намалюйте в зошиті перетнуті кола. Упишіть у них ознаки дум та історичних пісень, а на перетині кіл — спільні особливості цих жанрів.

ДО РЕЧІ

2014 р. вийшов кінофільм «Поводир» режисера й сценариста О. Саніна, за основу сюжету якого взято мандри Україною в 1932–1933 рр. американського хлопчика й українського кобзаря напередодні й під час Голодомору в Україні. Ця стрічка здобула гран-прі на Варшавському міжнародному кінофестивалі. Радимо вам переглянути цей кінофільм.

1. Прочитайте матеріал «Маруся Богуславка — легендарна героїня» і перекажіть його.
2. Знайдіть в інтернеті інформацію про відмінності між кобзою, бандурою та лірою. Підготуйте невелику мультимедійну презентацію про ці музичні інструменти (за бажанням).

МАРУСЯ БОГУСЛАВКА — ЛЕГЕНДАРНА ГЕРОЇНЯ

Маруся Богуславка — цілком реальна особа, проте документальних свідчень про це немає. Літописи, легенди й перекази розповідають нам про українок-полонянок, які вимушені були стати дружинами

турецьких багатіїв і навіть султанів. Деякі із цих жінок допомагали своїм землякам на чужині.

З усних і писемних джерел вимальовується узагальнений образ дівчини-бранки, створений народною фантазією. Маруся Богуславка — дочка священника, яка жила приблизно в XVI–XVII ст. в м. Богуславі. Її взяли в полон ординці й віддали до гарему турецького хана. Він настільки закохався в Марусю, шанував її, що довірив ключі від замку й темниці на час, поки поїхав до мечеті. Відважна українка, скориставшись такою можливістю, звільнила з тридцятирічного полону сімсот козаків-невільників — своїх дорогих земляків. Маруся просить визволених земляків передати батькам вітання та сказати, аби її не чекали, бо вона вже *«потурчилась, побусурменилась / Для розкоші турецької, / Для лакомства нещасного!»*.

Ця смілива дівчина символізує тих українок, котрі з примусу залишили рідний край, але любили його всім серцем і дбали про своїх земляків, які потрапили в полон.

Маруся — один із найсвітліших жіночих образів українських народних дум, у якому втілено високі патріотичні почуття. Українські письменники М. Старицький, І. Нечуй-Левицький, П. Куліш написали ху-

Г. Якутович. Ілюстрація до думи «Маруся Богуславка». 1966 р.

дожні твори про Марусю Богуславку з однойменною назвою, а вдячні земляки в м. Богуславі, що на Київщині, звели пам'ятник легендарній героїні.

МАРУСЯ БОГУСЛАВКА

Що на Чорному морі,
На камені біленькому,
Там стояла темниця кам'яная.
Що у тій-то темниці пробувало сімсот козаків,
Бідних невольників.
То вони тридцять літ у неволі пробувають,
Божого світу, сонця праведного у вічі собі не видають.
То до їх дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Приходжає,
Словами промовляє:
«Гей, козаки,
Ви, біднії невольники!

Г. Якутович. Ілюстрація до думи «Маруся Богуславка». 1966 р.

Угадайте, що в нашій землі християнській за день тепера?»

Що тоді бідні невільники зачували,

Дівку-бранку,

Марусю, попівну Богуславку,

По річах познавали,

Словами промовляли:

«Гей, дівко-бранко,

Марусю, попівно Богуславко!

Почім ми можем знати,

Що в нашій землі християнській за день тепера?

Що тридцять літ у неволі пробуваєм,

Божого світу, сонця праведного у вічі собі не

видаєм,

То ми не можемо знати,

Що в нашій землі християнській за день тепера».

Тоді дівка-бранка,

Маруся, попівна Богуславка,

Тее зачуває,

До козаків словами промовляє:

«Ой козаки,

Ви, біднії невільники!

Що сьогодні у нашій землі християнській

Великодняя субота,

А завтра святий празник, роковий день Великдень».

То тоді ті козаки тее зачували,

Білим лицем до сирої землі припадали,

Дівку-бранку,

Марусю, попівну Богуславку,

Кляли-проклинали:

«Та бодай ти, дівко-бранко,

Марусю, попівно Богуславко,

Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам про святий празник, роковий день
Великдень сказала!»
То тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Тее зачувала,
Словами промовляла:
«Ой козаки,
Ви, біднії невільники!
Та не лайте мене, не проклиняйте,
Бо як буде наш пан турецький до мечеті від'їжджати,
То буде мені, дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати;
То буду я до темниці приходжати,
Темницю відмикати,
Вас всіх, бідних невільників, на волю випускати».
То на святий празник, роковий день Великдень,
Став пан турецький до мечеті від'їжджати,
Став дівці-бранці,
Марусі, попівні Богуславці,
На руки ключі віддавати.
Тоді дівка-бранка,
Маруся, попівна Богуславка,
Добре дбає, —
До темниці приходжає,
Темницю відмикає,
Всіх козаків,
Бідних невільників,
На волю випускає
І словами промовляє:

Г. Якутович. Ілюстрація до думи «Маруся Богуславка». 1966 р.

«Ой козаки,
Ви, біднії невільники!
Кажу я вам, добре дбайте,
В городі християнські утікайте,
Тільки, прошу я вас, одного города Богуслава
не минайте,
Моєму батьку й матері знати давайте:
Та нехай мій батько добре дбає,
Ґрунтів, великих маєтків нехай не збуває,
Великих скарбів не збирає,
Та нехай мене, дівки-бранки,
Марусі, попівни Богуславки,
З неволі не викупає,
Бо вже я потурчилась, побусурменилась
Для розкоші турецької,
Для лакомства нещасного!»
Ой визволи, Боже, нас всіх, бідних невільників,

З тяжкої неволі,
З віри бусурменської,
На ясні зорі,
На тихі води,
У край веселий,
 У мир хрещений!
 Вислухай, Боже, у просьбах щирих,
 У нещасних молитвах
 Нас, бідних невільників!

ДО РЕЧІ

1966 р. на Київській кіностудії науково-популярних фільмів було знято мультфільм за мотивами думи «Маруся Богуславка».

- V** 1. Слова «Тоді дівка-бранка, Маруся, попівна Богуславка...» є
- A** зачином
 - Б** строфою
 - В** ретардацією
 - Г** славословієм
2. У думі «Маруся Богуславка» згадано свято
- A** Водохреще
 - Б** Великдень
 - В** Трійця
 - Г** Різдво
3. Прокльони «Та бодай ти... щастя й долі собі не мала» належать
- A** турецькому панові
 - Б** попові з Богуслава

В Марусі Богуславці
Г козакам-невільникам

4. Який період історії України зображено в думі «Маруся Богуславка»? Що ви про нього знаєте?
5. Чому Марусю Богуславку називають *легендарною героїнею*?
6. Доведіть на конкретних прикладах із тексту, що твір «Маруся Богуславка» за жанром — дума.
7. Які епізоди зображено на ілюстраціях Г. Якутовича до думи «Маруся Богуславка» (с. 55, 56, 59)?
8. Прочитайте й прокоментуйте останні слова Марусі Богуславки про «*розкіш турецьку*» і «*лакомства нещасні*». У чому виявляється душевна роздвоєність героїні?
9. Кого символізує образ Марусі Богуславки?
10. Яке враження справила на вас дума «Маруся Богуславка»?

11. Перекажіть зміст думи «Маруся Богуславка».
12. Поділіть текст на частини за змістом, доберіть до них заголовки й запишіть їх у зошит.

1. Випишіть із думи «Маруся Богуславка» приклади епітетів.
2. Намалюйте ілюстрацію до думи «Маруся Богуславка» (за бажанням).

СВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

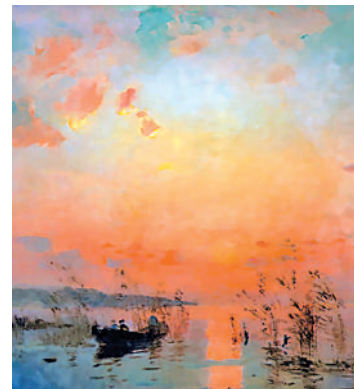
Розгляньте репродукції картин українських художників і виконайте завдання.

І. Айвазовський.
Світанок у Криму.
1865 р.

А. Куїнджі.
Після грози.
1879 р.

С. Васильківський.
Захід сонця над озером. 1900 р.

- А.** Визначте, до творів якого літературного роду — лірики, епосу чи драми — стосуються подані пейзажі. Аргументуйте свою думку.
- Б.** Який пейзаж вам найбільше сподобався? Чим саме?

Поетичні твори хвилюють, захоплюють, надихають... Вони передають стан ліричного героя (героїні): від сумного, приреченого — до радісного, щасливого. Усю цю палітру відчуттів кожний із нас переживає в різних життєвих ситуаціях, тому так багато людей любить поезію.

Облітають квіти, обриває вітер
пелюстки печальні в синій тишині.
По садах пустинних їде гордовито
осінь жовтокоса на баскім коні.

Щоб досягнути ці рядки талановитого лірика В. Сосяри, потрібно не лише прочитати їх, а й побачити ху-

дожні образи, тобто намалювати їх у своїй уяві. Тоді ви зможете по-справжньому насолодитися віршем, дістати від нього естетичне задоволення.

Перевірте себе, наскільки якісно ви засвоїли цей поетичний уривок після першого прочитання, давши відповіді на запитання (*письмово*).

- Якого кольору тиша?
- Яким епітетом наділено *сади*?
- Який образ наділено епітетом *жовтокоса*?
- Яку тварину згадано у вірші?
- Який образ наділено епітетом *печальні*?

А тепер перевірте себе.

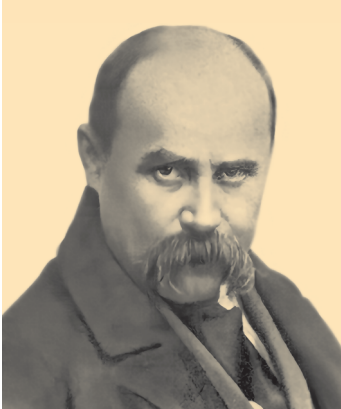
1. Синя.
2. Пустинні.
3. Осінь.
4. Кінь.
5. Пелюстки.

Намалювати в уяві художні образи важливо, але цього недостатньо. Потрібно з'ясувати лексичне значення невідомих слів. Чи знаєте ви, що означає прикметник *баский*? Без розуміння всіх слів поезія сприймається неповноцінно, фрагментарно, ніби ви розглядаєте картину, яку в певних місцях замінюють різні предмети. З'ясуйте за словником, що означає слово *баский*.

Уважно перечитайте уривок ще раз, а потім порівняйте це сприймання вірша з тим, яке було після першого його прочитання.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

(1814–1861)

Український поет, основоположник нової української літератури, художник.

Найвідоміші твори: поеми «Гайдамаки», «Кавказ», «Сон», «Катерина», «Наймичка», «І мертвим, і живим...»; п'єса «Назар Стодоля» та ін.

Тарас Шевченко народився 9 березня 1814 р. в с. Моринцях Звенигородського повіту Київської губернії (нині Черкаська область) у кріпацькій родині. Про дитинство знаного у світі поета й художника ви вже дізналися в попередніх класах, тож тепер поведемо розмову про доросле життя митця.

У сімнадцятирічному віці Т. Шевченко прибув до м. Петербурга разом із челяддю пана Енгельгардта. Вирішивши мати кваліфікованого майстра та зваживши на невідступні Тарасові прохання, поміщик дозволив йому вчитися малювати.

Учителем юнака був В. Ширяєв, відомий майстер декоративних розписів. У його майстерні Тарас пройшов певну малярську підготовку, брав участь у виконанні живописних робіт в урядових будинках, виготовленні декорацій для петербурзьких театрів. У вільний від роботи час білими ночами він змальовував статуї в Літньому саду. Вирішальне значення для нього мала зустріч із земляком — художником Іваном Сошенком,

Петербурзька академія мистецтв. Сучасне фото

який увів юнака в коло найвідоміших діячів української та російської культури, познайомив з Є. Гребінкою, К. Брюлловим, О. Венеціановим і В. Жуковським. Помітивши великий талант Тараса, вони вирішили викупити його з кріпацтва й дати змогу здобути класичну освіту.

Марно К. Брюллов та О. Венеціанов намагалися переконати пана Енгельгардта відпустити на волю талановитого кріпака: поміщик зажадав від них нечувану на той час суму — 2500 карбованців. Щоб дістати такі гроші, К. Брюллов написав портрет поета В. Жуковського, який служив при царському дворі. Картину розіграли в лотерею, і бажану суму грошей було зібрано. 22 квітня 1838 р. Енгельгардт усе ж таки підписав відпускну, а 25 квітня на квартирі К. Брюллова в Академії мистецтв В. Жуковський вручив її Т. Шевченку. Ось як І. Сошенко описує цей день: «Нараз до кімнати моєї через вікно стрибає Тарас, ледве мене не звалив із ніг, кидається мені на шию та гукає: “Воля! Воля!” — “Чи не здурів ти, — кажу, — Тарасе?” А він усе підстрибує та гукає: “Воля! Воля!”»

Т. Шевченко став вільною людиною. Юнака зарахували до Академії мистецтв. Розпочався новий етап у

його житті. У листі до брата Микити Тарас так пише про відчуття свободи: «Так от, бач, живу, учуся, нікому не кланяюсь і нікого не боюся, окрім Бога, — велике щастя бути вільним чоловіком, робиш, що хочеш, ніхто тебе не спинить».

Навчання в Академії мистецтв, вивчення французької мови, відвідування музеїв і театрів, знайомство з відомими митцями — усе це формувало світогляд Т. Шевченка, сприяло зростанню його як митця.

Проте Тарасові боліло серце за рідний край, братів і сестер. Про це, зокрема, свідчать уривки із цитованого вище його листа до брата Микити: «...як тільки отримаєш мого листа, зараз до мене напиши, щоб я знав... Нехай же я хоч через папір почую рідне слово, нехай хоч раз поплачу веселими сльозами, бо мені тут так стало скучно, що я всяку ніч тільки й бачу вві сні тебе, Кирилівку, та рідню, та бур'яни; весело стане, прокинуся, заплачу».

Закінчивши Академію мистецтв, поет 1846 р. повернувся в Україну, улаштувався на роботу в Київську археологічну комісію, почав змальовувати й описувати історичні пам'ятки. У Києві познайомився з викладачем історії Київського університету М. Костомаровим. Він загітував Т. Шевченка ввійти до Кирило-Мефодіївського братства, яке, діючи таємно, поширювало ідеї ліквідації кріпацтва, єднання слов'янських народів на засадах рівності й братерства. Саме ці погляди поділяв Т. Шевченко, за них же й постраждав.

5 квітня 1847 р. поета було заарештовано й відправлено до Петербурга. Його звинувачували не лише за участь у братстві, а передусім за написання революційних творів. В очікуванні вироку поет про-

вів у казематі¹ два місяці. Тут він написав більшість віршів, які ввійшли до циклу «*В казематі*». (Один із них — «Садок вишневий коло хати...» — ви вивчали в 5 класі.) Деякі твори циклу подано в цьому підручнику. Прочитавши їх, ви дізнаєтеся, про що думав і що відчував митець у цей тяжкий для нього час.

З-поміж учасників Кирило-Мефодіївського братства найтяжче було покарано Т. Шевченка: «за створення підбурливих і найвищою мірою зухвалих віршів» він був за́сланий до Оренбурзького окремого корпусу рядовим солдатом. Імператор Микола I власноруч зробив помітку на вирокі: «Під найсуворіший нагляд із заборонаю писати й малювати».

У засланні поет провів 10 років. Перші три роки перебував в Орській фортеці, Оренбурзі й на Аралі в складі Аральської описової експедиції. Тут були люди, які його підтримували та намагалися полегшити умови заслання. У цей період Т. Шевченко написав низку віршів і поем, виконав майже двісті малярських робіт.

К. Устянович. Шевченко на засланні. 1880-ті роки

¹ *Каземат* — одиночна камера для ув'язнення у фортеці.

На жаль, і така «воля» тривала недовго. За доносом прапорщика про те, що поет порушує царський наказ, Т. Шевченка заарештували й перевели на службу в Новопетровське укріплення. Прихильники попередили його про арешт заздалегідь, тому він устиг передати друзям деякі твори, а листи, які отримувал від рідних і товаришів, спалив.

Умови в Новопетровському укріпленні були жахливими: навколо пустеля, пісок і солоняча вода, до найближчого культурного центру тисячі кілометрів, клімат такий шкідливий, що солдатів тут змінювали через два роки. Його ж протримали в цій глухомані майже сім років. На муштру він мусив ходити навіть хворим. За цей час Т. Шевченко не написав жодного вірша.

1857 р. поета було звільнено. Останні роки життя він провів у Петербурзі. 1860 р. Рада Академії мистецтв присвоїла митцю звання академіка-гравера.

Т. Шевченко помер 10 березня 1861 р.

«ДУМИ МОЇ, ДУМИ МОЇ...»

У Т. Шевченка є два вірші, що починаються словами: *«Думи мої, думи мої...»* Один із них відкриває першу поетову збірку *«Кобзар»*, яка побачила світ 1840 р., а другий — невідому поезію. Пропонуємо вашій увазі саме другий вірш, написаний у 1847 р., як ви здогадалися, у засланні.

Що хвилювало митця на чужині? Далеко від рідної землі, у неволі, Т. Шевченко по-особливому сумує за своїм краєм (*мотив любові до Батьківщини*). Згадування *киргизів убогих, голих, але ще вільних* (у той час киргизами іноді називали казахів) переносить чи-

тача в казахські степи — місце заслання поета. Ліричний герой вірша звертається до образу дум, порівнюючи їх із *сизокрилим голуб'ятами*, просить, щоб вони прилетіли до нього «Із-за Дніпра широкого / У степ погуляти...». Тобто для митця думи — це не лише поштовх для творчості, а й сама творчість. Отже, *привідний мотив* вірша «**Думи мої, думи мої...**» — творчість як єдина втіха на засланні.

* * *

Думи мої, думи мої,
Ви мої єдині,
Не кидайте хоч ви мене
При лихій годині.
Прилітайте, сизокрилі
Мої голуб'ята,
Із-за Дніпра широкого
У степ погуляти
З киргизами убогими.
Вони вже убогі,
Уже голі... Та на волі
Ще моляться Богу.
Прилітайте ж, мої любі,
Тихими речами
Привітаю вас, як діток,
І заплачу з вами.

1. 1838 року

- А вийшов друком «Кобзар»
- Б викуплено поета з кріпацтва
- В народився Тарас Шевченко
- Г відправлено поета в заслання

2. Гроші для викупу Т. Шевченка з кріпацтва було виручено з продажу портрета, на якому був зображений
- А Іван Сошенко
 - Б Карл Брюллов
 - В Олексій Венеціанов
 - Г Василь Жуковський

3. Прочитайте уривок із вірша «Думи мої, думи мої...».

*Прилітайте, сизокрилі
Мої голуб'ята,
Із-за Дніпра широкого
У степ погуляти...*

У цих рядках наявний художній засіб

- А гіпербола
- Б анафора
- В архаїзм
- Г епітет

- 4. Розкажіть історію викупу Т. Шевченка з кріпацтва.
- 5. За що поета було заарештовано? Яким був вирок?
- 6. Яким настроєм сповнений вірш «Думи мої, думи мої...»? Чому?
- 7. Які мотиви наявні в цьому творі?
- 8. Навіщо автор використав три крапки в середині поезії?
- 9. Розкрийте символічне значення образів *степу*, *вітру* й *Дніпра*.
- 10. Як ви вважаєте, чому ліричний герой називає свої думи *дітками*?

- 11. Розгляньте репродукцію картини К. Устияновича «Шевченко на засланні» (с. 67) і розкажіть, чи можна її використати як ілюстрацію до вірша «Думи мої, думи мої...».
- 12. Навчіться виразно читати поезію Т. Шевченка «Думи мої, думи мої...».

1. Випишіть епітети й порівняння з вірша Т. Шевченка «Думи мої, думи мої...».
2. Підготуйте мультимедійну презентаці з малярськими роботами Т. Шевченка періоду заслання (за бажанням).

ЦИКЛ «В КАЗЕМАТІ»

Цикл «В казематі» Т. Шевченко створив навесні 1847 р., очікуючи в камері вироку за написання революційних творів. Але спочатку з'ясуймо, що таке *цикл* у літературі. **Художній (літературний) цикл** — це сукупність художніх творів одного жанру, об'єднаних задумом автора в естетичну цілість. Послідовність творів, які включають до циклу, визначається мінливістю настрою ліричного героя.

Усього до циклу «В казематі» входить тринадцять віршів. З поезіями **«Мені однаково, чи буду...»** та **«Ой три шляхи широкії...»** ви сьогодні ознайомитеся. Усі вірші цього циклу різні за настроєм, мотивами, ритмікою, проте їх об'єднує задум автора. Який саме? Прочитавши ці два твори й пригадавши вірш «Садок вишневий коло хати...», визначте авторський задум, який їх об'єднує.

* * *

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінько мені.
В неволі виріс між чужими

І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру.
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: — Молись,
Молися, сину, за Вкраїну
Його замучили колись. —
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені.

ДО РЕЧІ

Жанр поезії, у якому автор висловлює свої роздуми над проблемами життя і смерті, сенсу людського буття тощо, називають **медитацією**. Вірш Т. Шевченка «Мені однаково, чи буду...» є зразком медитації.

* * *

Ой три шляхи широкії
Докупи зійшлися.
На чужину з України
Брати розійшлися.
Покинули стару матір,
Той жінку покинув,

С. Караффа-Корбут. «Покинули стару матір». 1963–1964 рр.

А той сестру. А найменший —
Молоду дівчину.
Посадила стара мати
Три ясени в полі.
А невістка посадила
Високу тополю.
Три явори посадила
Сестра при долині...
А дівчина заручена —
Червону калину.
Не прийнялись три ясени,
Тополя всихала,
Повсихали три явори,
Калина зов'яла.
Не вертаються три брати.
Плаче стара мати,
Плаче жінка з діточками
В нетопленій хаті.
Сестра плаче, йде шукати
Братів на чужину...

А дівчину заручену
Кладуть в домовину.
Не вертаються три брати,
По світу блукають,
А три шляхи широкії
Терном заростають.

ДО РЕЧІ

Здавна в Україні різні дерева сприймали як символи, вони оспівані у творах усної народної творчості. А в *баладах* часто використовують *метаморфозу* — перетворення дівчини або парубка на тополю, калину, явір чи дуб.

Ясен — символ чоловічої чистоти, скромності й пісенної душі. Перебування під його кроною допомагає позбутися душевного тягара, що виник через буденні негаразди та життєві прикромці.

Тополя — символ дівочої краси, а також жіночого й дівочого суму, їхньої самотності. Вважають, що це дерево здатне забираєти в людей негативну енергію та очищати повітря від злих духів.

Явір — символ козацької сили, парубоцького здоров'я та вроди, єдності чоловічої краси й сили. Також це дерево символізує пам'ять, смуток і горе.

Калина — символ зрілості дівчини, українського роду, духовної нескореності та світлої пам'яті.

Терен — символ важких життєвих доріг, страждань і мук. Вважають, що він має магичну силу: проколотий терновим кілком упир, чи вурдалака, чи якийсь інший представник нечисті втрачає свою здатність здійснювати зло.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Види та жанри лірики. Філософська лірика

Твори художньої літератури поділяють на три роди: *епос*, *лірику* й *драму*.

Слово *лірика* запозичене з грецької мови. Воно походить від назви струнного музичного інструмента — *ліри*. Під акомпанемент ліри в Стародавній Греції виконували пісні.

Ліричними називають твори, у яких відображено внутрішній світ людини через передавання почуттів, думок, переживань у певних обставинах, під впливом певних подій.

У ліричних творах з особливою виразністю виявляється емоційне ставлення *ліричного героя* до зображуваного.

Якщо в епічних і драматичних творах письменник відображає зовнішні обставини життєвих ситуацій людини, детально розкриває її характер, то в ліричних об'єктом зображення є внутрішній світ людини, її думки, переживання тощо.

Ліричні твори пишуть переважно віршованою мовою. Їх поділяють на чотири основні види:

- **громадянська лірика** — твори, у яких думки й переживання викликані суспільно-політичними подіями («*Заповіт*»);
- **філософська лірика** — твори, у яких передано думки й почуття, викликані складними проблемами буття: життя і смерті, розвитку суспільства, природи та ін. («*Мені однаково, чи буду...*», «*Ой три шляхи широкії...*»);
- **пейзажна лірика** — твори, у яких настрої ліричного героя суголосний із природою, переживання та відчуття виникають від споглядання природи («*За сонцем хмаронька пливе...*»);
- **особиста (інтимна) лірика** — твори, у яких настрої ліричного героя викликані особистими переживаннями, спогадами про рідний край («*Думи мої, думи мої...*»). Також у творах інтимної лірики настрої ліричного героя зумовлені гамою душевних відчуттів, поривань, що виникають від високого й тонкого почуття — кохання.

Значна частина художніх творів поєднує різні види лірики. Скажімо, вірш Т. Шевченка «Садок вишневий коло хати...» належить до пейзажної лірики, проте цьому твору властиві й елементи громадянської лірики, оскільки в ньому йдеться не лише про ідилічний¹ вечір, а й про родину як одну з основ гармонії

¹ *Ідилічний* — близький до природи: мирний, безтурботний.

світу. Вірш «Мені однаково, чи буду...» належить як до громадянської лірики (уболівання за долю поневоленої України), так і до філософської (роздуми над проблемами буття).

1. «Високу тополю» («Ой три шляхи широкії...») посадила
А мати	В дівчина
Б сестра	Г невістка

2. Установіть відповідність.

Уривок	Назва вірша
<p>1 <i>«Сестра плаче, йде шукати Братів на чужину... А дівчину заручену Кладуть в домовину».</i></p>	<p>А «Садок вишневий коло хати...»</p> <p>Б «Мені однаково, чи буду...»</p>
<p>2 <i>«Прилітайте, сизокрилі Мої голуб'ята, Із-за Дніпра широкого У степ погуляти...»</i></p>	<p>В «Ой три шляхи широкії...»</p> <p>Г «Думи мої, думи мої...»</p>
<p>3 <i>«В неволі виріс між чужими І, неоплаканий своїми, В неволі, плачучи, умру. І все з собою заберу...»</i></p>	

3. Установіть відповідність.

Образ	Назва вірша
1 наша — не своя земля	А «Садок вишневий коло хати...»
2 хрущі над вишнями	Б «Мені однаково, чи буду...»
3 голуб'ята	В «Ой три шляхи широкії...»
4 три ясени	Г «Думи мої, думи мої...»
	Д «Заповіт»

4. Що таке *художній цикл*? Які вірші, що ввійшли до циклу «В казематі», ви знаєте?
5. Який, на вашу думку, авторський задум поєднує вірші циклу «В казематі»?
6. Чим лірика як літературний рід відрізняється від епосу й драми? Які ви знаєте види лірики?
7. Які види лірики поєднано в кожному з трьох віршів Т. Шевченка, прочитаних на уроках української літератури у 8 класі?
8. Опрацюйте матеріал рубрики «До речі...» про медитацію (с. 72). Доведіть на конкретних прикладах із тексту, що вірш «Мені однаково, чи буду...» — медитація.
9. Як ви розумієте поєднання протилежних за значенням слів (*оксиморон*) у вірші «Мені однаково, чи буду...» — «*на нашій — не своїй землі*»?
10. Який провідний мотив вірша «Ой три шляхи широкії...»? Яким має бути характер мелодії до цього твору?

11. Доведіть, що вірш «Ой три шляхи широкії...» має фольклорну основу (*образи, символи, епітети, мотиви*). Скористайтеся матеріалом рубрики «До речі...» про дерева-символи (с. 74).
12. Проведіть мовне дослідження вірша «Мені однаково, чи буду...»: з'ясуйте, які три слова найчастіше повторюються в цьому творі, і поміркуйте, як вони перегукуються з його мотивами.

1. Вивчіть напам'ять вірш «Мені однаково, чи буду...».
2. Перегляньте в інтернеті третю частину фільму Ю. Макарова «Мій Шевченко» і підготуйте коротку розповідь про найцікавіші моменти (*за бажанням*).

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

(справжні ім'я та прізвище Лариса Косач)
(1871–1913)

Українська поетеса, перекладачка, громадська діячка.

Найвідоміші твори: поема «Давня казка»; драма-феєрія «Лісова пісня»; драматичні поеми «Бояриня», «Одержима».

Леся Українка народилася 25 лютого 1871 р. в м. Новограді-Волинському (нині Житомирська область) у родині українських інтелігентів. Батько Петро Косач був повітовим службовцем — юристом, людиною передових поглядів; мати Олена Пчілка — українською письменницею.

Леся навчилася читати в чотири роки, а в п'ять — грала на фортепіано й навіть написала змістовний лист своєму дядькові Михайлу Драгоманову (відомий український учений та громадський діяч). У родині Косачів панувала повага до народних звичаїв і традицій.

У сім'ї Леся була другою дитиною із шести. Вона найбільше дружила зі старшим братом Михайлом. Якось узимку на свято Водохреща разом із Михайлом вона пішла на річку Стир. Леся настільки захопилася побаченням, що навіть не помітила, як замочила ноги в крижаній воді. Після того вона почала тяжко хворіти. Спочатку батьки думали, що це звичайна застуда,

проте згодом київський хірург поставив страшний діагноз — туберкульоз кісток. Дівчинці в цей час ще не виповнилося і десяти років! Потім патологічний процес поширився на легені й нирки. Тож із дитинства Леся мала рішучий характер, засвоївши одне правило, яке впродовж життя її підтримувало: *«Щоб не плакати, я сміялась»*.

Білий будиночок
у с. Колодяжному.
Сучасне фото

З 1882 р. постійним місцем проживання сім'ї Косачів стало с. Колодяжне. Саме тут, на Волині, серед розкішної та чарівної природи формувався стиль майбутньої поетеси. До речі, любов до природи стане провідним мотивом усієї її творчості.

Через тяжку хворобу Леся до школи не ходила, а здобувала освіту самотужки, проявляючи феноменальні здібності. Незважаючи на постійні болі в кістках, вона й далі грала на фортепіано, малювала, знала майже всі європейські мови (більше десяти!), а в дев'ятнадцятирічному віці для молодшої сестри написала книжку «Стародавня історія східних народів», яку вже після смерті поетеси було видано як підручник для національної школи.

Свій перший вірш Леся написала в дев'ятирічному віці. Коли дівчині виповнилося двадцять два, світ побачила її перша поетична збірка *«На крилах пісень»*, яку високо оцінив І. Франко, назвавши найвищим здобутком української літератури за 1893 рік. У 1894 р. Леся Українка відвідала свого дядька М. Драгоманова

Леся Українка.
Фото. 1888 р.

в Софії. Вона впорядкувала його бібліотеку, познайомилася з емігрантами й культурними діячами Болгарії. Повернення додому було затьмарене негласним наглядом, установленим царською охранкою. Щоразу, коли поетеса поверталася з-за кордону, по-особливому відчувала політичну неволю, про що переконливо свідчать такі її рядки: «Мені сором, що ми такі невольні, що носимо кайдани й спимо під ними спокійно. Отже, я прокинулась, і тяжко мені, і жаль, і болить...»

Щодня долаючи фізичний біль, Леся Українка виявляла неабияку мужність — писала високохудожні твори, наприклад вірш «*Contra spem spero!*»:

Я на гору круту, крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.

Усе життя поетеса боролася з тяжкою недугою: вона виїжджала на лікування в Карпати, до Криму, Італії, Єгипту, Грузії. Передчуваючи трагічний кінець, 1913 р. мисткиня написала заяву до бібліотеки Наукового товариства імені Шевченка прийняти її твори на депозит (на збереження).

Леся Українка померла 1 серпня 1913 р. в м. Сурамі (Грузія). Її поховано в м. Києві на Байковому кладовищі.

МОТИВ ЛІРИЧНОГО ТВОРУ

Згадаймо, що таке *мотив ліричного твору*. **Мотів** — це те саме, що й тема. Аналізуючи епічні твори, використовують термін «тема», а для ліричних — «мотив». Читаючи поезії Лесі Українки, малюйте в уяві картинки, образи, намагайтеся «побачити» вірш у барвах, відчутти запахи, настрої, тоді ви глибше зрозумієте емоційний стан ліричного героя (ліричної героїні). Це допоможе навчитися визначати мотиви; їх може бути кілька у вірші. Зазвичай один із них провідний. Прочитайте спочатку вірші, дотримуючись цих порад, і визначте їхні мотиви самостійно, а потім опрацюйте подані в наступних двох абзацах коментарі. Сподіваємося, що це буде цікаво.

У вірші **«Давня весна»** відчуваються автобіографічні нотки: поетеса через тяжку недугу мусила лежати й страждати від нестерпного болю. Єдиною її розрадою був клаптик неба у вікні, гілка яблуні, ніжний вітерець і пташині співи. Давня весна сприймається як дарунок долі, адже Леся навчилася цінувати найменші радощі. Весна в уявленнях людини нагадує щось нове, свіже, легке, тепле й красиве. Зверніть увагу на ці означення — вони випромінюють позитивну енергію та оптимізм. Саме мотив естетичного задоволення від приходу весни є *провідним* у поезії «Давня весна». Хай там яка недуга, а весна та творчість сильніші, бо це краса. Мотив молодечого оптимізму наявний у багатьох творах Лесі Українки.

У вірші **«Хотіла б я піснею стати...»** лірична героїня відчуває гармонію з природою, черпає в ній сили. Вона хоче стати піснею і полетіти світом, дарувати

В. Лопата.
Жінка.
2000-ні роки

людям красу. Мотиви волелюбності («Щоб вільно по світі літати...») і творчості («Щоб геть аж під яснії зорі / Полинати співом дзвінким...») звучать чи не в кожній строфі цього вірша. Емоційний стан героїні увиразнюють численні епітети й інверсії.

ДАВНЯ ВЕСНА

Була весна весела, щедра, мила,
Промінням грала, сипала квітки,
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!

Все ожило, усе загомніло —
Зелений шум, веселая луна!
Співало все, сміялось і бриніло,
А я лежала хвора й самотна́.

Я думала: «Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона, ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна».

Ні, не забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.

Прилинув вітер, і в тісній хатині
Він про весняну волю заспівав,
А з ним прилинули пісні пташині,
І любий гай свій відгук з ним прислав.

Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала;
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

* * *

Хотіла б я піснею стати
У сюю хвилину ясну,
Щоб вільно по світі літати,
Щоб вітер розносив луну.

Щоб геть аж під яснії зорі
Полинати співом дзвінким,
Упасти на хвилі прозорі,
Буяти над морем хибким.

Лунали б тоді мої мрії
І щастя моє таємне,
Ясніші, ніж зорі яснії,
Гучніші, ніж море гучне.

1. Упродовж життя Леся Українка керувалася правилом
 - А** весна для всіх настала
 - Б** хотіла б я піснею стати
 - В** я прокинулась, і мені тяжко
 - Г** щоб не плакати, я сміялась
2. Пташині пісні («Давня весна») прилинули до ліричної героїні разом із
 - А** луною
 - Б** вітром
 - В** гілками
 - Г** листячком
3. У вірші «Хотіла б я піснею стати...» поєднано філософську лірику з
 - А** інтимною
 - Б** пейзажною
 - В** патріотичною
 - Г** громадянською

4. Розкажіть цікаві факти із життя Лесі Українки, згадавши про мужність і силу духу поетеси.
5. До якого виду лірики належить поезія «Давня весна»?
6. Знайдіть приклади персоніфікації у вірші «Давня весна». Чому для зображення приходу весни авторка використовує саме цей художній засіб?
7. Чи збігаються барви й динаміка приходу весни, що виникли у вашій уяві під час читання вірша «Давня весна», із зображенням на ілюстрації?

*П. Балла.
«Стояла я
і слухала
весну».
1980 р.*

8. Доведіть, що мрія є одним із мотивів поезії «Хотіла б я піснею стати...».
9. Якщо вірш не має назви, то нею традиційно стає перший рядок. Доберіть свою назву до вірша «Хотіла б я піснею стати...».
10. Визначте у вірші «Хотіла б я піснею стати...» слова, що позначають кольори й звуки. Поміркуйте, як вони впливають на настрій цієї поезії. Перемалюйте в зошит таблицю та заповніть її.

Зорові образи	Слухові образи

11. Якби вам довелося написати музику до вірша Лесі Українки «Давня весна», то якими були б її темп і настрій? Які б музичні інструменти ви використали? У якому місці й чому відбулася б зміна в темпі та настрої пісні?
12. Складіть невеликий опис (5–7 речень) за репродукцією картини В. Лопати «Жінка» (с. 82), використавши цитату з вірша Лесі Українки «Хотіла б я піснею стати...».

1. Вивчіть напам'ять ліричний вірш Лесі Українки «Хотіла б я піснею стати...».
2. Прочитайте поему Лесі Українки «Давня казка». Випишіть у зошит незнайомі слова.
3. Перегляньте в інтернеті відеоматеріал про життя Лесі Українки й законспекуйте найцікавіші факти.

МИТЕЦЬ І СУСПІЛЬСТВО

Поємі «Давня казка» понад 120 років, але порушені в ній проблеми актуальні й нині. Коли Леся Українка написала цей

мистецтва. Одні заявляли, що мистецтво має бути лише для розваги, інші ж наполягали на тому, що історію пишуть царі й королі як володарі народів. Але поемою «Давня казка» Леся Українка гостро й переконливо заперечує ці думки. Хто ж творить історію і відповідає за свою країну? Яка роль митця в розбудові своєї країни? На ці запитання ви знайдете відповідь, прочитавши поему «Давня казка».

ДАВНЯ КАЗКА

Поема

Може б, хто послухав казки?
Ось послухайте, панове!
Тільки вибачте ласкаво,
Що не все в ній буде нове.

Та чого там, люди добрі,
За новинками впадати?
Може, часом не завадить
І давніше пригадати.

Хто нам може розповісти
Щось таке цілком нове,
Щоб ніхто з нас не відмовив:
«Ет, вже ми чували сеє!»

Тож, коли хто з вас цікавий,
Сядь і слухай давню казку,
А мені коли не лаврів,
То хоч бубликів дай в'язку.

I

Десь, колись, в якійсь країні,
Де захочете, там буде,
Бо у казці, та ще в віршах,
Все можливо, добрі люде.

Десь, колись, в якійсь країні
Проживав поет нещасний,
Тільки мав талан до віршів
Не позичений, а власний.

На обличчі у поета
Не цвіла урода гожа,
Хоч не був він теж поганий, —
От собі — людина Божа!

Той співець — та що робити! —
Видно, правди не сховати,
Що не був співцем поет наш,
Бо зовсім не вмів співати.

Та була у нього пісня
І дзвінкою, і гучною,
Бо розходилась по світу
Стоголосою луною...

І не був поет самотнім:
До його малої хати
Раз у раз ходила молодь
Пісні-слова вислухати.

Теє слово всім давало
То розвагу, то пораду;
Слухачі співцю за теє
Ділом скрізь давали раду.

Що могли, то те й давали,
Він зо всього був догодний,
Досить з нього, що не був він
Ні голодний, ні холодний.

Як навесні шум зелений
Оживляв сумну діброву,
То щодня поет приходив
До діброви на розмову.

Так одного разу ранком
Наш поет лежав у гаю,
Чи він слухав шум діброви,
Чи пісні складав — не знаю!

Тільки чує — гомін, гуки,
Десь мисливські сурми грають,
Чутно разом, як собачі
Й людські крики десь лунають.

Тупотять прудкії коні,
Гомін ближче все лунає,
З-за кущів юрба мисливська
На долину вибігає.

Як на те ж, лежав поет наш
На самісінькій стежині.

«Гей! — кричить він. — Обережно!
Віку збавите людині!»

Ще, на щастя, не за звіром
Гналася юрба — спинилась.
А то б, може, на поета
Не конечне подивилась.

Попереду їхав лицар,
Та лихий такий, крий боже!
«Бачте, — крикнув, — що за птиця!
Чи не встав би ти, небоже?»

«Не біда, — поет відмовив, —
Як ти й сам з дороги звернеш,
Бо, як рими повтікають,
Ти мені їх не завернеш!»

«Се ще также полювання, —
Мовить лицар з гучним сміхом. —
Слухай, ти, втікай лиш краще,
Бо пізнаєшся ти з лихом!»

«Ей, я лиха не боюся,
З ним ночую, з ним і днюю;
Ти втікай, бо я, мосьпане¹,
На таких, як ти, полюю!

В мене рими-соколята,
Як злетять до мене з неба,

¹ *Мосьпане* (заст.) — уживають як звертання в значенні «Милостивий пане добродію!».

То вони мені вполюють,
Вже кого мені там треба!»

«Та який ти з біса мудрий! —
Мовить лицар. — Ще ні разу
Я таких, як ти, не бачив.
Я тепер не маю часу,

А то ми б ще подивились,
Хто кого скорій вполює.
Хлопці, геть його з дороги!
Хай так дуже не мудрує!»

«От спасибі за послугу! —
Мовить наш поет. — Несіте.
Та візьміть листки з піснями,
Он в траві лежать, візьміте».

«Він, напевне, божевільний, —
Крикнув лицар. — Ну, рушаймо!
Хай він знає нашу добрість —
Стороною обминаймо.

А ти тут зажди, небоже,
Хай-но їхатиму з гаю,
Я ще дам тобі гостинця,
А тепер часу не маю».

«Не на тебе ждять я буду, —
Так поет відповідає, —
Хто ж кому подасть гостинця,
Ще того ніхто не знає».

Лицар вже на те нічого
Не відмовив, геть подався;
Знову юрба загукала,
І луною гай озвався.

Розтеклись ловці по гаю,
Полювали цілу днину,
Та коли б вже вполювали
Хоч на сміх яку звірину!

А як сонечко вже стало
На вечірньому упрузі¹,
Стихли сурми, гомін, крики,
Тихо стало скрізь у лузі.

Гурт мисливський зголоднілий
Весь підбився, утомився,
Дехто ще зоставсь у гаю,
Дехто вже й з дороги збився.

Геть одбившись від гурту,
Їде лицар в самотині.
Зирк! — поет лежить, як перше,
На самісінькій стежині.

«Ах, гостинця ти чекаєш! —
Мовив лицар і лапнувся
По кишнях: — Ой, небоже,
Вдома гроші я забувся!»

¹ *На упрузі* (заст.) — у вечірні години.

Усміхнувсь поет на тее:
«Не турбуйсь за мене, пане,
Маю я багатства стільки,
Що його й на тебе стане!»

Спалахнув від гніву лицар,
Був він гордий та завзятий,
Але ж тільки на упертість
Та на гордощі багатий.

«Годі жартів, — крикнув згорда, —
Бо задам тобі я гарту!¹»
А поет йому: «Та й сам я
Не люблю з панами жарту...

Бачиш ти — оця діброва,
Поле, небо, синє море —
То моє багатство-панство
І розкішне, і просторе.

При всьому сьому багатстві
Я щасливий завжди й вільний». —
Тут покликнув лицар: «Боже!
Чоловік сей божевільний!»

«Може быть, — поет відмовив, —
Певне, всі ми в божій волі.
Та я справді маю щастя
І з мене його доволі.

¹ *Задати (дати) гарту* — понівечити, знищити.

Так, я вільний, маю бистрі
Вільні думи-чарівниці,
Що для них нема на світі
Ні застави¹, ні границі.

Все, чого душа запрагне,
Я створю в одну хвилину,
В таємні світи надхмарні
Я на крилах думки лину.

Скрізь гуляю, скрізь буяю,
Мов той вітер дзвінкий в полі;
Сам я вільний і ніколи
Не зламав чужої волі».

Засміявсь на теє лицар:
«Давню байку правиш, друже!
Я ж тобі скажу на теє:
Ти щасливий, та не дуже.

Я б віддав отой химерний
Твій таємний світ надхмарний
За наземне справжнє графство,
За підхмарний замок гарний.

Я б віддав твоє багатство
І непевнії країни
За єдиний поцілунок
Від коханої дівчини...»

¹ *Застава* — перешкода, пастка.

О. Базилевич. Ілюстрація до поеми Лесі Українки
«Давня казка». 1991 р.

Щось поет хотів відмовить
На недбалу горду мову,
Та вже сонечко червоне
Заховалось за діброву.

Надійшла сільська молодь,
Що з роботи поверталась,
І побачила поета,
З ним приязно привіталась.

Тут поет взяв мандоліну¹,
І на відповідь гуртові
Він заграв, і до музики
Промовляв пісні чудові.

Всі навколо нерухомі,
Зачаровані стояли,

¹ *Мандоліна* — струнний щипковий музичний інструмент з овальним корпусом і чотирма парами струн, на якому грають тонкою пластинкою із загостреним кінцем (медіатором).

А найбільше у дівчаток
Очі втіхою палали.

Довго й лицар слухав пісню,
Далі мовив на відході:
«Що за дивна сила слова!
Ворожбит якийсь, та й годі!»

II

Літнім вечором пізенько
Сам поет сидів в хатині,
Так од ранку цілу днину
Він просидів в самотині.

Тож сидів поет в віконці,
Слухав співів, що лунали
Скрізь по полю і до нього
У хатину долітали.

Співи стихли, потім хутко
Налетіла літня нічка;
Дерева шуміли з вітром,
Гомоніла бистра річка.

І поет в своїй хатині
Прислухавсь до того шуму,
Погляд в темряву втопивши,
Він таємну думав думу.

Тільки чує — хтось під'їхав
На коні до його хати

І спинився, потім зброя
Почала чиясь бряжчати.

Що за диво! Під віконце
Хтось помалу підступає.
Тут поет не втерпів: «Хто там? —
Невідомого питає. —

Якщо злодій, то запевне
Помиливсь ти, любий друже!» —
«Ні, се я, — озвався голос, —
Маю справу, пильну дуже...»

«Хто ж се “я”?» — поет питає.
«Я, Бертольдо, лицар з гаю».
Тут поет пізнав той голос:
«А, мисливий! Знаю, знаю!

Вибачай, прошу до хати,
Хоч у мене трошки темно,
Бо коли я сам у хаті,
Не палю вогню даремно;

Та для гостя запалю вже».
І добув вогню з кресала.
Перед ним лицарська постать
Владаря Бертольда стала.

«Добрий вечір!» — «Добрий вечір!»
Став тут лицар і — ні слова.
Щось ніяк не починалась
Тая пильная розмова.

«Де ж твоя, мій гостю, справа?» —
Далі вже поет озвався.
Лицар стиха одмовляє:
«Я, мій друже, закохався...»

Тут поет йому говорить:
«Що ж на се тобі пораджу?
А проте доказуй далі,
Може, чим тебе розважу».

«Закохався я і гину, —
Каже лицар, — вдень і вночі
Бачу я перед собою
Ясні оченьки дівочі».

«Що ж? — поет на те говорить. —
То за ручку та й до шлюбу!» —
«Ох! — зітхає лицар. — Візьме
Інший хтось дівчину люблю!

Під балкон моєї донни¹
Кожен вечір я приходжу,
І в журбі тяжкій, в зітханнях
Цілу нічку я проводжу.

На мою журбу й зітхання
Я відповіді не маю,
Чим я маю привернути
Серце милої, — не знаю!

¹ *Донна* — слово, що додають до імен знатних жінок в Італії.

Може б, краще їй припали
До сподоби серенади?..»
Тут поет на те: «Запевне,
Треба пташечці принади!»

«Голос маю, — каже лицар, —
Та не тямлю віршування...» —
«Певна річ, — поет говорить, —
То нелегке полювання,

А то б досі вже на лаври
Хто б схотів, то й був багатий,
Ні, — химерний, норовистий
Кінь поезії крилатий!» —

«Правду кажеш, — мовив лицар, —
Але ж я тебе благаю,
Щоб поміг мені в сій справі.
Пам'ятаю, як у гаю

Ти своїм віршем чудовим
Чарував усю громаду,
Тільки ти один тепера
Можеш дати мені пораду!

За пораду все, що хочеш,
Дам тобі я в надгороду». —
«Ну, на се, — поет відмовив, —
Не надіюся я зроду.

Можу я знайти й без плати
Для приятеля пораду.

Ось пожди лиш трохи, зараз
Будеш мати серенаду.

Та мені для сього треба
Ймення й вроду панни знати». —
«Їй наймення Ізідора,
А вродлива!.. Не сказати!..»

Більш поет вже не питався,
Сів, задумавсь на хвилину,
Записав щось на папері,
Зняв з кілочка мандоліну,

Показав слова Бертольду,
Мандоліну дав у руки
Та написанії вірші
І промовив для науки:

«Ти, співаючи, на струнах
Маєш так перебирати:
Ut-fa-lá-sol, fa-mi-ré-sol...
Далі можеш сам добрати...»

«От спасибі!» — крикнув лицар.
Ще ж поет не відозвався,
А вже лицар був надворі.
На коня — і геть погнався.

І погнався лицар хутко
Через доли, через гори
І спинився під віконцем
У своєї Ізідори.

Хутко в неї під віконцем
Мандоліна залунала,
Із потоку гуків чулих
Серенада виринала:

«Гордо, пишно, променисто
Золотії світять зорі,
Та не може дорівнятись
Ні одна з них Ізідорі!

Найчистіші діаманти
Сяють ясні та прозорі,
Та не може дорівнятись
Ні один з них Ізідорі!

Дорогих перлин коштовних
Є багато в синім морі,
Та не може дорівнятись
Ні одна з них Ізідорі».

Отже, ледве серенада
Залунала у просторі,
Вийшла з хати Ізідора
Подивитися на зорі.

А як стихли під балконом
Любі гуки мандоліни,
До Бертольда полетіла
Квітка з рожі від дівчини.

III

Боже, боже! Що то може
Наробити серенада!..
Зникли в серденьку в Бертольда
Темна туга і досада.

Усміх донни Ізідори
Був дедалі все ясніше,
І щораз вона ставала
До Бертольда прихильніше.

Далі перстень Ізідорин
На руці у нього сяє,
Нареченою своєю
Він кохану називає.

Як же бучно, як же втішно
Всім гулялось на весіллі!
Танцювали, попивали
Від неділі до неділі.

Всіх приймали, всіх вітали.
Всім уміли догодити,
Тільки нашого поета
Пан забувся запросити.

Звісно, клопоту багато
Завжди пану молодому.
Хто ж би міг ще пам'ятати
Про якогось там сірому?

Час летів, немов на крилах,
І, мов сон, життя минало.
Та незчувсь Бертольд, як лихо
Несподівано настало.

Забажалось королеві
Звоювать чужее царство,
Розіслав він скрізь герольдів¹
На війну скликать лицарство.

І якраз серед бенкету
В замку нашого Бертольда
Залунала гучна сурма
Королівського герольда.

Прощавай, дружино люба!
Всі розкоші, всі вигоди
Все те треба проміняти
На далекії походи.

Залишить Бертольдо мусив
Молодую Ізідору,
У неділю вранці-рано
Вже він вирушив із двору.

Подалося геть за море
Все одважнєє лицарство;
Там за морем десь лежало
Бусурманське господарство.

¹ *Герольд* — глашатай, оповісник при дворах феодальних правителів, а згодом при дворах європейських монархів.

І пішло одважне військо
Через нетрі та пустині;
Не один вояк смутився
По своїй рідній країні.

Та коли вже надто тяжко
Туга серце обгортала,
То співці співали пісню,
Пісня тугу розважала:

«Не журись, коли недоля
В край чужий тебе закине!
Рідний край у тебе в серці,
Поки спогад ще не гине.

Не журись, не марно пройдуть
Сії сльози й тяжка мука;
Рідний край щиріш любити
Научає нас розлука».

Так вони співали, йдучи
Через дикії пустині,
Додавав той спів розваги
Не одній смутній людині,

Попереду всього війська
Три старшії виступали:
Карлос, Гвідо і Бертольдо;
За одвагу їх обрали.

Їдуть, їдуть, врешті бачать —
Три дороги розійшлися,

Розлучились тут найстарші,
Кожний різно подалися...

Карлос вибрав шлях направо,
Гвідо вибрав шлях наліво,
А Бертольд подався просто.
«Дай же, боже, нам!» — «Щасливо!»

І Бертольдові спочатку
Справді щастя панувало —
Довелось звоювати
Городів чужих чимало.

От вже він на стольне місто
Погляда одважним оком,
Але тут-то саме щастя
Обернулось іншим боком.

Чи то врешті у Бертольда
Притомилося лицарство,
Чи то владар бусурманський¹
Міцно так тримавсь за царство, —

Тільки твердо так трималось
Місто гордеє, уперте:
Раз одбилось, потім вдруге,
Потім втретє, ще й вчетверте.

Тут прийшлося Бертольду з лихом:
Край чужий, ворожі люде,

¹ *Владар бусурманський* (заст.) — володар країни іншої віри.

Голод, злидні, військо гине...
Що то буде, що то буде?!

Місяць, другий вже ведеться
Тая прикрая облога,
Серед війська почалися
Нарікання і тривога.

Приступили до Бертольда
Вояки й гукають грізно:
«Гей, виводь ти нас ізвідси!
Геть веди, поки не пізно!

Нащо ти сюди на згубу
Підманив нас за собою?
Чи ти хочеш, щоб усі ми
Наложили головою?

Осоружне нам се місто!
Хай їй цур, такій облозі!
Хай їй цур, самій тій славі!
Хай їй цур, тій перемозі!..»

Хтів Бертольд розумним словом
Люте військо вгамувати,
Та воно дедалі гірше
Почало репетувати.

Далі кинулись до зброї...
Бог зна чим би то скінчилось...
Але тут хтось крикнув: «Стійте!» —
Військо раптом зупинилось.

Вийшли тут наперед війська
Військові співці славутні,
Всі вони були при зброї,
А в руках тримали лютні.

З них один промовив: «Браття!
Часу маєте доволі,
Щоб Бертольда покарати,
Він же й так у вашій волі.

Ми б хотіли тут в сій справі
Кілька слів до вас сказати,
Та співцям співати личить,
Отже, ми почнем співати».

Тут один із них тихенько
Струни срібнії торкає,
Усміхається лукаво
І такої починає:

«Був собі одважний лицар,
Нам його згадать до речі,
Він робив походи довгі —
Від порога та до печі.

Він своїм язиком довгим
Руйнував ворожі міста...
Чули ви його розповідь:
“Я один, а їх аж триста!”

Ну, та сей одважний лицар
Якось вибрався до бою.

І вернувсь живий, здоровий:
Талісман він мав з собою.

Я, гадаю, талісман сей
Кожен з вас тут знать готовий,
Се буде речення мудре:
“Утікай, поки здоровий!”»

«Утікай, поки здоровий!» —
Всі співці тут заспівали;
Вояки стояли тихо,
Очі в землю попускали.

Раптом зброя заблищала,
І гукнуло військо хором:
«Ми готові йти до бою,
Краще смерть, ніж вічний сором!»

І метнулися у напад
Так запекло, так завзято,
Що не встигла й ніч настати,
Як було вже місто взято.

Місто взято, цар в полоні
Бусурманський. Перемога!
От тепер уже одкрита
Всім у рідний край дорога.

Тут на radoщах Бертольдо
Всіх співців казав зібрати,
І, коли вони зібрались,
Привселюдно став казати:

«Ви, співці славутні наші,
Ви, красо всього народу!
Ви нам честь відрятували,
Вам ми винні нагороду!»

Та співці відповідали:
«Ні, не нам, ласкавий пане:
Той, хто сих пісень навчив нас,
Нагороду хай дістане».

«Де ж він, де? — гукнув Бертольдо. —
Що ж він криється між вами?» —
«Він не тут, — співці говорять, —
На війні не був він з нами.

Він зостався, щоб піснями
Звеселять рідну країну,
Там він має розважати
Не одну сумну родину».

«Знаю я сього поета
І його величну душу
І тепер йому по-царськи
Я подякувати мушу.

Тільки б дав нам Бог щасливо
Повернутися додому,
Срібла, золота насиплю
Я співцеві дорогому!..»

IV

Кажуть, весь поміст у пеклі
З добрих замірів зложився!
Для пекельного помосту
І Бертольдо потрудився...

Вже давно Бертольд вернувся
Із далекої чужини,
Знов зажив життям веселим
Біля милої дружини.

Знов у нього в пишнім замку
Почалося вічне свято, —
О, тепер було у нього
Срібла, золота багато!

Окрім того, що набрав він
На війні всього без ліку,
Ще король йому в подяку
Нагороду дав велику.

Сила статків та маєтків!
Вже Бертольдо граф заможний!
Він живе в своєму графстві,
Наче сам король вельможний.

Та околиця, де жив він,
Вся була йому віддана,
Люд увесь в тім краю мусив
Узнавать його за пана.

Тож спочатку того щастя
Справді був Бертольдо гідний:
Правий суд чинив у панстві,
До підданих був лагідний.

Але то було недовго,
Він дедалі в смак ввіходив
І потроху в себе в графстві
Інші звичаї заводив.

Що ж, напитки, та наїдки,
Та убрання прехороші,
Та забави, та турніри,
А на все ж то треба грошей!

Та й по всіх далеких війнах
Граф привчився до грабунку,
А тепер в своїй країні
Він шукав у тім рятунку.

Почалися нескінченні
Мита, панщина, податки,
Граф поставив по дорогах
Скрізь застави та рогатки.

Трудно навіть розказати,
Що за лихо стало в краю, —
Люди мучились, як в пеклі, —
Пан втішався, як у раю.

Пан гуляв у себе в замку —
У ярмі стогнали люди,

І здавалось, що довіку
Все така неволя буде.

Розливався людський стогін
Всюди хвилею сумною,
І в серденьку у поета
Озивався він луною...

Ось одного разу чує
Граф лихі, тривожні вісті,
Донесла йому сторожа,
Що не все спокійно в місті;

Що співці по місті ходять
І піснями люд морочать,
Все про рівність і про волю
У піснях своїх торочать.

Вже й по тюрмах їх саджають,
Та ніщо не помагає,
Їх пісні ідуть по людях,
Всяк пісні ті переймає.

«Ну, — гукнув Бертольд, — то байка!
Я візьму співців тих в руки!»
Раптом чує — десь близенько
Залунали пісні гуки:

«В мужика землянка вогка —
В пана хата на помості;
Що ж, недарма люди кажуть,
Що в панів біліші кості!

У мужички руки чорні —
В пані рученька тендітна;
Що ж, недарма люди кажуть,
Що в панів і кров блакитна!

Мужики цікаві стали,
Чи ті кості білі всюди,
Чи блакитна кров поллється,
Як пробити пану груди?»

«Що се, що? — кричить Бертольдо. —
Гей, ловіть співця, в'яжіте!
У тюрму його, в кайдани!
Та скоріш, скоріш біжіте!»

Коли се з-за мурів замку
Обіззався голос долі:
«Гей, біжіте, панські слуги,
Та спіймайте вітра в полі!

Не турбуйся ти даремно,
Все одно, вельможний пане,
Вловиш нас сьогодні десять,
Завтра двадцять знов настане!

Нас таки чимале військо,
Маєм свого отамана,
Він у нас одважний лицар,
Врешті, він знайомий пана...»

Мов крізь землю провалився
Той співець, утік од лиха.

А Бертольд сидів і думав,
Далі так промовив стиха:

«“Маєм свого отамана!” —
Ось де корінь цілій справі!
Ну, та я тепера хутко
Положу кінець забаві!»

Тут він двох щонайвірніших
Слуг до себе прикликає
І до нашого поета
У хатину посилає:

«Ви скажіть йому від мене,
Що я досі пам’ятаю,
Як пісні його втішали
Нас колись в чужому краю.

Власне, я тепер бажаю
Дать йому за них заплату:
Я поетові дарую
В себе в замку гарну хату.

Я його талан співацький
Так високо поважаю,
Що співцем своїм придворним
Я зробить його бажаю.

Ви скажіть, що він у мене
Буде жити в шані, в славі,
Тільки, звісно, хай забуде
Різні вигадки лукаві».

Слуги зараз подалися
До убогої оселі,
Принесли вони поету
Ті запросини веселі.

Усміхаючись, він слухав
Те запрошення знатнее,
А коли вони скінчили,
Так промовив їм на сеє:

«Ви скажіть своєму пану,
Що заплати не бажаю,
Бо коли я що дарую,
То назад не одбираю.

Хай він сам те пригадає,
Що то ж я йому дав злото,
Хоч тепер об тім жалкую,
Краще б кинув у болото!

Ви скажіть, що я не хочу
Слави з рук його приймати,
Бо лихую тільки славу
Тії руки можуть дати.

Золотих не хочу лаврів, —
З ними щастя не здобуду.
Як я ними увінчаюсь,
То поетом вже не буду.

Не поет, у кого думки
Не літають вільно в світі,

А заплутались навіки
В золотії тонкі сіті.

Не поет, хто забуває
Про страшні народні рани,
Щоб собі на вільні руки
Золоті надіть кайдани!

Тож підіте і скажіте,
Що поки я буду жити,
Не подумаю довіку
Зброї чесної зложити!»

З тим вернулись вірні слуги
До Бертольда і сказали:
«Так і так поет відмовив,
Ми даремне намовляли...»

Аж скипів Бертольд, почувши
Гордовитую відмову,
До поета посилає
Посланців тих самих знову:

«Ви скажіть сьому зухвальцю,
Що тепер настав день суду,
Що терпів його я довго,
Але більш терпіть не буду.

Коли він складання віршів
Бунтівничих не покине,
То в тюрму його закину,
Там він, клятий, і загине!»

Знову слуги подалися
До убогої хатини
І, підходячи, почули
Тихий бренькіт мандоліни.

У вікно зирнули слуги,
Бачать: зібрана громада,
Всі стоять навколо ліжка,
Мов якась таємна рада!

Утомивсь поет від праці,
Третій день лежить в недужі,
Слухачі навколо нього
Посхиляли чола в тузі.

А поет усе то грає,
То щось пише на папері
Й роздає писання людям, —
Тут вступили слуги в двері.

Всі метнулись хутко з хати,
І поет один зостався,
Подививсь на слуг спокійно,
Гордовито привітався.

Всі Бертольдіві погрози
Слухав мовчки, усміхався.
А коли скінчили слуги,
Так до них він обізвався:

«Ви скажіть своєму пану,
Що готовий я в дорогу,

Тільки хай велить прислати
Слуг ще двох вам на підмогу.

На запросини ласкаві
Я не можу встать з постелі,
Вам нести мене прийдеться
Аж до нової оселі.

Та й в темниці буду вільний —
Маю думи-чарівниці,
Що для них нема на світі
Ні застави, ні границі.

І мого прудкого слова
Не затримає темниця,
Полетить воно по світі,
Наче тая вільна птиця.

З словом зіллються в темниці
Гіркий жаль і тяжка туга,
І тоді потрійна стане
І страшна його потуга.

І поет від свого люду
Не почує слів догани
В день сумний, коли на нього
Накладатимуть кайдани!»

Так довіку у темниці
Довелось поету жити,
За тюремний спів він мусив
Головою наложити.

Та zostалися на волі
Молоді його нащадки,
Що взяли собі у спадок
Всі пісні його, всі гадки.

Здійнялось повстання в краю,
І Бертольда вбили люде,
Та й гадали, що в країні
Більш неволі вже не буде.

Та зостався по Бертольду
Молодий його нащадок,
І пиху його, й маєтки
Він забрав собі у спадок.

І тепер нащадки панські
Тюрми міцніі будують,
А поетові нащадки
Слово гострее гартують.

Проти діла соромного
Виступає слово праве —
Ох, страшне оте змагання,
Хоч воно і не криваве!

А коли війна скінчиться
Того діла й того слова,
То скінчиться давня казка,
А настане правда нова.

1. Основною проблемою поеми «Давня казка» є
 - А** жадоба до збагачення
 - Б** роль митця в суспільстві
 - В** служіння своїй Батьківщині
 - Г** прагнення людини до вдосконалення
2. «Не поет, хто забуває / Про страшні народні рани...» — це слова
 - А** ліричного героя
 - Б** Бертольда
 - В** Ізідори
 - Г** поета
3. Установіть відповідність.

Частина поеми	Зміст
1 I частина	А на прохання Бертольда поет складає серенаду для Ізідори
2 II частина	Б автор звертається до читачів із настановою прочитати казку
3 III частина	В поет знайомиться з Бертольдом, між ними виникає конфлікт
4 IV частина	Г поета ув'язнюють; Бертольд помирає
	Д Бертольд одружується з Ізідорою, а потім захоплює бусурманську столицю

4. Чи справедливий аргумент, на вашу думку, навів поет лицареві, коли під час першої зустрічі пояснював, чому не хоче поступитися дорогою?
5. Як проявилось почуття гідності й гумору поета наприкінці першої зустрічі з лицарем? Проілюструйте свою відповідь рядками з твору.

6. Чому добрий граф Бертольд став жорстокою та жадібною людиною?
7. Бертольд не раз хотів віддячити поетові. Чи можна вважати графа невдячною людиною? Обґрунтуйте свою відповідь.
8. Прокоментуйте подані слова поета.
Золотих не хочу лаврів,
З ними щастя не здобуду.
Як я ними увінчаюсь,
То поетом вже не буду.
9. Як ви розумієте слова поета: «*Та й в темниці буду вільний*»?
10. Чому Леся Українка назвала свій твір *казкою*? Чи є в ньому щось фантастичне, справді казкове?

11. Доберіть до кожної частини «Давньої казки» заголовки і запишіть у зошит.
12. Об'єднавшись у групи по три-чотири учні (учениці), підготуйтеся до виразного читання за ролями першої та останньої частин поеми.

1. Складіть і запишіть план порівняльної характеристики поета й Бертольда.
2. Знайдіть у мережі «Інтернет» інформацію про те, що таке *буктрейлер*. Підготуйте буктрейлер (5–7 слайдів) до поеми Лесі Українки «Давня казка» (за бажанням).

ВОЛОДИМИР СОСЮРА

(1898–1965)

Український письменник.

Найвідоміші твори: поеми «Червона зима», «Мазепа»; вірші «Любіть Україну!», «Так ніхто не кохав...»; роман «Третя Рота».

Лауреат Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка (1963).

Володимир Сосюра народився 6 січня 1898 р. в м. Дебальцевому Донецької області. Дитячі роки поета минули в с. Третя Рота, куди переїхали батьки. В автобіографічному романі «Третя Рота» В. Сосюра так описує родину: «...За походженням мати була сербкою, хоча прізвище мала Локотош, що угорською мовою означає “слюсар”. Батько за походженням був французом — правильне прізвище “Соссюр”, навіть із префіксом “де”. Пономаренко Пантелеймон Кіндратович, який читав початок цього роману, сказав мені, що я ніякий не француз і що моє правильне прізвище не “Соссюр”, а “Сюсюра”. (І звідки він це взяв, бо в документах нашого колишнього волосного правління я дійсно записаний на прізвище Сюсюра?) Але дід мій підписувався Соссюр і казав, що наше прізвище українізували писарі».

Володя здобув початкову освіту під опікою батька, який, будучи креслярем за фахом, працював і шахтарем, і писарем, і вчителем, й адвокатом.

Після двокласної сільської школи юнак навчався в ремісничому училищі, а потім в агрономічній школі. Вищу освіту здобував на робітфаці Харківського інституту народної освіти. У романі «Третя Рота» він згадує цікавий випадок, який трапився з ним під час навчання в цьому закладі.

«І от я на третьому триместрі робітфаку ХІНО. До класу входить викладач української літератури Єрофеїв. Між іншим, тоді вийшла друком хрестоматія з української літератури, укладена професором Плеваком, й основники-студенти вивчали мене по всій Україні, а я вчився на робітфаці. Цікаво? Такі “казуси” могли бути тільки за диктатури пролетаріату. Єрофеїв почав за списком знайомитись із робітфаківцями. Коли він дійшов до мене й назвав моє прізвище, я підвівся.

— Сидіть, сидіть!

Я сів.

— Ви не родич того Сосюра, що пише вірші?

— Це — я.

— А може, Ви його брат?

— Та ні! Це — я.

А потім професор Єрофеїв, коли закінчував свою лекцію, часто питав мене:

— Ну, як? Правильно я говорив?»

Протягом життя В. Сосюра написав і видав понад шістдесят поетичних збірок і десятки поем. Згаданий автобіографічний роман «Третя Рота» письменник написав наприкінці життя, проте книжка побачила світ через багато років після його смерті. У ній він відверто й чесно розповів не лише про романтичні дитячі роки, а й про формування та становлення людини як особистості в тоталітарній радянській країні.

В. Сосюра помер 8 січня 1965 р., похований у м. Києві.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Історію вірша «Любіть Україну!» В. Сосюра повідав нам в автобіографічному романі «Третя Рота». Ось уривок про долю цього твору: «Радісно ми поверталися до Києва... Та от, як удар страшного й несподіваного грому з безхмарного неба, редакційна стаття “Правди”, у якій мене за вірш “Любіть Україну!”, за любов до України “*встягів багряномушумі*” названо, по суті, націоналістом, за те, що я нібито пишу за Україну поза часом і простором».

Відтоді минуло багато років, нині ми живемо в незалежній Україні. Сучасна літературознавиця Н. Бернадська, професорка Київського національного університету імені Тараса Шевченка, так пише про сьогоднішнє цього вірша: «Цей вірш став хрестоматійним, проте його й досі друкують не за першою публікацією 1944 р., а за “виправленим” радянською цензурою. Порівняймо, наприклад, різні варіанти п'ятої строфи. Донедавна її текст звучав так: вона, тобто Україна, “...у квітці, в пташині, в електровогнях...”, натомість у В. Сосюрі: “...у квітці й пташині, в кривеньких тинах...” Здавалося б, зміна лише кількох слів, але вона спотворювала пафос твору, думку поета, його справжні почуття до України. *Електровогні* — символ радянської влади, її здобутків; *кривенькі тини* — символ споконвічного селянського хліборобського краю, незавжди щасливого, але свого, рідного, єдиного, наділеного щедрою долею та божою ласкою».

Шановні восьмикласники та восьмикласниці, ваші батьки вивчали в школі другу версію вірша (виправлену). Сьогодні ми вам пропонуємо ознайомитися з його первинним варіантом.

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу, і в радості мить,
Любіть у годину негоди.
Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.
Без неї — ніщо ми, як порох і дим,
Розвіяний в полі вітрами...
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми ділами.
Для нас вона в світі єдина, одна,
Як очі її ніжно-карі...
Вона — у зірках, і у вербах вона,
І в кожному серця ударі,
У квітці й пташині, в кривеньких тинах,
У пісні у кожній, у думі,
В дитячій усмішці, в дівочих очах,
І в стягів багрянотому шумі...
Як та купина, що горить — не згора,
Живе у стежках, у дібровах,
У зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
У хмарах отих пурпурових,
В огні канонад, що на захід женуть
Чужинців в зелених мундирах,
В багнетях, що в темі пробивають нам путь
До весен, і світлих, і щирих...
Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
І сльози, і все до загину...

Закарпаття. Фото

Не можна любити народів других,
Коли ти не любиш Україну.
Дівчино! Як небо її голубе,
Люби її кожну хвилину...
Коханий любить не захоче тебе,
Коли ти не любиш Україну.
Любись у труді, у коханні, в бою,
В цей час, як гудуть батареї...
Всім серцем любись Україну свою, —
І вічні ми будемо з нею.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

На уроках вивчення творів Т. Шевченка ви вже ознайомилися з видами лірики. Нагадаємо: лірика буває громадянською, філософською, пейзажною та інтимною. Сьогодні детальніше розглянемо особливості громадянської лірики на прикладі вірша В. Сосюри «Любись Україну!».

Громадянська лірика — твори, у яких думки й переживання викликані суспільно-політичними подіями.

Яскравим прикладом громадянської лірики є «Заповіт» Т. Шевченка. Ліричний герой переймається тяжким життям свого народу, він закликає його повстати проти гнобителів і збудувати

«СІМ'Ю ВОЛЬНУ, НОВУ». Тут ми бачимо чітку громадянську позицію ліричного героя (поета).

У творах громадянської лірики часто звучать патріотичні мотиви, тоді використовують термін «патріотична лірика».

Прикладом патріотичної лірики є поезія В. Сосюри «Любіть Україну!». Прочитавши статтю «Вірш “Любіть Україну!”», ви помітили, що саме за патріотичну позицію поета було піддано нищівній критиці, звинувачено в націоналізмі. Насправді, у кожному рядку цього вірша звучить любов до рідного краю, ліричний герой закликає любити Україну і в «раді мить», і в «годину негоди». Перед читачем ніби пролітають кадри з різними реаліями рідної країни: зірки, верби, вишневі сади, птахи, кривенькі тини, стежки й діброви, заводи та фабрики... У цій поезії дуже чітко простежується громадянська позиція ліричного героя, що сповнений патріотичних почуттів. Отже, вірш В. Сосюри «Любіть Україну!» належить до громадянської, або патріотичної, лірики.

- V** 1. Прізвище В. Сосюри із французької українською переінакшив («Третя Рота»)
- A** батько **B** козацький писар
Б дід **Г** сам поет
2. Твір В. Сосюри «Любіть Україну!»
- A** епічний **B** ліро-епічний
Б ліричний **Г** драматичний
3. Установіть відповідність (вірш «Любіть Україну!»).

Образ	Ознака
1 мова	A жива і нова
2 Україна	Б щаслива
3 краса	B вічна
4 година	Г солов'їна Д вишнева

4. Розкажіть цікавий епізод із життя В. Сосюри.
5. Які ви знаєте види лірики? До якого виду лірики належить вірш «Любіть Україну!»?
6. Поясніть значення слів (або з'ясуйте за словником) *купина, діброва, батареї, канонади, мундири, багнети, пурпуровий*.
7. Знайдіть у вірші «Любіть Україну!» слова-символи й запишіть їх у зошит.
8. Розкажіть про історію написання вірша «Любіть Україну!».
9. Чи справедливим, на вашу думку, є повернення до шкільних підручників першого варіанта цієї поезії?
10. Визначте основну думку вірша «Любіть Україну!».

11. Проведіть мовне дослідження вірша «Любіть Україну!» за поданим планом.
 - а) Визначте однорідні члени речення у творі;
 - б) поміркуйте, чому їх так багато саме в цьому вірші;
 - в) з'ясуйте, яку роль відіграють однорідні члени речення в поетичних рядках;
 - г) сформулюйте висновок і запишіть його в зошит.
12. Випишіть із вірша «Любіть Україну!» слова, що позначають колір (або кольорові предмети), і зафарбуйте їх. Як співвідноситься кольорова палітра з настроєм вірша?

- ◆ Вивчіть напам'ять вірш В. Сосюри «Любіть Україну!».

КРАСА ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ Й ПРИРОДИ

З давніх-давен і донині люди мистецтва у своїх творах оспівують красу навколишнього світу, людей, їхніх почуттів і стосунків. Саме поети, художники й композитори вміють робити це якнайкраще. Сьогодні ви прочитаєте поезії В. Сосюри, у яких тонке почуття кохання нероз-

В. Півень. Волошки.
2008 р.

ривно пов'язане з красою природи.

У вірші «Васильки» очі коханої нагадують сині польові квіти — васильки (або волошки). Поет вибрав таке порівняння не випадково. Чому? На це запитання вам може дати відповідь одна українська легенда...

Якось русалка закохалася в красивого парубка Василя. Ховаючись в очереті, вона щодня зачаровано стежила за юнаком. Одного разу Василь підійшов

до річки вмитися, а русалка не витримала й постала перед ним. Вони щиро покохали одне одного. Русалка стала кликати Василя у свою водну стихію, а той умовляв її залишитися на землі. У всьому між ними було розуміння, але не могли вони лише домовитися, де їм разом жити. І коли русалка збагнула, що Василь-хлібороб не покине своєї рідної землі, у відчаї вона перетворила його на скромну квітку, що росте на полях, але цвітом нагадує голубу стихію. Люди, співчуваючи хлопцю та його матері, у якої він був один, на згадку про нього назвали цю квітку іменем юнака. Може, через те в багатьох регіонах України волошку саме так і називають — васильок.

Ось така сумна й водночас красива легенда.

І якщо у вірші «**Васильки**» домінує синій колір, то в поезії «Осінь» ця барва гармонійно поєднується із жовтим і золотим...

ВАСИЛЬКИ

Васильки у полі, васильки у полі,
а у тебе, мила, васильки з-під вій,
і гаї синіють ген на видноколі,
і синіє щастя у душі моїй.

Одсіяють роки, мов хмарки над нами,
і ось так же в полі будуть двоє йти,
але нас не буде. Може, ми квітками,
може, васильками станем — я і ти.

Так же буде поле, як тепер, синіти,
і хмарки летіти в невідомий час,
і другий, далекий, сповнений привіту,
з рідними очима порівняє нас.

ОСІНЬ

Облітають квіти, обриває вітер
пелюстки печальні в синій тишині.
По садах пустинних їде гордовито
осінь жовтокоса на баскім коні.

Ю. Клапоух. Осінь. 2008 р.

В далечінь холодну без жалю за літом
синьоока осінь їде навмання.
В'яне все навколо, де пройдуть копита,
золоті копита чорного коня.

Облітають квіти, обриває вітер
пелюстки печальні й розкида кругом.
Скрізь якась покора в тишині розлита,
і берізка біла мерзне під вікном.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Пейзажна й інтимна лірика

Спочатку самостійно сформулюйте визначення пейзажної та інтимної лірики, а потім звірте їх із поданими нижче визначеннями.

Пейза́жна лі́рика — твори, у яких настрої ліричного героя суголосний із настроєм природи, переживання та відчуття виникають від споглядання природи («Осінь» В. Сосюри).

Інті́мна лі́рика — твори, у яких настрої ліричного героя зумовлюється гамою душевних відчуттів, поривань, що виникають від прекрасного почуття кохання («Васильки» В. Сосюри).

Часто художні твори поєднують різні види лірики. Наприклад, у вірші «Васильки», який є зразком інтимної лірики, наявні й елементи пейзажу: «*Так же буде поле, як тепер, синіти, / і хмарки летіти в невідомий час...*» У таких випадках кажуть, що це інтимна лірика з елементами пейзажної.

V 1. У першій строфі вірша «Васильки» наявний художній засіб

A епітет

B гіпербола

B персоніфікація

Г художній паралелізм

2. Установіть відповідність.

Назва твору	Уривок
1 «Осінь»	А <i>«Так же буде поле, як тепер, синіти, і хмарки летіти в невідомий час...»</i>
2 «Васильки»	Б <i>«Не поет, хто забуває Про страшні народні рани...»</i>
3 «Любіть Україну!»	В <i>«Без неї — ніщо ми, як порох і дим, Розвіяний в полі вітрами...»</i> Г <i>«Скрізь якась покора в тишині розлита, і берізка біла мерзне під вікном».</i>

3. Установіть відповідність.

Назва твору	Художній образ
1 «Осінь»	А рідні очі
2 «Васильки»	Б баский кінь
3 «Любіть Україну!»	В кров ворожа Г пурпурові хмари

- Доведіть, що вірш «Васильки» є зразком інтимної лірики.
- Елементи якого виду лірики також властиві поезії «Васильки»? Проілюструйте свою думку уривком із цього твору.
- Чи перегукується вірш «Васильки» з легендою про волошку? Чим саме?
- Що навчає цінувати вірш «Васильки»?
- Які слова у вірші «Осінь» навіюють сумний настрій?
- Випишіть у зошит усі епітети з вірша «Осінь». Які з них вам найбільше сподобалися? Чим саме?
- Знайдіть приклади персоніфікацій у вірші «Осінь». Яку роль вони відіграють у цьому творі?

- 11.** Повністю чи частково відповідає пейзаж, зображений на фото, тому, який створив у поезії «Осінь» В. Сосюра? Якщо ні, то які, на вашу думку, є відмінності?

- 12.** Якби вам довелося покласти на музику слова вірша «Васильки», то якою б вона була за настроєм і темпом? Які музичні інструменти довелося б використати?

- 1.** Підготуйтеся до виразного читання поезій «Васильки» та «Осінь» В. Сосюри.
- 2.** Намалюйте ілюстрацію до одного з вивчених віршів В. Сосюри (за бажанням).

ВОЛОДИМИР ПІДПАЛИЙ

(1936–1973)

Український поет, перекладач.
Найвідоміші поетичні збірки:
«Зелена гілка», «В дорогу — за ластівками», «Вишневий цвіт».

Володимир Підпалий народився 9 травня 1936 р. в с. Лазірках на Полтавщині в сім'ї залізничника. Коли хлопчику було сім років, батько загинув під час форсування Дніпра. Поет гірко зізнавався: «Дитинство... украла війна в мого покоління». У школі дуже багато читав, любив літературу й історію.

Володимир працював у тракторній бригаді, служив на флоті, а після демобілізації закінчив філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Упродовж подальшого життя був редактором у різних видавництвах. У царині художньої літератури прославився як поет.

В. Підпалий помер 24 листопада 1973 р. в м. Києві від невиліковної хвороби.

Прочитавши подані нижче уривки з «Автобіографії» В. Підпалого, ви дізнаєтеся про дитинство поета.

«У травні 1939 року в дитячих яслах, що містилися в обійсті тодішнього голови сільської ради, робили уколи. Загледівши небезпеку від жінки в білому

халаті, я заховався під ліжко, а коли вона хотіла витягти мене, я направив на неї важезного нагана, котрого надибав під подушкою. Був переполох, цукерки; нагана я віддав, за що відразу був покараний: окрім уколу, щеміли днів зо два вуха.

На четвертому році життя батько дозволив мені посидіти на коні. Уже дорослим я кілька разів убивався з коней до смерті, але в серці разом із страхом падіння посилилася любов до гриви й вітру від швидкого галопу.

Із тварин найбільше жалію собак і волів. Перших, що все розуміють, а сказати не вміють. Волів — що терплять, хоча могли б і не терпіти, — силу яку ж мають, але чого варте їхнє терпіння! Навіть у людей, коли вони важко живуть, не такі сумні очі».

БЕРЕЖЛИВЕ СТАВЛЕННЯ ДО ПРИРОДИ

Ми приходимо в цей світ, щоб зростати, допомагати, дарувати, насолоджуватися, творити, любити... Але люди бувають різними: щедрими і скупими, добрими і злими, милосердними і байдужими...

Одне із завдань мистецтва — прищеплювати любов до людей, природи, до краси як такої. В. Підпалий у своїх поезіях культивує ідею людяності, любові до свого краю, бережливого ставлення до природи.

Ліричний герой віршів «...**Бачиш: між трав зелених...**» і «**Зимовий етюд**» настільки щирий та переконливий, що навіть будь-який читач змушений буде впустити у своє серце любов і тепло. Прочитайте ці вірші й переконайтеся в цьому.

С. Сидоров. Соняшники. 2011 р.

* * *

...Бачиш:
між трав зелених,
як грудочки,
пташата...
Станьмо ось тут навшпиньки
спокій їх берегти.
Може,
не зможу батьком —
стану їм старшим братом;
будь їм,
маленьким, сірим,
просто сестрою ти...
Кажеш,
що не зумієм,
не маєм любові й хисту...
Що ти?!
А руки?! Серце?!
Куди заховати їх?!
Яструб-розбійник свисне
раптом над беззахисними,

ляже на нашу совість
за нашу байдужість
гріх...
Треба в житті любити
гáряче і багато:
сонце,
дощі зернисті,
дороги в пилу,

траву!
...Бачиш:
в гнізді малому,
як грудочки,
пташата,
немічні ще,
невміло ворушаться
і живуть!..

ЗИМОВИЙ ЕТЮД

Трішки туману і трішки інею,
неба льодинку холодну —
на шлях...
Вечір, мов казка, над Україною
казка, як вечір,
аж синьо в очах...
Там, за тополями,
за огорожами,
де місто тікає на ніч в степи, —
все запорошене,
все насторожене,
вся Україна заслухалась —
і не спить...

ЗАУВАЖТЕ!

Етюд (з фр. *вправи, вивчення*) — невеликий за обсягом, переважно безсюжетний твір настроєвого характеру.

- V** 1. Вірш «Зимовий етюд» належить до
- A** епосу
 - B** лірики
 - Б** драми
 - Г** ліро-епосу
2. У вірші «Зимовий етюд» «...заслухалась — і не спить...»
- A** казка
 - B** Україна
 - Б** тополя
 - Г** льодинка

3. Установіть відповідність.

Художній засіб	Приклад
1 епітет	A «Станьмо ось тут навшпиньки спокій їх берегти».
2 інверсія	Б «Там, за тополями, за огорожами, де місто тікає на ніч в стеги...»
3 порівняння	B «Вечір, мов казка, над Україною казка, як вечір...»
4 персоніфікація	Г «Може, не зможу батьком — стану їм старшим братом...»
	D «Треба в житті любити гаряче і багато: сонце, дощі зернисті...»

4. Яким ви побачили В. Підпалого, коли прочитали короткі відомості про його дитинство?
5. Прочитайте ті рядки вірша «...Бачиш: між трав зелених...», які вас найбільше зворушили.
6. Серед художніх образів — *трави зелені, сонце, дощі зернисті* — виокремлюється образ *дороги в пилу*. Невже й запилену дорогу треба любити? Що символізує цей образ?
7. Чого навчає вірш В. Підпалого «...Бачиш: між трав зелених...»?
8. До якого виду лірики належить вірш «Зимовий етюд»? Аргументуйте свою думку.
9. Опрацювавши в рубриці «Зауважте!» визначення терміна «етюд», доведіть, що вірш «Зимовий етюд» належить до цього жанру.
10. Визначте мотиви вірша «Зимовий етюд».

11. Чи згодні ви з твердженням ліричного героя («...Бачиш: між трав зелених...»), що бути байдужими — це гріх? Аргументуйте свою думку.
12. Словесно намалюйте пейзаж, який ви побачили в «Зимовому етюді».

- ◆ Заповніть літературний паспорт вірша «...Бачиш: між трав зелених...».

ВАСИЛЬ ГОЛОБОРОДЬКО

(Народився 1945 р.)

Сучасний український поет.

Найвідоміші поетичні збірки: «Летюче віконце», «Зелен день», «Ікар на метеликових крилах», «Калина об Різдві».

Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (1994).

Василь Голобородько народився 7 квітня 1945 р. в с. Адріанополі Луганської області за місяць до закінчення Другої світової війни — найжорстокішої в історії людства. Поет пише: «Моє дитинство припало на післявоєнні роки, але запам'яталися не ті, найтяжчі, щонайближчі до закінчення війни, а ті, коли люди вже стали жити заможніше й з їхніх очей зник отой характерний полиск голоду, що так нівечить образ гарного обличчя».

Розповідаючи про своє дитинство, письменник згадує все найкраще й найцікавіше, що відбувалося в його житті.

«Зовсім малим, у віці посівальника, мати будила мене зимовим ранком і посилала посівати до сусідів, це недалечко, через дорогу лише перейти. Заходив я до хати вісником свята, мені раділи, підводили до покутя¹, я сипав із жмені пшеничне зерно й промов-

¹*Пóкуть, покúття* — в українській селянській хаті — куток, розміщений по діагоналі від печі, і місце біля нього.

ляв поздоровлення з Новим роком, як мене навчила мати. З радісним відчуттям виходив я з хати, обдарований кількома монетами грошей і жменькою цукерок із бубликом, бо я порадував сусідів: і тітку, і дядька, і дітей їхніх.

Уже як я був школярем (школа в нашому селі на той час була семирічною та українськомовною), то з однокласниками ходив колядувати. Але вже так, ніби переступаючи межу забороненого, бо в школі обов'язково нагадають перед усіма учнями тих, хто ходив колядувати. Здається, недовго й протримався той давній звичай після нашого колядування. Умер той звичай...»

Були часи, коли в Україні влада не поважала народних традицій та обрядів сивої давнини. Натомість поет зберігає їхню казковість і таємничість у своїй самобутній поезії, адже віками, з покоління в покоління, народ передавав свою історію та культуру через пісню, казку й обряд. Тому фольклорний струмінь у поезії В. Голобородька особливо відчутний.

Прочитайте твори поета й насолодіться їхньою чистотою, образністю та мудрістю.

З ДИТИНСТВА: ДОЩ

Я уплетений весь до нитки
у зелене волосся дощу,
уплетена дорога, що веде до батьківської хати,
уплетена хата, що видніється на горі,
як зелений птах,
уплетене дерево, що, притихле, стоїть над дорогою,
уплетена річка, наче блакитна стрічка
в дівочу косу,

В. Потапов. Червень. 2008 р.

уплетена череда корів, що спочивають
на тирлі¹.

А хмара плете і плете
зелене волосся дощу,
холодне волосся дощу.

Але усім тепло,
усі знають — дощ перестане,
і хто напасеться,
хто набігається,
хто нахитається,
хто насидиться на горі,
хто належиться,
а хто прийде додому
у хату, наповнену теплом, як гніздо.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Вільний вірш

Прочитавши вірш В. Голобородька «З дитинства: дощ», ви, напевно, помітили, що він суттєво відрізняється від прочитаних

вами раніше поетичних творів. І не дивно, бо цей вірш вільний. Що означає *вільний*? Передусім згадаймо, що таке рима.

Ріма — це співзвучне закінчення у віршових рядках. Саме такої співзвучності у творі В. Голобородька немає. Отже, сформулюймо визначення.

Вільний вірш — це поезія з неримованими рядками. Вільний вірш також називають *верлібром*, хоча є літературознавці, які вкладають різний зміст у ці терміни. Докладніше про них ви дізнаєтеся в 11 класі.

До речі, своїм звучанням він наближається до розмови:

Ми їли густий мед,
намазаний на краєць,
і запивали вечірнім молоком.
На призьбі сиділи мати
і дивилися, як ми їмо із сестричкою...

Хоча рядки вільного вірша й не римуються, проте звучать вони музикально, поетично та смачно: «*густий мед... запивали вечірнім молоком*». Така поезія викликає багато асоціацій: Україна, село, вечір, тепле молоко, трав'яні пахощі, духмяний мед, запашний краєць хліба, мама, рідна хата, сестричка... — невже не поезія? Перечитайте ще раз вірш «З дитинства: дощ», чітко уявляючи картини, нав'язані поетичними рядками, і переконайтеся в їхній ліричності.

До речі, *вільний вірш* ще називають *білим*.

РІДНА МОВА

Молодість і становлення В. Голобородька як поета припали на той час, коли наша країна входила до складу СРСР. Радянська влада вела політику звуження сфер використання національних мов, зокрема й української. Поет у своїй статті «Посівальником через усе життя» розповідає, що його було відраховано з Донецького університету «через його заяву про звуження предметів, які в цьому університеті викладали українською мовою».

Мова, культура, історія — це наша духовна скарбниця. А спроби духовного спустошення були й раніше: монгольська навала, гніт царської Росії... Тому В. Голобородько й створює таку поезію, яка не дасть нам і наступним поколінням українців перервати традицію, що визначає належність людини до національної культури.

НАША МОВА

кожне слово
нашої мови
проспіване у Пісні
тож пісенними словами
з побратимами
у товаристві розмовляємо

кожне слово
нашої мови
записане у Літописі
тож хай знають вороги
якими словами
на самоті мовчимо.

ТЕПЛІ СЛОВА

Співаймо пісні про кохання,
щоб не вмерло слово «Дунай»,

гуляймо весілля своїм дітям,
щоб не вмерло слово «коровай»,

розповідаймо казки своїм онукам,
щоб не вмерло слово «Змій», —
наповнюймо
цей холодний Всесвіт
теплими словами нашої мови,
які народжуються разом із диханням.

1. Ліричний герой вірша «Теплі слова» закликає: «Співаймо пісні про кохання, / щоб не вмерло слово...»

А Дунай

Б коровай

В Змій

Г Всесвіт

2. Установіть відповідність.

Назва твору	Уривок
1 «Наша мова»	А «...гуляймо весілля своїм дітям,
2 «Теплі слова»	щоб не вмерло слово
3 «З дитинства: дощ»	“коровай”...»
	Б «...тож хай знають вороги якими словами на самоті мовчимо».
	В «Ми їли густий мед, намазаний на краєць, і запивали вечірнім молоком».
	Г «...а хто прийде додому у хату, наповнену теплом, як гніздо».

3. Установіть відповідність.

Художній засіб	Приклад
1 епітет	А «...а хто прийде додому у хату, наповнену теплом, як гніздо».
2 анафора	Б «...хто набігається, хто нахитається, хто насидиться на горі...»
3 порівняння	В «Я уплетений весь до нитки у зелене волосся дощу...»

4. Розкажіть, що ви знаєте про дитинство В. Голобородька.
5. Чому волосся дощу холодне, проте всім тепло у вірші «З дитинства: дощ»?
6. Що, на вашу думку, найдорожче ліричному героєві з переліченого в останній строфі вірша «З дитинства: дощ»?
7. Чому загальні назви *пісня* та *літопис* написано з великої букви (вірш «Наша мова»)?
8. Згадайте, що таке *контраст* як художній прийом. Які рядки обох частин вірша «Наша мова» протиставлено? З якою метою автор використав цей прийом?
9. Прокоментуйте зв'язок між словами *пісні про кохання* — *Дунай, весілля* — *коровай*, *казки* — *Змій* у вірші «Теплі слова».
10. Яким ви побачили ліричного героя віршів В. Голобородька? Опишіть його.

11. Уважно розгляньте репродукцію картини В. Потапова «Червень» (с. 141). Якій частині вірша вона більше відповідає — першій чи другій? Словесно домалюйте пейзаж так, щоб він більше відповідав поезії В. Голобородька.
12. Напишіть мінітвір (5–7 речень), який розпочинається словами: «Поезії Василя Голобородька незвичайні тим, що...» Розкажіть про особливості лексики, будови вірша, фольклорні джерела, символи та лаконізм.

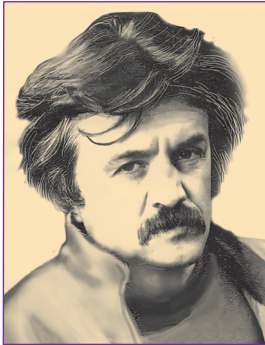

1. Підготуйтеся до виразного читання поезій В. Голобородька «З дитинства: дощ», «Наша мова», «Теплі слова».
2. Намалюйте ілюстрацію до вірша «З дитинства: дощ» (за бажанням).

Із сучасної української поезії (наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст.)

ВАСИЛЬ ГЕРАСИМ'ЮК

(Народився 1956 р.)

Василь Герасим'юк народився 18 серпня 1956 р. в м. Караганді (Казахстан), куди були вислані його батьки. Потім родина повернулася на батьківщину, у рідне с. Прокураву, що на Гуцульщині.

Закінчив філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Працював редактором у провідних видавництвах, нині автор і ведучий радіо- та телепередач.

В. Герасим'юк — автор поетичних збірок «Смереки», «Потоки», «Космацький узір», «Кров і легіт». У його поезіях живе екзотика Карпат, його герої — національно свідомі особистості, які люблять і бережуть традиції та звичаї свого краю.

Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (2003).

ТАНЕЦЬ ІЗ ГЛИБИНИ ВІКІВ

Одна з найкolorитніших поезій В. Герасим'юка — вірш **«Чоловічий танець»**. Він написаний у формі звертання до юнака, який повинен стати дорослим, відчутти на собі вагу чоловічих обов'язків і відповідальності, силу побратимства й міцної чоловічої дружби.

Із самого початку ми стаємо ніби учасниками аркана — гуцульського чоловічого танку, відчуваємо його енергетику, наче відбувається ритуал посвячення.

Карпати. Фото

Під час першого прочитання вірша не відразу впадає в око біблійний мотив страждання Ісуса Христа як свідомий вибір спасіння ближніх, що вгадується в описі трагічної української історії, позначеної постійною необхідністю українського чоловіцтва виборювати державну незалежність.

Міфологічний образ кола символізує у вірші вічність людського страждання, його циклічну повторюваність.

ДО РЕЧІ

Аркан — старовинний український чоловічий танець. Його танцюють зімкнутим колом або півколом із топірцями в руках. Цей танець поширений у Карпатах. У давнину він був головним елементом обряду посвячення гуцульського двадцятирічного хлопця в легені. Після участі в цьому танці чоловік (легень) мав право виконувати танці, носити бартку (топірець), знищувати ворогів і підперізуватися широким паском, тобто ставав потенційним опришком¹. Перекази свідчать, що вперше аркан виконали легені, які спустилися з гір.

¹ *Опришок* — народний месник, учасник народно-визвольної боротьби в Галичині, на Закарпатті та Буковині проти феодално-кріпосницького гніту в другій половині XVI — першій половині XIX ст.

В. Кушнір. Аркан. 1960-ті роки

ЧОЛОВІЧИЙ ТАНЕЦЬ

Ти музиш танцювати аркан.

Хоч раз.

Хоч раз ти повинен відчути,
як тяжко рветься на цій землі
древнє чоловіче коло,
як тяжко зчеплені чоловічі руки,
як тяжко почати і зупинити
цей танець.

Хоч раз

ти стань у це найтісніше коло,
обхопивши руками плечі двох побратимів,
мертво стиснувши долоні інших,
і тоді в заповітному колі
ти протанцюєш під безоднею неба
із криком по-звіриному протяжним.
Щоб не випасти із цього грішного світу,
хоч раз

змішай із ближніми

піт і кров.

Сину людський,

ти стаєш у чоловіче коло,

ти готовий до цього древнього танцю
тільки тепер.
З хрестом за плечима.
З двома розбійниками.
Тільки раз.

1. Що ви знаєте про аркан як танець? Що він символізує?
2. До кого звертається ліричний герой вірша «Чоловічий танець»? Що він говорить адресатові?
3. Як ви розумієте слова про готовність до давнього танцю «з хрестом за плечима» і «з двома розбійниками»?

4. Згадайте, що таке *вільний вірш*. Доведіть, що поезія «Чоловічий танець» написана вільним віршем.
5. Який провідний мотив вірша В. Герасим'юка «Чоловічий танець»?
6. Чи можна вірш «Чоловічий танець» назвати *екзотичним*? Якщо так, то чому?
7. Навчіться виразно читати вірш «Чоловічий танець».

- ◆ Знайдіть у вірші В. Герасим'юка «Чоловічий танець» епітети й выпишіть їх у зошит.

ІВАН МАЛКОВИЧ (Народився 1961 р.)

Іван Малкович народився 10 травня 1961 р. в м. Нижній Березів Івано-Франківської області. Закінчив скрипковий клас Івано-Франківського музичного училища та філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

На Всеукраїнському семінарі молодих авторів дев'ятнадцятирічного І. Малковича було визнано найкращим поетом. Вихід його першої книжки гаряче вітала Л. Костенко.

Митець заснував видавництво дитячої літератури «А-БА-БА-ГА-ЛА-МАГА», яке нині асоціюється з красивими та цікавими книжками для тих, кому «від 2 до 102» (такий віковий читацький діапазон визначає видавець для своїх видань).

Нині І. Малкович мешкає в Києві зі своєю родиною — дружиною і двома синами. Пише поезії та казки.

Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка (2017).

ЯНГОЛ — НАШ ОБЕРІГ

Згідно із християнським ученням, кожну людину протягом життя супроводжує янгол-охоронець. При цьому людина має право вибирати, як їй будувати своє життя: хтось іде легкими шляхами, а хтось торує важкі дороги. Ліричний герой балади І. Малковича **«Із янголом на плечі»**, напевно, вибрав собі непростий шлях пошуків, коли доводиться долати різні перешкоди. Янгол ліричного героя ледь живий. А чи стане йому снаги пройти життя до кінця і донести свого охоронця на плечі, не розгубивши тією дорогою чеснот? І ми віримо в перемогу добрих сил, приймаючи побажання з іншого вірша поета — **«З нічних молитов»**: *«Хай кожен в цім світі спасеться...»*

Отже, провідний мотив балади «Із янголом на плечі» — вічний двобій чистого добра із жорстокою сірістю буденності.

Хоч автор назвав свій твір *старосвітською баладою*, проте проблеми, порушені в ній, актуальні й у наші дні.

ДО РЕЧІ

Ангел, янгол — символ світла, доброго, духовного, піднесеного; символ вісника долі, божої волі. За давніми уявленнями, кожна людина від народження отримує від Бога свого ангела-хранителя (М. Дмитренко, «Словник символів»).

ІЗ ЯНГОЛОМ НА ПЛЕЧІ

Старосвітська балада

Краєм світу, уночі,
при Господній при свічі
хтось бреде собі самотньо
із янголом на плечі.

Йде в ніде, в невороття,
йде лелійно, як дитя,
і жене його у спину
сірий маятник життя, —
щоб не вештав уночі
при Господній при свічі,
щоб по світі не тинявся
із янголом на плечі.

Віє вітер вировий,
виє Ірод моровий,
маятник все дужче бухка,
стогне янгол ледь живий...
А він йде і йде, хоча
вже й не дихає свіча,
лиш вуста дрижать гарячі:
янголе, не впадь з плеча.

*Л. Красюк.
Благословенний
день. 1999 р.*

З НІЧНИХ МОЛИТОВ

Господи, літа стебельце
всели до самітніх душ,
дай кожному звити кубельце,
і не поруш.
Хай кожен в цім світі спасеться,
хай світить з-за темних круч
довкола кожного серця
віри твоєї обруч.

1. Балада «Із янголом на плечі» — приклад лірики
А інтимної **В** філософської
Б пейзажної **Г** громадянської

2. Вірш «З нічних молитов» написаний у формі
А пісні **В** молитви
Б казки **Г** колискової

3. Прочитайте рядки.
*Віє вітер вировий,
виє Ірод моровий... .*

В уривку наявні

- А** омоніми **В** пароніми
Б антоніми **Г** синоніми

4. Що символізує янгол? Яким ви побачили янгола в баладі І. Малковича «Із янголом на плечі»?
5. Що символізує свіча в цьому творі?
6. Яким стає звуковий малюнок через повторення звуків [в] і [р] у реченні «**Віє вітер вировий, виє Ірод моровий...**»?
7. Який провідний мотив балади «Із янголом на плечі»?

8. Що символізують образи стебельця та кубельця у вірші «З нічних молитов»?
9. Як ви розумієте вислів: «Вірш “З нічних молитов” за своїм ідейним спрямуванням християнський»?
10. Чого навчають прочитані вірші І. Малковича?

11. Охарактеризуйте слухові й зорові образи балади «Із янголом на плечі». Яким за настроєм має бути музичний супровід до цього твору?
12. Знайдіть в інтернеті та прослухайте пісню «Із янголом на плечі» у виконанні М. Бурмаки. Висловте кількома реченнями свої враження від музичної версії вірша.

1. Навчіться виразно читати твори І. Малковича.
2. Заповніть літературний паспорт вірша «З нічних молитов».

АНАТОЛІЙ МОЙСІЄНКО

(Народився 1948 р.)

Анатолій Мойсієнко народився 9 липня 1948 р. в с. Бурівці на Чернігівщині. Закінчив філологічний факультет Ніжинського державного педагогічного інституту імені Миколи Гоголя. Нині професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Досліджує мову, пише чудові поетичні твори.

Особливості творчості А. Мойсієнка якнайкраще характеризує літературознавець М. Жулинський: «Поезія митця відкриває унікальні можливості пізнання естетичної, зображувальної, змістової, звукової цілісності

художнього твору». І ці якості поета ви зможете виявити на прикладі одного вірша — «**Жовтень жовті жолуді...**».

* * *

Жовтень жовті жолуді
На базар несе,
Пише осінь охрою¹
Золоте есе².
Листопадом, бабиним літом
Набиває вітер
Золотий кисет³,
Злотом люльку креше⁴,
Золоті пожежі
Попасом пасе.
Сонце — обережне —
Золотими клешнями —
В золоту Родош
Золотим пожежником
Походжає дощ.

-
- V** 1. Розкрийте лексичне значення слів *охра*, *есе*, *кисет* і *кресати*.
2. У якому кольорі ви «побачили» вірш А. Мойсієнка «Жовтень жовті жолуді...»? Чи буває насправді такою осінь? Чи, може, це художнє перебільшення?

¹ *Охра* — фарба червоно-брунатного або жовтого кольору.

² *Есе* — нарис — короткий твір, який вирізняється вишуканістю форми.

³ *Кисет* — гаманець у формі торбинки, що затягують шнурком.

⁴ *Кресати* — добувати іскри, вогонь кресалом.

3. Скільки разів повторюється прикметник *золотий*? Як називається цей художній засіб? Якого ефекту автор досяг за його допомогою?

4. Які рядки за своїм звучанням нагадують шелест осіннього листя? За допомогою яких звуків досягнуто такого ефекту?

5. Знайдіть і прочитайте приклади персоніфікації.

6. Що дає підстави назвати вірш «Жовтень жовті жолуді...» музикальним і кольоровим?

◆ Вивчіть напам'ять вірш А. Мойсієнка «Жовтень жовті жолуді...».

ІГОР ПАВЛЮК

(Народився 1967 р.)

Ігор Павлюк народився 1 січня 1967 р. в с. Ужові на Волині. Ігоря виховували дід і баба, бо мама померла після його народження. Школу закінчив із золотою медаллю, а потім — і факультет журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка.

Нині І. Павлюк живе в Києві, працює провідним науковим співробітником Інституту літератури імені Тараса Шевченка НАН України. Окремі його вірші вже стали піснями, а за деякими поетичними творами навіть створено театральні постановки.

Яскраві художні образи — прикметна ознака його віршів. У поезії «*Дівчинка*» цих образів кілька, хоча у творі всього вісім рядків...

ДІВЧИНКА

Плаче дівчинка боса
На бабусин поріг.
Розчарована осінь
Клигає¹ по дворі.

На душі прохолода.
Навіть півень затих...
— А кого тобі шкода?
Каже дівчинка: — Всіх...

- V** 1. Що, на вашу думку, означає «бути відмінником по життю»? Чи можна так назвати І. Павлюка? Чому?
2. Які художні образи є у вірші І. Павлюка «Дівчинка»?
3. Знайдіть і выпишіть приклади епітета й персоніфікації.
- 4. Чому осінь у вірші *розчарована* й не йде, а саме *клигає*?
5. Ви знаєте, що в ліричних творах сюжету як такого немає. Чи можна сказати, що у вірші «Дівчинка» вимальовується легкий сюжет або ж є натяк на сюжет? Аргументуйте свою думку.
6. Який провідний мотив вірша «Дівчинка»?
7. В одному інтерв'ю І. Павлюк розповів, що на міжнародній конференції вірш «Дівчинка» демонстрував японець. Як, на вашу думку, цей вірш можна продемонструвати?
- ◆ Заповніть літературний паспорт вірша І. Павлюка «Дівчинка».

¹ *Клігати* — важко, повільно йти.

ГАЛИНА КИРПА (Народилася 1950 р.)

Галина Кирпа народилася 1 січня 1950 р. в с. Любарці, що неподалік м. Києва. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Багато років працювала у видавничій і журналістській галузі. Відома передусім як авторка поетичних творів для дітей, про що свідчать назви її книжок — «День народження грому», «Слон мандрує до мами». Крім того, Г. Кирпа написала кілька посібників з етики для учнів початкових класів. Між іншим, етичні й естетичні настанови звучать і в її поезіях.

ДО РЕЧІ

Розрізняйте слова *етика* й *естетика*. **Е́тика** — норми поведінки, сукупність моральних правил у суспільстві, а **есте́тика** — краса, художність чого-небудь.

МІЙ АНГЕЛ ТАКИЙ МАЛЕНЬКИЙ...

Мій ангел такий маленький,
ну просто крихітка —
я навіть не бачу,
чи він сидить
на моєму плечі.
Мій ангел такий легенький,
ну просто пушинка —
я навіть не чую,

Є. Гапчинська.
Я твій ангел.
2009 р.

як він сидить
на моєму плечі.
Мій ангел такий тихенький,
ну просто тихіший трави —
я навіть не знаю,
коли він спить,
а коли прокидається
на моєму плечі.

КОЛИ ДО ВАС ТЕМНОЇ НОЧІ...

Коли до вас темної ночі
прийде Лев,
ви не кажіть йому нічого
про зоопарк.
Нехай він не знає,
що на світі є зоопарки.
Нехай хоч один Лев
цього не знає.
А потім цього не знатимуть
його діти.

А потім — його онуки.
Потім — правнуки.
І колись буде
ціла Лев'яча Держава,
де жоден Лев
не знатиме про зоопарк.
Коли б тільки вижив
той Лев,
що прийде до вас темної ночі.

1. Яким ви побачили ангела в поезії Г. Кирпи «Мій ангел такий маленький...»?
2. До якого нещодавно прочитаного вірша про янгола ця поезія за настроєм сприймається як контраст?
3. Знайдіть і назвіть слова із зменшено-пестливими суфіксами. З якою метою їх використала Г. Кирпа?

4. Яким ви уявили ліричного героя поезії «Мій ангел такий маленький...»?
5. Пригадайте, що таке *вільний вірш*. Доведіть, що обидва вірші поетеси вільні.
6. Пригадайте, що таке *етика*. Яку етичну настанову дає нам ліричний герой поезії «Коли до вас темної ночі...»?
7. У чому полягає незвичайність вірша Г. Кирпи «Коли до вас темної ночі...»?

1. Підготуйтеся до виразного читання поезій Г. Кирпи.
2. Намалюйте ілюстрацію до одного з віршів Г. Кирпи (за бажанням).

НАЦІОНАЛЬНА ДРАМА

Розгляньте фото та виконайте завдання.

Львівський
національний
академічний театр
опери та балету
імені Соломії
Крушельницької

Національний
академічний
драматичний театр
імені Івана Франка

Сцена з вистави
«Мартин Боруля».
*Національний ака-
демічний драма-
тичний театр імені
Івана Франка*

- А.** З яким літературним родом — епосом, лірикою, драмою — пов'язані ці світлини?
- Б.** У чому полягає відмінність між оперним, драматичним театром і театром оперети?
- В.** Якому з названих вище театрів ви віддаєте перевагу? Аргументуйте свою думку.

Основними жанрами драми є комедія, трагедія, трагікомедія і власне драма. Драматичні твори мають подвійне призначення: по-перше, їх читають, як і будь-який інший літературний твір, а по-друге, їх ставлять на сцені. Вони мають специфічну форму. Поміркуйте, навіщо драму ділять на дії. А ось чому. Актори в театрі грають наживо, тому їм треба дати змогу відпочити — тож антракт у

виставі роблять не стільки для глядачів, скільки для артистів. Крім того, іноді потрібно змінити декорації, щоб зобразити інше місце подій. Зрозуміло, що демонтувати й установлювати декорації на очах глядачів не годиться, адже втратиться реалістичність сприйняття вистави. Тому саме під час антракту можна змонтувати на сцені новий будинок чи пейзаж.

Дії драматичного твору поділяють на *яви*, щоб показати, хто з персонажів у цей момент грає на сцені, з'являється на ній чи покидає її. *Ремарки* (їх подають у дужках) підказують режисерові, які актори мають вийти на сцену, які емоції та жести передати.

Драматичні твори побудовані на діалогах, кожна репліка в них підписана ім'ям *дійової особи*. Зверніть увагу: людей у драмі зазвичай називають не героями, а *дійовими особами*.

Прочитайте першу сторінку трагікомедії І. Карпенка-Карого «Сто тисяч» і знайдіть описані вище ознаки драматичного твору.

І. Карпенко-Карий у театральних ролях:

Виговський
(«Богдан
Хмельницький»)

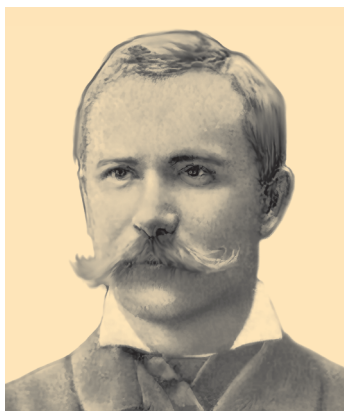
Пилип
(«Батькова
казка»)

Іван Непокритий
(«Дай серцю волю,
заведе в неволю»)

ІВАН КАРПЕНКО-КАРИЙ

(справжні ім'я та прізвище Іван Тобілевич)

(1845–1907)

Український драматург, актор, режисер, один з основоположників українського професійного театру, громадський і культурний діяч.

Найвідоміші твори: трагікомедії «Мартин Буруля», «Сто тисяч»; комедія «Хазяїн»; драми «Наймичка», «Безталанна»; трагедія «Сава Чалий».

Іван Карпенко-Карий народився 29 вересня 1845 р. в с. Арсенівці (тепер с. Веселівка Кіровоградської області) у сім'ї управителя поміщицького маєтку Карпа Тобілевича — вихідця із здрібнілої дворянської родини, який викупив із кріпацтва свою майбутню дружину Євдокію Садовську. Ця родина дала Україні трьох братів, відомих під псевдонімами Іван Карпенко-Карий, Микола Садовський і Панас Саксаганський, і сестру Марію Садовську-Барілотті — усі вони стали відомими артистами «Театру корифеїв¹», про який ітиметься далі.

Іван на «відмінно» закінчив Бобринецьке повітове училище. Коли в Бобринці почав працювати драматичний² гурток, він відвідав його й настільки захопився театральним мистецтвом, що якимось подоловав пішки

¹ *Корифей* (із грецьк. *вождь, ватажок*) — той, хто досягнув великих успіхів, найвизначніший діяч у галузі науки чи мистецтва.

² *Драматичний* — театральний.

53 кілометри до Єлисаветграда (нині м. Кропивницький), щоб подивитися «Наталку Полтавку» І. Котляревського й «Отелло» В. Шекспіра.

1865 р. І. Карпенко-Карий разом із М. Кропивницьким організували аматорський театральний гурток у Єлисаветграді. За його участю були поставлені п'єси І. Котляревського, Г. Квітки-Основ'яненка й М. Гоголя. Найяскравіше його сценічна майстерність проявилася в п'єсах «Хазяїн» і **«Сто тисяч»**.

І. Карпенко-Карий помер 15 вересня 1907 р. в м. Берліні від невиліковної хвороби. Похований за його ж заповітом біля хутора Надія (нині Державний заповідник-музей І. Карпенка-Карого «Хутір Надія»).

«ТЕАТР КОРИФЕІВ»

Історія українського професійного театру розпочалася 27 жовтня 1882 р., коли в Єлисаветграді М. Кропивницький поставив на сцені міського театру драму «Наталка Полтавка» І. Котляревського.

Розквіт театру пов'язаний з іменами І. Карпенка-Карого, М. Садовського, П. Саксаганського, М. Заньковецької, М. Кропивницького, М. Старицького й інших діячів, які були справжніми подвижниками національного мистецтва.

Згодом театр переїхав до Києва, звідси й розпочалася його нова історія.

Насправді не все було так добре, як хотілося, адже російський уряд (а українські землі в той час входили до складу Російської імперії)

«Театр корифеїв».
м. Кропивницький

обмежував розвиток української літератури. Емський указ (1876) забороняв українське друковане слово; тематика вистав звужувалася до селянського побуту; під заборонаю були переклади українською мовою п'єс зарубіжних драматургів. Тож основу репертуару «Театру корифеїв» становили твори І. Карпенка-Карого, М. Кропивницького й М. Старицького. Слава про «Театр корифеїв» поширилася далеко за межі України.

ДО РЕЧІ

Хутір Надія був улюбленим місцем відпочинку І. Карпенка-Карого. Коли він сюди приїжджав, то знімав із себе міський одяг, брав до рук плуг і працював. Тут, на ниві, він і обідав, і ночував, уставив удосвіта й знову брався до роботи. Працю на землі вважав найефективнішими ліками від міської перевтоми.

Державний заповідник-музей
І. Карпенка-Карого
«Хутір Надія» (Кіровоградська об-
ласть, с. Миколаївка)

СТО ТИСЯЧ

*Комедія в 4-х діях
(Скорочено)*

ДІЄВІ ЛЮДЕ

Герасим Никодимович Калитка — багатий селянин.

Параска — жінка його.

Роман — син їх.

Савка — кум Герасима, селянин.

Бонавентура — копач.
Невідомий — єврей.
Гершко — фактор¹.
Мотря — наймичка.
Клим — робітник.

ДІЯ ПЕРША

ЯВА I

У хаті якусь хвилину немає нікого; входить Невідомий.

Невідомий. Нікого нема... Охо-хо-х! Трудно теперечки жити на світі. А через чево трудно? Через того, що багато розумних понаставало... Усі торгують, а покупателі тільки глазами купують, і торгівлі нема — один убиток. Так я собі видумал нову комерцію: хорошій будет гендель², ежелі удасться... Попробуєм!... (...)

ЯВА VI

Герасим і Роман.

Герасим. А ви чого тут збіглися, роботи нема, чи що?

Роман. Та я розірвав рукав... Мотря зашила.

Герасим. А мати ж де?

Роман. Пішли до попа...

Герасим. Знайшла празник. Іди ж до роботи, бо там роти пороззявляють та й стоятимуть. Нехай коней розпряжуть, а збрую³ зараз однеси в комору, щоб якої реміняки не порізали на батоги.

¹ *Фактор* — маклер; професійний посередник в укладанні торговельних і біржових угод; посередник у розв'язанні різних побутових справ.

² *Гендель* (зневажл.) — торгівля, комерція з метою наживи; бариш.

³ *Збруя* — предмети для запрягання або сідлання коней та інших тварин; упряж.

Роман. Добре. Тут жид¹ якийсь питає Вас і копача.
(Вийшов.)

Герасим (один). Жид — то діло, а копач — морока. Слава богу, справився з ділами: совершив купчу, і земельки прибавилося. І бумага зелена, мов земля, укрита рястом!.. Ох земелько, свята земелько, божа ти дочечко! Як радісно тебе загрибати докупи, в одні руки... Приобрітав би тебе без ліку. Легко по своїй власній землі ходить. Глянеш оком навколо — усе твоє: там череда пається, там орють на пар, а тут зазеленіла вже пшениця і колосується жито — і все то гроші, гроші, гроші... Кусочками, шматочками купував, а вже й у мене набралось: тепер маю двісті десятин — шматочок кругленький! Але що ж це за шматочок! Он у Жолудя шматочок — так-так! — однієї шпанки ходить дванадцять тисяч, чотири чи п'ять гуртів випасається скоту. Та що? Свиной одних, мабуть, з тисяча, бо то ж зимою тільки біля свиной шість чоловік день при дні працює!.. І яким побитом Жолудь достав таку силу грошей — не зрозумію... Я сам пам'ятаю, як Жолудь купував баранців, сам їх різав, торгував м'ясом у різницях, а тепер — багатир. Де ж воно набралось? Не інакше, як нечистим путем! Тут недоїдаєш, недопиваєш, день при дні працюєш, жінка з діжі рук не виймає — і тільки ж усього-на-всього двісті десятин, а то ж, мабуть, і в десять тисяч не вбереш. Не спиться мені, не їсться мені... Під боком живе панок Смоквинов, мотається і туди й сюди, заложив і перезаложив — видно, що замотався: от-от продасть або й продадуть землю... Ай, кусочок же! Двісті п'ятдесят десятин, земля не перепахана, ставок рибний, і поруч із моєю, межа з межею.

¹ Жид (заст.) — те саме, що єврей.

Сцена з вистави за п'єсою І. Карпенка-Карого «Сто тисяч».
Київський драматичний театр «Браво»

Що ж, копиталу не хватає... Маю п'ять тисяч, а ще треба не багато, не мало — п'ятнадцять тисяч! Де ти їх візьмеш? Прямо як іржа, точить мене ця думка! Де їх узять?.. Де?.. Хіба послухать жидка, піти на одчай, купить за п'ять тисяч сто тисяч фальшивих і розпускать їх помаленьку: то робітникам, то воли купувать на ярмарках... Мужик не дуже-то шурупає в грошах, йому як розмальована бумажка, то й гроші. Страшно тільки, щоб не влопатися... Обіщав жид сьогодні привезти на показ. Може, це він уже й заходив. Цікаво дуже бачити фальшиві гроші.

ЯВА VII

Савка і Герасим.

Савка. Здрастуйте, куме! Добре, що я Вас дома застав.

Герасим. А навіщо ж то я Вам так пильно потрібен?

Савка. Відгадайте! Шкода, не відгадаєте... Грошей позичте, куме! Карбованців із сотню, до Семена.

Герасим. Я ж кажу, що так!.. Виходить: недовго думавши — давай! Хіба в мене банк, чи що?

Савка. Та до кого ж ти і вдаришся? Жид злупе такого проценту, що ніяк не викрутишся потім.

Герасим. Хто ж тепер, куме, не лупить? Лупи та дай.

Савка. То вже лупить краще Ви, куме, та дайте.

Герасим. Нема! Хоч носа відкрути, то й десятки зайвої не витрусиш — усі віддав за землю.

Савка. Де ж ті гроші, куме?

Герасим. Та господь їх знає. Я сам не раз, не два над цим думав.

Савка. Чув я, що Жолудь нечисті гроші має, від самого, не при хаті згадуючи, сатани, то, може, і другі так саме достали... Тільки де ж вони з ним познайомились і як? От що цікаво! Уже ж і я не полохливого десятка, пішов би до нього в гості в саме пекло: надокучило отак раз у раз позичати, нехай би дав, іродів син! Чи душу йому, лущипірові, треба, то нехай би брав, бо без душі, мабуть, легше, як без грошей. Я Вам, куме, признаюся, що сам ходив під Івана Купайла, як мені казано, на роздоріжжя... Повірите, звав, нехай бог простить, Гната безп'ятого! Так що ж — не вийшов, тільки налякав.

Герасим. Цікаво! Розкажіть, будь ласка...

Савка. Знаєте, за третім разом, як я гукнув: «Вийди до мене, безп'ятий, я тобі в ніжки вклонюся, до смерті слугою твоїм буду!..» А він — і тепер моторошно — зайцем мимо мене — тільки фа! аж свиснув, та — хо-хо-хо! То я тікав із того місця, мало дух із мене не виперло... Прости, господи! Дві неділі слабів: бувало, тільки що шерхне, так увесь і затремтю, і волосся на голові підніметься. На превелику силу одшептала Гаврилиха.

Герасим. Не надіявся, куме, щоб Ви такі сміливі були...

Савка. Ну, а що ж його робить, коли грошей треба день у день! От і тепер: післязавтрього строк платить Жолудю за землю, держу там у нього шматочок, а тут не вистача. Договір же такий: як грошей у строк не віддам — хліб зостанеться за Жолудьом без суда. Та що там балакати! От, їй, правду Вам кажу, куме: якби знав, що за цим разом дасть, знову пішов би кликати — так грошей треба.

Герасим. Сміливі, сміливі Ви, куме... З Вами й не такі діла можна робить.

Савка. Ха! Чого там бояться? Страшно тільки без грошей, а з грішми, сказано ж, і чорт не брат.

Герасим (*набік*). Треба це на ус закрутить.

Савка. Куме! Та, може ж, таки найшлася б у Вас там яка сотняга? Позичте! Батьком буду величать.

Герасим. Що його робить? Хіба от що: я, знаєте, сам позичив оце в Хаскеля для домашнього обіходу; тільки платю п'ять процентів у місяць. Коли дасте п'ять процентів, то я поділюся з Вами, так уже, для кума.

Савка. П'ять?.. Та що маєш робить... І за це велике спасибі, давайте.

Герасим. Принесіть же мені запродажню запись на воли.

Савка. Як? Хіба ж я Вам воли продав?

Герасим. Вийде так, ніби продали... Ніби! Розумієте? А я ті самі воли віддам Вам до Семена, а на Семена Ви віддасте мені сто карбованців і запродажню я розірву, а як не віддасте, то я візьму воли... Так коротча справа.

Савка. Це добра справа!.. То й воли до Вас вести, чи як?

Герасим. Ні. Ви підіть у волость, то писар знає і напише таку запродажню як слід, а Ви запродажню принесе мені, то я Вам дам гроші.

Савка. Та візьміть, куме, векселя¹. Навіщо Вам ця плутанина?

Герасим. Ні, куме, я переконався, що запродажня надьожніше векселя...

Савка. Так... Ну, добре. То вже ж, мабуть, завтра принесу. А Ви дома будете завтра?

Герасим. Дома.

Савка. Так... Прощайте. (*Набік.*) Е, куме, мабуть, і в тебе нечисті гроші, і в тебе душа вже не своя. (*Зітхає, виходить.*)

Герасим (*сам*). Одважний чоловік! До чорта ходив, і на все піде за гроші, а я візьму з нього вексель. Найшов дурня! Продай воли — бери гроші... не віддаси грошей — давай воли, бо то ж мої, я вже їх купив, я вже не буду править грошей, а воли давай. Так надьожніше.

ЯВА VIII

Герасим і Невідомий.

Невідомий. Здрастуйте Вам!

Герасим. Здрастуй. (*Набік.*) Той самий жид... аж мороз поза шкурою пішов. Ну що?

Невідомий (*озирається*). А нічого...

Герасим. Приніс?

Невідомий. Є.

Герасим (*зітхнув*). Показуй.

Невідомий (*оглядається кругом, загляда у вікно, потім виймає гроші, усе нові, несе до столу, розклада на столі*). Теперечки пізнавайте, почтенний, де тут фальшиві, а де настоящі.

¹ *Вéксель* — борговий документ установленого державою зразка про обов'язкову сплату боржником певної суми грошей у вказаний строк.

Герасим *(довго розгляда, придивляється на світ)*.
От так штука! От так штука! Не вгадаю! *(Розгляда.)* Не вгадаю!

Невідомий *(знову зазира у вікно)*. І ніхто не вгадає.
Я присягну на Біблії, що всякий прийме! Ето робота пер-
вий сорт. Ми не робимо такой дрянні, як другі... Їх роблять
в англичан, й англичанин їх возить, а я в нього агентом.

Герасим. Ну й зроблені, ну й зроблені — прямо на-
стоящі, і не кажи... Як дві каплі води, усі однакові... руб —
руб, три — три — однаковісінькі! Покажи ж, будь ласка,
котра фальшива.

Невідомий. Оце одна — руб, а це друга — три.

Герасим. Оці-о? Оці? Та ти давай мені таких грошей
хоч лантух — прийму. Як же ти їх розбираєш?

Невідомий. Ми?.. Ето секрет. Нащо Вам усе знать?
Товар нравиться — візьміть, не нравиться — не беріть.
Ми не нуждаємося в покупателях; ми їх розпустили й
розпускаємо, може, мільон, і всі благодарять... Ви зна-
єте, теперечки етих денег скрізь доволі, може, і у Вас у
кишені єсть такі самі.

Герасим. Ну так! Звідкіля вони в мене візьмуться? Хіба
дав хто, справді? Ану, глянь. *(Показує свої гроші.)*

Сцена з вистави за п'єсою І. Карпенка-Карого «Сто тисяч».
Київський драматичний театр «Браво»

Невідомий (*розгляда*). Как нема, коли є!.. От одна трюхрубльовая, от друга... Хе-хе-хе! Это усе нашей фабрики.

Герасим. Свят, свят, свят! Та ти брешеш?

Невідомий. Побей меня бог!

Герасим. Диво! От так штука! Оце, кажеш, фальшиві? Це я взяв від Жолудьова прикажчика. Виходить, їх і в Жолудя доволі є... Он як люди багатіють. Я їх помітю: надірву краї... От тільки одно мені дивно: чом же ти сам не торгуєш на ці гроші, а тільки другим наділяєш?

Невідомий. Ви все любопитнічаєте. Ну, а отчего Ви не продайте фальшивих денег? Відіте, у всякого своя комерція. (...)

Герасим. І то правда. (*Розгляда гроші.*) Не надивуюся! Настоящі, натуральні! Помітю й ці. (*Надрива краї.*)

Невідомий. У нас порядок; фірма почтенная, товар із Лондона прямо ідьот у кожаних мішках; ежелі возььмоте, то скажіть, сколько Вам нужно, — я буду телеграму пускати у Адессу, й англичанин сам вивезеть їх на нашу станцію.

Герасим. Розпалилася до них моя душа... Сто тисяч візьму!

Невідомий. Нехай Вам бог помагає! А коли вивезти?

Герасим. Сьогодні у нас субота... У понеділок можна?

Невідомий. Можна, зачем не можна — усе можна!

Герасим. А ці дві бумажки ти дай мені — може, я пробу зроблю: куплю на них що-небудь.

Невідомий. Навіщо, коли у Вас свої є... А между прочім, візьміть. Так у понедельнік увечері Ви будете на вокзалі в тому місці, де для мужчін і для дам. Розумієте?

Герасим. Розумію.

Невідомий. Прощайте. (*Іде.*) Дай Вам бог із моєї легкої руки зробиться міліонером!

Герасим. Спасибі!..

Невідомий виходить.

Тепер коли б розміняли фальшиві гроші в казначействі... Самому страшно, щоб не влопаться... Хіба кума взять у компаньйони? Що ж, коли він чорта не боявся, то не побоїться казначея, щоб розмінять гроші. Кращого компаньйона, як кум, не знайти!

Входе копач.

ЯВА ІХ

Герасим і копач.

Герасим. От чортяка принесла цього бродягу! Пів обіда сам злопає і на перешкоді ділові стане... Треба його як-небудь вирядить.

Копач. Здоровенькі були! Як поживаєте, що поробляєте, кого виглядаєте? Хе-хе!

Герасим. Хоч голий, так веселий! Здрастуйте!

Копач. Поздравляю з придбанням земельки, дай бог ще стільки прикупить... Безподобная у вас вода, зараз пив; і містечко в леваді біля верби гарне. Отам би каші наварить із таранькою та попоїсти по-чумацьки... Хе-хе-хе!

Герасим. Мабуть, голодний, бо змаху про кашу забалакав. (...)

Копач. (...) Так, так, Никодимовичу! Скупувайте по-маленьку, скупуйте! Ёй-богу! Чого Ви? Думаєте — шуткою? Які тут шутки? Хазяйственный мужик — велике діло! Ворушіться, ворушіться! Крутіть головою: купили в Борща, купуйте в Смоквинова, а там у Щербини...

Пани горять, а мужички з пожару таскають... Це не пустяк! Ви як полагаете? Вони привикли омари там, шампанське — от грошики й ухнули, а там і іменія ахнули! А Ви — галушечки, картопельку, кулешик, чехоньку, та й то не щодня, а воно жирок і наростає... Гляньте навколо: Жолудь — десять тисяч десятин, Чобіт — п'ять тисяч десятин, Пузир — три тисячі; а тут і Ви помаленьку та помаленьку прикупувайте та прикупувайте.

Герасим. Що там я купив, і балакать не варт.

Копач. Одразу ж не можна! Ви візьміть примір із свині: от вона ходить на подвір'ї — худа, обдрипана, а закинули Ви її в саж, стали харчі кращі давать, то вона помалу й отягнеться, а там і сало наростає — так і Ви... Опит — велике діло!

Герасим. Спасибі! То це Ви мене із свинею рівняєте?

Копач. Не в тім річ! Ви не обіжайтеся — це примір. Ви не взирайте! Помалу, помалу й у Вас сала набереться доволі, тоді порівняєтеся із Чоботом, а може, із Жолудьом... На все свій час, своє врем'я. Не можна ж зразу, у тім і примір. Практика, опитність — велике дело. Вас уже не обманеш, Ви всякого обманете, а це велике дело, коли не тебе за чуба держать, а ти других за чуба держиш. (...)

Герасим. Ох Бонавентуро Бовтуровичу, усе то добре, що Ви кажете, тільки речі Ваші — не гроші, за них земельки не купиш, а тут грошей, грошей, грошей треба. Ось під боком лежить земелька, а я слину ковтаю. Та яка земля? Неперепахана, ставок рибний, і з моєю — межа з межею!

Копач. Потрошку, потрошку — пам'ятайте мій примір. От Ви б самі ставочок тут унизу викопали, рибу завели: лини, карасі... Нема краще, як м'ясо свинина, а риба линина. Хе-хе-хе!

Герасим. Викопаєм. Може, Ви вже грошей знайшли, то позичили б на хазяйство?

Копач. І це діло таке, що одразу не можна, — ще не наскочив! (...)

Герасим. Ет! Ви тільки хвалитеся... Тридцять літ шукаєте грошей, а нічогісенько не знайшли. (...) Що ж би Ви зробили, якби гроші вкопали?

Копач. Зараз би поїхав у Париж.

Герасим. Чого? Щуп оцей показувать? Та Ви ж і балакать по-їхньому не вмієте.

Копач. О, я їм скажу... Та все одно Ви не зрозумієте!

Герасим. Е, бачите, Виневмієте, тавже й круть-верть.

Копач. Не вмію? Вів ля Буланже, вів ля Ельзас, аба Ельман! Оле куто ля фуршет!.. Оле кашон, ля помдетер, вів ля патрі!.. А що?

Герасим. Та хто його знає що! Чую тільки, що не по-нашому лопочете.

Копач. У тім сила! Ви собі думаєте, що це дурак який ходить?

Герасим. Та хто його знає.

Копач. То ж бо і є! А я мовчу та таки свого доб'юсь... а тоді й будете руками об поли бить... Хе-хе-хе! Наука, Никодимовичу, наука! Можна пожаліть, що Ви сина не вчили, а я б коло нього був позанявся, і він би знав французького язика не хуже мене, для того є самоучитель Марго й другі книги. (...)

Герасим Калитка цікавиться, чи не знає копач багатії дівчини для його сина Романа. Той радить сходити на оглядини до Пузиря, у нього саме «дві дочки на возрасті».

Завіса.

- Справжнє прізвище І. Карпенка-Карого
А Кропивницький **В** Садовський
Б Саксаганський **Г** Тобілевич
- Установіть відповідність.

Дійові особи	Соціальний (родинний) статус
1 Роман	А кум Герасима, селянин
2 Савка	Б багатий селянин
3 Гершко	В син Герасима
4 Бонавентура	Г фактор Д копач

- Установіть відповідність.

Репліка	Дійова особа
1 «— Глянеш оком навколо — усе твоє: там череда пасеться, там орють на пар... і колосується жито — і все то гроші, гроші, гроші...»	А Герасим Калитка Б Бонавентура В Невідомий Г Роман Д Савка
2 «— От і тепер: післязавт-рнього строк платить Жолудю за землю, держу там у нього шматочок, а тут не вистача́».	
3 «— Прощайте... Дай Вам бог із моєї легкої руки зробиться мільонером!»	
4 «— Нема краще, як м'ясо свинина, а риба линина. Хе-хе-хе!»	

4. Який факт із дитинства І. Карпенка-Карого свідчить про його великий потяг до театру?
5. Що ви знаєте про «Театр корифеїв» та його засновників?
6. Де відбуваються події дії першої твору?
7. Прочитайте монолог Герасима Калитки (*ява VI*) і дайте йому характеристику.
8. Чи рівними, на вашу думку, є куми Герасим і Савка? Із чого це видно?
9. Чи є в дії першій твору хоча б один позитивний герой? Якщо так, то хто це?
10. Чому Герасим Калитка пішов на сумнівну й ризиковану справу — купівлю фальшивих грошей?

11. Прочитайте за ролями діалог Герасима Калитки й копача (*ява IX*).
12. Проведіть мовне дослідження. Випишіть у зошит по одній репліці Герасима Калитки, Невідомого, копача й Савки, у якій слова героя промовисто свідчать про рівень його освіти й культури.

1. Прочитайте дію другу трагікомедії І. Карпенка-Карого «Сто тисяч». Випишіть не зрозумілі вам слова в зошит.
2. Підготуйте мультимедійну презентацію на тему «Театри нашого обласного центру» (*за бажанням*).

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Драматичний твір. Комедія. Трагікомедія

Ви вже читали драматичний твір у 5 класі — це була казка в чотирьох картинах Олександра Олеся «Микита Кожум'яка». Пропонуємо вам згадати особливості драматичних творів і поглибити знання про них.

Художні твори поділяють на три літературні роди: лірику, епос і драму. Коли ведуть розмову про драму, то в уяві виникає

аналогія з театром. Чому? Тому що драматичні твори пишуть для постановки на театральній сцені. Розгляньте таблицю.

Літературний рід	Драма		
Літературний жанр	комедія	трагедія	власне драма

Як бачите, термін «драма» можна вживати в ширшому значенні як літературний рід й у вузькому значенні як літературний жанр.

Драматичний твір — це літературний твір, побудований на основі дії персонажів та їхніх висловлювань у діалогах, монологів і полілогах. Поведінка героїв часто зазначена в *ремарках*, наприклад: «виходить», «довго розгляда, озирається на світ», «показує свої гроші».

Ремарка (з фр. *спостерігати, відмічати*) — авторські пояснення в драматичному творі щодо умов і часу дії, зовнішнього вигляду, жестів, міміки дійових осіб. Саме в ремарках міститься авторська характеристика й оцінка подій і героїв.

Героїв (персонажів) драматичних творів називають **дійовими особами**. Перелік дійових осіб автор зазвичай ставить на початку твору, зазначаючи їхній родинний чи соціальний статус: *Параска* — жінка його; *Бонавентура* — копач...

Сюжет драматичного твору має такі самі елементи, як і епічний: експозиція, зав'язка, розвиток подій, кульмінація, розв'язка. Окрім вчинків персонажів, у драматичному творі важлива внутрішня дія — зіткнення поглядів, ідей і життєвих позицій, виражених через діалоги. Саме на гострому конфлікті вибудовується драматичний твір.

Конфлікт (з латин. *зіткнення, боротьба*) — зіткнення, боротьба протилежних поглядів; серйозне непорозуміння, суперечка.

Мова дійових осіб є основним зображальним засобом драматичного твору, адже в їхніх репліках виявляються риси характеру й душевний стан.

Які ж композиційні особливості драматичних творів? Такі твори складаються з кількох великих частин — *дій* (або *актів*). Дія, у свою чергу, поділяється на *яви* (або *сцени, картини*) —

частини драматичного твору, пов'язані з появою на сцені або виходом із неї дійових осіб.

З таблиці видно, що драматичні твори бувають трьох основних жанрів: комедія, трагедія та власне драма (с. 178).

Комедія (з грецьк. *пісня, весела процесія*) — драматичний твір, у якому засобами гумору й сатири відображено смішне, висміяно негативні явища й риси людського характеру.

Трагедія — драматичний твір, що ґрунтується на гострому, непримиренному конфлікті особистості, яка прагне максимально реалізувати свій творчий потенціал, з неможливістю його втілення в життя. Часто, потрапивши в безвихідь, герой трагедії гине.

Трагікомедія — різновид комедії; драматичний твір, у якому поєднані ознаки комедії та трагедії; під час комедійного конфлікту відбуваються трагічні події.

Літературознавці визначають жанр п'єси І. Карпенка-Карого «Сто тисяч» як *сатиричну трагікомедію характерів*, бо в ній висміюється жадоба до збагачення, яка є визначальною рисою вдачі Герасима Калитки.

Хоча драматичні твори й призначені здебільшого для постановки на сцені, проте їх використовують і для читання.

ДІЯ ДРУГА

ЯВА II

Герасим (за коном¹). Уставайте ж, уставайте! Не мніться. Чепіга² зайшла, пора скотину порать.

Копач. Еге! Герасим уже по хазяйству гасає — невсипущий.

¹ *Кін, на кону* — спеціальний майданчик, на якому показують вистави; сцена.

² *Чепіга* — рукоятка в плузі; тут: місяць.

Входе Герасим.

Герасим. О, і Ви вже встали? Чого так рано? Полежали б ще.

Копач. Не спиться. Почув, що Ви встали, і я піднявся. А знаєте, що я придумав?

Герасим. А що?

Копач. Ви б зробили калакольчик у ту хату... Тут віршовка над ліжком. От прокинулися, пора вставать — зараз: дзінь, дзінь, дзінь; сам ще лежиш, а там встають.

Герасим. Та це чортзна-що! Я буду лежать, то всі будуть лежать. (*Загляда у двері.*) Чи не поснули знову, щось тихо в тій хаті? От Вам і дзвінок, і вигодає ж, скажи на милость. Ану, ану!

Копач. Оце саме добра пора копати: не душно, холодком можна бог знає скільки викопать. Воно ще рано, тільки на світ благословиться.

Герасим. Та де воно Вам рано? Вони надолужать: то вмиваннячком, то взуваннячком, або як почнуть Богу молиться, то й сонце зійде. Хоч би ж молилося, а то стоїть, чухається та шепче собі губами, аби простоять більше без роботи. Уже ж я їм і Отченаша даю. Як затоплю — то зараз і на землі. (*Одчиня двері навстіж і стоїть на дверях.*) Кажете — рано, уже — світ білий, кури піднімаються. Так і хазяйство проспиш! Стара, а стара! Параско, пора до коров! Чого ви там мнетесь? Ану, ану! Хлопці, гайда з хати! Тільки коти в таку пору сидять у хаті на печі, а робітники та собаки надворі повинні бути. Це хто вийшов? Климе! Ти що ото несеш під пахвою? А йди сюди, я полапаю.

Входе Клим.

ЯВА III

Ті ж і Клим.

Клим. Що? Хліба взяв окраєць — поки до обіда, то їсти захочеться.

Герасим. І тобі не гріх? Неділя свята, а ти ні світ ні зоря вже й жереш! Не пропадеш, як до обіда попостиш хоч раз у тиждень. Однеси хліб назад. Стара, Параско!

ЯВА IV

Ті ж і Параска.

Параска *(на дверях, з дійницею в руках)*. Чого ти гвалтуєш?

Герасим. Що це в тебе за порядки? Диви! Хто хоче, той і бере без спросу, мабуть, ти хліба не запираєш!

Параска. Оце вигадав! Де ж таки, щоб хліб був незапертий, нехай бог милує, усе заперто.

Герасим. Один візьме, другий візьме — так і хліба не настачиш! Де ти взяв хліб?

Клим. Та я ще вчора за вечерею заховав окраєць.

Герасим. Чуєш, Параско? Хліб крадуть у тебе з-під носа, гарна хазяйка! Чого ж Мотря глядить?

Параска. Ну, а що ж я зроблю, коли хватають, як на зарванській вулиці? Чи чуєш, Мотре, уже хліб крадуть, скоро самим нічого буде їсти... *(Пішла.)*

Герасим. Це так, це так! Однеси зараз назад — гріх у неділю снідять.

Клим. Якби я спав у неділю, то й не снідав би, а то із цієї пори до обіду на ногах, не ївши, охлянеш.

Герасим. Бійся бога! Хіба ти з'їси до обіда пів хліба?

Клим. Атож! Бога треба боятися, щоб не з'їсти до обіда пів хліба.

Герасим. Одріж собі скибку, подався ти нею, а то однеси назад.

Клим. Поживишся скибкою, як собака мухою. (Пішов.)

Герасим *(до копача)*. Така з'їжа, така з'їжа, що й сказати не можна! Повірите: з млина привезуть пуд тридцять борошна, не встиєш оглянутися — уже з'їли. Настане день, то роботи не бачиш, а тільки чуєш, як губами плямкають.

Копач. Сарана.

Герасим. Гірш! Повірите, що в них тільки й думка — як би до сніданку; а після сніданку все погляда на сонце — коли б скоріше обідать. Чи воно таке ненажерливе, чи господь його знає! По обіді: сюди — тень, туди — тень — давай полуднувать, та ще коли б хоч їли скоріше, а то жує та й жує, прямо душу з тебе вимотує: хліб з'їдає і час гаїть! Він собі чавкає, а сонце не стоїть, котиться на низ; йому ж того тільки й треба, аби мерщій до вечері.

Копач. Хе-хе-хе! Ви опит великий у цім ділі маєте.

Герасим. Та ні, Ви те візьміть: ти мізкуєш, ти крутиш головою: де того взять, де того, як обернуться, щоб земельки прикупить; та за думками й не їсться тобі, і не спиться тобі... Мене вже ці думки зовсім ізсушили... До того додумаєшся, що іноді здається, наче хто вхопив тебе за ноги й крутить кругом себе! А вони до того байдужі, тільки й думають: їсти і спать — і жеруть, і жеруть, як із немочі, а сплять, як мертві.

Копач *(зітхнувши)*. Щасливі люде... Я і сам від думок не сплю. (...)

ЯВА V

У розмові з Герасимом Бонавентура розповідає про свої марення, мрії про знайдений і викопаний скарб.

Герасим. (...) Що це кума й досі нема за грішми? Цілу ніч не спав, усе міркував і таки став на одній думці: побалакати із кумом і, коли згодиться, послати його в город розмінити гроші. (Запирає двері, виймає гроші й розглядає.) Прямо як настоящі, і не пізнав би, коли б не понадривав сам краї, а все-таки береженого бог береже — треба розмінити у казначействі.

Стук.

Чи не кум?

За дверима голос Параски: «Та відчини-бо!»

Жінка. І чого її чортяка несе? (*Одмика двері.*)

ЯВА VI

Герасим і Параска.

Параска. Що ти затіваєш, скажи на милість богу?

Герасим (*злякано*). А ти почім знаєш?.. А тобі яке діло?

Параска. Хоч би ж сказав, пораявся...

Герасим. Звідкіля вона довідалася?! Знай свою діжу, а в мої діла носа не тикай!.. Іди собі, іди, не заважай мені думати.

Параска. Та ти на старість щодня дурніший робишся.

Герасим. Ей, Параско!

Параска. Чого там Параско?

Герасим. Не чіпляйся! У мене в шапці більше розуму, ніж у тебе в голові.

Параска. Та з великого розуму в дурний заходиш! Що це ти затіяв — женить Романа на Пузирівні?

Герасим. А-а! То ти про це? *(Набік.)* Думав, що довідалася про гроші, — аж усередині похолонуло. Ну, так що ж? Тобі яке діло?

Параска. Не хочу я нікого за невістку, oprіч Мотрі. Сам казав, що будеш її сватать; діти полюбилися, я до неї привикла, вона — до мене; дівка красива, здорова, зна всі порядки: коло птиці, коло свиней, коло корів — одне слово, хазяйка біля всього; у хаті, як у кімнаті; я вже нездужаю, а против неї, скільки їх у нас не було, ніхто хліба не спече, ніхто борщу не наваре, хоч і без олії іноді, а всі їдять, не нахваляться.

Герасим. Не треба мені ні доброго хліба, ні доброго борщу, бо що краще спече, а смачніше зваре, то більше робітники з'їдять... Мені треба невістку з приданим, з грішми.

Параска. Візьмеш в обидві жмені.

Герасим. Іди собі, не заважай мені думать.

Параска. Нехай же тільки Роман жениться на Пузирівні — не буде їй пресвітлої години: я її заїм.

Герасим. Про мене, хоч цілком із начинням ковтни її, мені аби гроші. Іди собі, Параско, від мене. Тут думок, як піску в морі, а ти із чортзна-чим причепилася.

Параска. Які там думки, чому ж ти не пораєшся зо мною?

Герасим. Не з твоєю головою мене вчить... Іди собі.

Параска. Тьфу на твою дурну голову!

Герасим. Я тебе як плюну!.. *(Заміряється її вдарить.)*

Входе Савка.

ЯВА VII

Ті ж і Савка.

Савка. Здрастуйте, з неділею будьте здорові!

Герасим. Спасибі, будьте і Ви здорові.

Савка. А Ви зі старою, як сизі голуби, і досі вуркочете?

Герасим. Еге!.. Нема нікого, то ми собі вдвох...

Савка. Нагадали молодощі й вуркотали?

Герасим. Іди, Парасю, по своєму ділу, а в нас своє.

Параска. Бодай ти пропав! (Вийшла.)

Савка. Бач — «Парасю». Любо й слухать, то все достатки роблять. А ми зі старою тільки лаємось і все через гроші: того нема, другого нема — і раз у раз гир-гир-гир, гар-гар-гар! Оце й зараз посварилися: виряджав її до церкви, а вона й напосіла: у других, каже, фургони, любо глянуть, а я на возі: який ти хазяїн, каже. Така мене злість узяла, що мало-мало не потяг віжками, а все гроші...

Герасим. Я, слава богу, і фургони маю, та моя стара не хоче їздить. Каже, потрудюся пішечком для божого храму, а скотинка нехай одпочине.

Савка. От через те вам і бог дає! Охо-хо-х! Приніс же я запродажню... А Роман куди збирається їхать?

Герасим *(лічить гроші)*. Хочу свинку й кнурця купить у Пузиря — хвалять завод... *(Перелічивши, ліче другий раз.)* Що то гроші, куме! Свині завідські, коні завідські, вівці завідські... *(Дає гроші.)*

Савка. Іде вони набрали таку силу грошви? Уже, куме, хоч Ви мені що хочете кажіть, а я знаю, що більше нігде було достать грошей, тільки од нечистого. Їх дід, кажуть, знався з нечистим, він, як умирав, то доти не вмер, поки стелю не розібрали. *(Хова гроші.)*

Герасим. То було колись. А тепер, куме, такі люде понаставали, що чорт, не при хаті згадуючи, боїться й носа показати між них. Так, хіба зведе дурну дівку із чужим чоловіком, поскоромить яку непутящу молодицю

з недолітком, посварить батька із сином, зведе на бійку приятелів, а щоб він узяв у розумного чоловіка душу й за це дав йому грошей? Шкода: і душі не візьме, і грошей не дасть, бо чоловік його обмане... Тільки вдариться до доброго аблаката, то той таку машину підведе, що в чорта очі на роги повилазять. Ні, куме, тепер не ті часи... (*Таїнственно.*) Люде самі вміють робить гроші краще від чорта.

Савка. Тобто фальшиві?

Герасим (*озирається, запира двері*). Еге. Та ще й які гроші. У вік вічний не розбереш, чи вони фальшиві, чи вони настоящі.

Савка. Не віряться мені, щоб такі гроші були. Я пам'ятаю, як один панок наробив фальшивих грошей, аж із Варшави привозив майстрів, а тільки випустив, зараз і піймався.

Герасим. Ну, а якби були такі гроші, що всяке прийме, то Ви б згодніся достать таких грошей?

Савка. Я? З охотою. Коли люде багатіють, то чом же нам не попробувать щастя... Надокучили прокляті злидні!.. Тільки горе моє — грошей нема; а без грошей же не достанеш і фальшивих бумажок. Та й де вони є отакі, як це Ви кажете?

Герасим. Є... є... куме... Та Ви зараз від мене прийняли на десять рублів фальшивих бумажок.

Савка (*витага гроші з кишені*). Що це Ви, куме... Господь із Вами! Мені так страшно стало, як тоді, коли ходив викликать безп'ятого... (*Розгляда.*) Де ж вони тут? Це Ви на глум мене піднімаєте?.. Гроші всі натуральні, як є!

Герасим. Отже, побий мене бог, меж ними є фальшиві, і таких грошей можна купить скільки хочеш... Пристанете в компанію? Купимо сто тисяч.

Савка. Стривайте, куме, помовчіть, нехай я опам'ятаюся, бо з мене мало дух не випре... Сто тисяч! (*Тре голову, потім тяжко зітхає.*) Ні... куме, може, Ви жартуєте зо мною?

Герасим. Не до жартів мені, куме, самому. Бодай я завтра сонця не побачив, коли жартую!

Савка. Покажіть же мені, котра настояща, а котрі фальшиві.

Герасим. Угадайте самі.

Савка (*розглядає*). Не вгадаю.

Герасим. Оце вони! Ну, як таких грошей не купить? (*Вийма з пачки три бумажки по три й одну рубльовку.*)

Савка. Ніколи у світі б не подумав, що це фальшиві.

Герасим. Отже, неважаючи на те, що гроші зроблені дуже добре, усе-таки перше, ніж купить таку суму, їдьте Ви, куме, хоч зараз у казначейство й розмінійте ці гроші; як казначей прийме, то всяке прийме...

Савка. А як казначей не прийме та протокола зроблять, га?

Герасим. Е, куме, Ви чорта не боялися, а протокола боїтеся.

Савка. Отож-бо і є, що чорт не такий страшний, як його малюють, а протокол...

Герасим. Дурниця! Скажете, що Ви продали незнакомому чоловікові воли й між іншими грішми взяли й ці, а я посвідчу, що іменно так, то й край.

Савка. Добре, їду! Тільки договір краще грошей! Скільки Ви мені дасте, як купите?

Герасим. А скільки хочете?

Савка. Скільки? Від кожної тисячі, що купите, мені сто карбованців.

Герасим. Багато буде. Я ж таки буду гроші свої крівні терять, а Ви тільки поміч мені дасте. Візьміть п'ятдесят від тисячі.

Савка. Ні, куме! Коли вже труситься, то хоч знать за віщо.

Герасим. А нехай буде так. Отоді, куме, заживем, га?

Савка. Заживем! Об землю злидні, розторгувавшись, ще прикупимо... А тим часом гаяться нічого: давайте мені цих безбілетних окрімно, а замість їх дайте настоящих десять.

Обмінюють гроші.

Може, і це такі? Хе-хе-хе!

Герасим. Ні, більше десятки нема.

Савка. Прощайте, зараз їду до Жолудя, а звідтіля в город. (Пішов.)

Герасим. Нехай Вам бог помагає й щастить на добрее діло... Якась полегкість на серці, і наче душа моя почуває удачу. Коли б господь поміг, тоді земелька Смоквинова наша! (...)

Мотря дізнається про мету поїздки Романа до Пузиря. Між ними виникає сварка, після якої хлопець остаточно вирішує: «Оце дівка!.. Оце жінка — сама за косарем зв'яже! Та хоч би батько цапа скавав, а я таки женюся на Мотрі».

ЯВА XI

Герасим і Параска.

Параска. Звели й нам коней запрягти.

Герасим. Навіщо?

Параска. У церкву поїду з Мотрею.

Герасим. Ще що вигадай! До церкви можна й пішки піти, тут недалеко — три верстви.

Параска. Туди три та назад три, то вже шість.

Герасим. Люде в Київ ходять за чотириста верстов, а ти не хочеш потрудиться для божого дому й шість верстов — ай-ай-ай, а ще й богомольна! Важко вже тобі пішки піти до божого дому шість верстов... Худобу ганять у празник — гріх. Блажен чоловік, іже скотину милує.

Параска. Що ж, тобі більше коней жаль, ніж жінки?

Герасим. Скотина гроші коштує, вона цілий тиждень робить на нас, а в неділю, щоб мала відпочить — гони в церкву. Це не по-божому й не по-хазяйськи.

Параска. Та я ж цілісінький тиждень на ногах і роблю не покладаючи рук.

Герасим. То — ти, а то — коняка... Ти собі робиш, а коняка тобі. Та й знову — робота до роботи не приходить. Хіба ти борону або плуга тягаєш? От якби ви вдвох із Мотрею крумера попотягали — то інша річ... Не дам коней. Пожалій скотину раз, вона тобі послуже десять раз... Іди пішки, господь прийме твої труди й дасть тобі здоров'я.

Параска. Та чи ти ж із розумом? Усяке знає, що ми хазяїни неабиякі, а я буду тьопатися стільки світу пішки до церкви.

Герасим. Отож-бо і є, що хазяїни, і кожний скаже, що це по-хазяйськи: скотинка одпочива, а хазяйка пішки. Іди, іди, Параско, пішки. Бог прийме твої труди... а коні одпочинуть — завтра робота...

Параска. Сором людям в очі дивиться! Та ми ж пішки поспіємо на шапкобрання. Так буде, як у ту неділю: люде із церкви, а ми в церкву.

Герасим. Не мніться, то поспієте й на херувими... а коней гріх ганять у неділю.

Параска. А бодай ти пропав зі своїми кіньми разом.

Герасим. Параско! Не лайся, щоб я, часом, ради неділі не дав тобі по потилиці.

Параска. Бий, бодай тобі руки посохли! І ззамолоду із синяків не виходила, бий і на старість! У! Харциз — коняку жаліє, а жінку бити збирається. Тьфу!

Герасим. От же вдарю!

Параска. Бий, бий, я не тікаю!

Герасим. Ах ти ж відьма чортова, то ти оце мене драгують заходилася, та я... *(Кидається на Параску, хватаяє за очіпок.)*

Входить копач. Калитка цілує Параску.

ЯВА XII

Копач, Калитка і Параска.

Копач *(заміча поцілунок)*. Старики — емпе-амуре! Ха-ха-ха! За щупом я сюда вернувся. *(Бере щуп.)* І на амури здесь наткнувся! Собственный експромт! Адьє! Оставляю вас у пріятном тет-а-тет. Ха-ха-ха!

Завіса.

1. Слова «...Ви чорта не боялися, а протокола боїтеся» Герасим Калитка адресує
А Бонавентурі
Б Романові
В Жолудю
Г Савці
2. У неділю Герасим Калитка застав з крайцем хліба
А Савку
Б Клима
В Мотрю
Г Романа

3. Установіть відповідність.

Термін	Визначення
1 конфлікт	А частина твору, пов'язана з появою на сцені або виходом із неї дійової особи
2 ремарка	
3 репліка	
4 ява	
	Б відповідь або заперечення, зауваження однієї дійової особи іншій у діалозі
	В момент найвищого емоційного напруження в сюжеті твору
	Г зіткнення, боротьба протилежних поглядів; серйозне непорозуміння
	Д авторські пояснення щодо умов і часу дії, зовнішнього вигляду дійових осіб

4. Для чого призначені драматичні твори? Поміркуйте, чому театри називають *драматичними*.
5. Що таке *драматичний твір*? Назвіть його ознаки.
6. Що таке *трагікомедія*? Що в неї спільного й відмінного з комедією та трагедією?
7. Знайдіть і выпишіть у зошит приклади ремарок (2–3) з дії другої трагікомедії. Яку роль вони відіграють?
8. Прокоментуйте стосунки Герасима Калитки та Параски. Із чого видно, що він грає на публіку, удаючи повагу й любов до своєї дружини?
9. У чому виявилася скупість Герасима Калитки?
10. Знайдіть і прочитайте комічні епізоди в дії другій трагікомедії.

11. Доведіть на конкретному прикладі з твору, що мова дійових осіб є яскравим виражальним засобом.
12. Розіграйте діалог між Герасимом і Параскою (*ява XI*).

- ◆ Прочитайте трагікомедію І. Карпенка-Карого «Сто тисяч» до кінця. Випишіть не зрозумілі для вас слова в зошит.

ДІЯ ТРЕТЯ

Декорація та ж.

ЯВА I

Герасим одягнутий лежить на лаві, спить; а потім Роман.

Герасим (*сонний, бормоче*). Став рибний! Риба все линина... лини, карасі... (*Стогне.*)

Входе Роман.

Роман. Ого, батько сплять і досі. Що за знак? Чи не випили, буває, учора? Тільки вони не охочі гулять, хіба хто могорича поставив, а на свої не будуть пить. Від своєї, кажуть, у грудях пухне. Навідаюсь потім, учора приїхав пізно й не бачився ще з батьком. (*Виходе.*)

Герасим (*сонний, бормоче, так бува в кошмарі*). Ва-ва-ва! О-о-о-ші! Го-ом, го-ом! (*Балака ясніше.*) Кругом, кругом усе моє. (*Спить тихо, потім знову так само.*) Е-е-а-ам, а-а-ам. (*Говоре хутко.*) Не дам, не дам, не дам! (*Стогне.*) У-у-у! (*Схоплюється.*) Господи, помилуй! (*Оглядається кругом.*) Спав... Тьфу! Снилось, що кум гроші однімав. (*Витира піт.*) Аж упрів, так боровся, не давав. А робітники, мабуть, сплять. (*Біжить до дверей, одчиняє і кричить.*) Хлопці, уставайте! Чепіга зайшла.

ЯВА II

Входе Роман.

Роман. Де там чепіга, уже сонце зійшло, давно всі на роботі.

Герасим. Ото диви, як заснув! Побудив усіх, а сам тільки прикурнув — і до цієї пори проспав. А ти ж чого це дома?

Роман. Підстовба¹ зламалася, то я заніс до коваля, а поки зварить — зайшов додому.

Герасим. Чорт на вас настачить, катюги, — залізо ламають! Чого ти так запізнився, мабуть, упівночі приїхав від Пузирів?

Роман. Та задержали.

Герасим. Ну-ну, розкажуй: як приймали, чим частували. Чи вподобалися дівчата? Га?

Роман. У них були гості: пани якісь, офіцери.

Герасим. Хе-хе-хе! І ти рядом із панами, з офіцерами? Он куди Калитка заліз! Що то гроші!

Роман. Та мене, тату, у горниці² й не кликали, я на кухні й обідав.

Герасим. Оце гарно... А сто чортів їх матері — хазяйського сина й у хату не закликали! Ну, а Бонавентура ж що?

Роман. Бодай той Бонавентура сказився! Тільки під'їхав під крильце, а він зараз зіскочив із фургона й почав кумедію приставлять: вірші читає, по-турецькому, чи що, балака. Люде аж за животи беруться та регочуть, а він рад, що на посміх здався, та ще гірше! Тут вийшов і Пузир. Теж регоче й закликає його в хату. Бонавентура, показуючи на мене, каже: «Кличте ж і його, це Калитчин син — хазяїн гарний»... А Пузир одказує: «Голяк масті, чирва світить!»³ Нехай, — каже, — розпряга коні та йде в

¹ Підстовба (діал.) — деталь плуга.

² Горниця (розм.) — гарно прибрана кімната.

³ Голяк масті, чирва світить! — каламбур із термінів, що стосується гри в карти: голяк — убога людина, масть — один із чотирьох розрядів у колоді карт, чирва — масть у картах — червоне серце; тут образно: біднякові скрізь невдача.

застольну¹, там і пообідає, у мене гості не такі, щоб рядом його посадить».

Герасим. Ах ти ж погань! Мужва репана! Давно лизала панам руки, за верству шапку скидала, а тепер розжилася, кумпанію з панами водить (...). Ах ти ж Пузир із горохом! (...)

Роман. Ждав Бонавентуру, думав свиней купити... Свині завідські, остроухі, гарні свині, я бачив.

Герасим. Та нехай їм чорт з їх завідськими свинями, коли вони самі гірш свиней.

Роман. Бачив я і дочок Пузиревих — ходили з охвицерами на проходку. Одягнені по-панячи й ходять із вихилясами — настоящі панночки.

Герасим. Чортзна-що, покручі! Роботи з неї ніякої (...) На біса нам білоручки, дармоїди... (...) Чи не кум Савка вернувся? Іди по своєму ділу.

Роман вийшов.

Ой Пузирі! Глядіть, щоб ви не полопалися, а замість вас Калитку розіпре грошвою... Отоді я вам покажу, як хазяйнувать! Я не буду панувать, ні! Як їв борщ і кашу, так і їстиму, як мазав чоботи дьохтем, так і мазатиму, а зате всю землю навкруги скуплю. Їдеш день — чия земля? Калитчина! Їдеш два — чия земля? Калитчина! Їдеш три — чия земля? Калитчина! Диханіє спирає... А скотини, а овець розведу — земля під товаром буде стогнать! Отоді і я скажу про Пузиря: голяк масті, чирва світить!

Входе Гершко, одягнений чисто, по-городському.

ЯВА III

Гершко і Герасим.

¹ *Застольна* — місце для прислуги.

Гершко. Здрастуйте, Герасиме Никодимовичу!

Герасим. Знову жид!.. А ти звідкіля знаєш, що мене звуть Герасим та ще й Никодимович?

Гершко. Хто ж не знає такого хазяїна... Усі знають.

Герасим. Невже всі? *(Набік.)* От тобі й чирва світить. *(До Гершка.)* А Вас як звуть?

Гершко. Григорій Мойсеєвич. (...)

Герасим. А чого ж ти приїхав до мене?

Гершко. Єсть гендель — хотіте купити землю?

Герасим. Оце спитав! Та чи єсть же на світі такий чоловік, щоб не хотів землі купити? Тут під боком межа з межею Смоквинова земля: неперепахана, ставок рибний — а! Та все лини й карасі — можна грошики лупить у городі.

Гершко. Ну, і Ви хочете покупать цю землю?

Герасим. Ох, хочу, голубчику, хочу! І вдень, і вночі тільки про це й думаю... Одна біда — грошей не вистача.

Гершко. Я можу Вам помогать покупать землю Смоквинова.

Герасим. Як? Грошей даси?

Гершко. Зачим гроші? Ми грошей не маємо, ми із розумом живемо.

Герасим. Як грошей нема, то й розуму біг дасть.

Гершко. Помиляєтеся, Герасиме Никодимовичу, не так: як розум є — будуть гроші! Хе-хе-хе!

Герасим. А може, і так. Ну, показуй же твій розум.

Гершко. Извольте, з нашим удовольством: Смокинов позичає на улучшеніє хазяйства п'ять тисяч! (...) Давайте йому п'ять тисячов під закладну, візьміть добрі проценти — і земля буде Ваша.

Герасим. Яким побитом?

Гершко. А скудова він (...) заплатить долг? (...). Земля заложена й перезаложена в банк, прийде строк платити — її будуть продавати з аукціону, тоді Ви приймете на себе банк — і земля Ваша.

Герасим. Це виходить, я йому не позичу, а дам завдаток на землю і ще й процент візьму?

Гершко. Зараз видно комерческу голову (...).

Герасим (*про себе*). Що ж його робить? Два діла збіглося докупити... Кума ще нема... Голова тріщить! (*До Гершка.*) Треба подумати.

Гершко. Ви довго не думайте, бо до Смоквинова вже приїздив фактор купувати землю... (...)

Калитка торгується з Гершком, який пропонує за факторську послугу п'ятдесят карбованців спочатку й після закінчення справи — ще п'ятдесят. Герасим обурюється.

Гершко. Наш заробіток у год раз, треба користуватися. (*Устає.*) Не дасте Ви, дасть Жолудь. Разлі мене не всьо равно — аби гроші.

Герасим. Аби гроші... Правда. Візьміть же тепер двадцять п'ять, а решту — як діло скінчиться, бо, ей, нема при собі! Хоч гарячим залізом печіть, не можу зараз більше дати.

Гершко. Ну, край. Давайте гроші, зараз поїду.

Герасим (*шука*). Отак! Тільки двадцять і знайшов... Зділайте милість, візьміть двадцять, а решту потім, за мною не пропаде.

Гершко. Ну що робить?.. Нічого з Вами робить, давайте. (*Бере гроші.*) Теперечки поїду прямо до Смоквинова. Ну, прощайте. Так через день-два?

Герасим. Найбільше, як через три.

Жид вийшов.

ЯВА IV

Герасим (*сам*). От збіглися діла докупи... Упустить землю Смоквинова, та ще в такі лапи, як у Жолудя, — гріх смертельний, усе одно, що посиротить свою землю на віки вічні, бо від Жолудя вже не поживишся. А тут знову, як його упустить случай: дать п'ять, а взять сто тисяч! Серце перестає битися, як подумаю: за п'ять — сто тисяч! Господи! Коли б тільки кум благополучно розміняв, а тоді я і Гершка обманю, на біса мені його факторство здалося? Сам куплю в Смоквинова землю. Аби тільки гроші. А кума нема. О господи, чого він бариться? Ну, що як кума арештували? От тобі й сто тисяч.

Входе Савка.

Кум! Слава богу, діждався... думав — умру. Що?..

ЯВА V

Савка і Герасим.

Савка розповідає Герасимові, як він обмінював так звані фальшиві гроші на справжні: спочатку в трактирі в Кукленчихи, потім у Лошкаря в казначействі.

Герасим (*цілує.*) Сьогодні увечері в нас буде сто тисяч!

Савка. А в мене тільки десять!

Герасим. Куме! Я подарую Вам ті сто рублів! (*Вийма запродажню і рве.*) От Вам запродажня! Погуляймо ж трохи, а ввечері, куме, як смеркне, — на вокзал... А знаєте, треба щось видумать, яку-небудь причину нашій гульні (...). Я ніколи не гуляю, щоб не було підозріння. А от що: засватаю я Романа на Мотрі — от і буде причина нашій гульні. (*Гука.*) Параско! Мотря! Роман! А йдіть сюди!

ЯВА VI

Ті ж, Мотря, Параска й Роман.

Герасим. Випий, стара.

Параска. Що це з ним? *(П'є.)* Будьте здорові!

Герасим. Обідив Пузир Романа! Не закликав у хату, так я женю Романа на Мотрі. Мотре, підеш за Романа?

Мотря. Атож!

Герасим. Стара, що ти скажеш?

Параска. Я рада, що ти мене послухав! Такої невістки пошукать.

Герасим. А ти, Романе?

Роман. Спасибі Вам, тату, що Ви уважили мою просьбу.

Герасим. А Ви, куме?

Савка. Я? *(Співає.)*

Ой куме, куме, добра горілка —
Вип'ємо, куме, ще й з понеділка!

Герасим. Підтягуйте!

Савка. Складемося, куме, грошей по сорок —
Вип'ємо, куме, ще й у вівторок. (...)

Завіса.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

ЯВА VII

Входить тихо Герасим, а за ним Савка несе на плечах здоровий мішок із шкі.

Герасим. Ідіть же Ви, куме, розпряжіть коней і поставте їх біля фургона.

Савка. Ходім удвох.

Герасим. От тобі й маєш!.. А хто ж буде біля грошей?

Савка. Хіба ж їх хто візьме тут?

Герасим. Е, куме, на гріх майстра нема! Краще я тут посидю — береженого й бог береже.

Савка. І відходить од грошей не хочеться, так би й держався за мішок. *(Вийшов.)*

ЯВА VIII

Герасим сам. Світить свічку, засвітив, поставив, глянув на мішок, поцілував його.

Герасим. Отепер Пузир нехай скаже: голяк масті, чирва світить! Ще помірємося — хто голяк. Він думає, що дуже розумний. Ні, братіку, потягайся ще зо мною. Хе-хе-хе! Я не то що, я і жида сьогодні обманив: поки мішок розшили — дзвінок, він вийняв пачку, глянув я на неї — гроші... усередині колотиться, а сам думаю, як би його обманить; другий дзвінок — жид зашамотався, бере мішок, не дає... «Давай гроші», — каже. Слово за слово, а тут — третій; я тоді йому тиць замість п'яťох та тільки три тисячі. Ха-ха-ха! Отак ушквар! А він, не лічивши, прямо у вагон. (...)

ЯВА Х

Герасим, а потім Савка.

Герасим. От цікаве бісове насіння, так і загляда, а жидом перелякала на смерть... Жолудь землю перекупує!.. Ха-ха-ха! Завтра чуть світ однесу йому гроші, переплатю по десять рублів на десятині, а не попустю, щоб Жолудь купив.

Входе Савка.

Савка. Ну, куме, нігде нічирк! Давайте мені моє, та, поки глуха ніч, я собі піду.

Герасим. Куме, де Ви дінете таку силу грошей? Нехай у мене будуть на схові.

Савка. Ні, так не буде! Я знайду, де своє сховати, а Ви ховайте своє.

Герасим. Візьміть собі яку тисячу, бо зараз попадемося, а решту — через год.

Савка. Куме!.. Давайте моє мені... З мене печінка мало не витрусилася, поки це діло скінчилося, та щоб я не мав у руках свого заробітку, а заглядав Вам у вічі, як цуцик? Вам цього хочеться, я знаю Вас добре, бачу, куди Ви гнете (...). *(Вийма ніж із-за халяви.)* (...)

Герасим *(вийма із-за халяви ніж)*. А Ви думаєте, що я без запасу? Ха-ха-ха! Тільки, знаєте, це все чортзна-що! *(Хова ніж.)* Це я для дороги мав... здіймайте свиту, закривайте вікно, та будемо ділитися...

Закривають вікна свитами.

Я хотів як краще, бо у Вас ніколи грошей не було, то зараз що-небудь і виявиться... а коли Ви так боїтеся, то беріть собі, бог із Вами.

Савка. Не журіться, я зумію заховати, аби було що. *(Підходить до мішка.)*

Герасим. То Вам п'ять тисяч?

Савка. Десять... десять... кажу Вам, десять... не розпалюйте мене!

Герасим. Та не кричіть-бо! Беріть, беріть десять... *(Набик).* (...) *(Вийма з мішка пачки по тисячі, навхрест оперезані бумагою, а кум розгляда.)* Оце одна, а це друга, а це третя...

Савка. Стривайте... куме, гляньте...

Герасим. А що?

Савка. Та це не гроші, це чистісенька бумага.

Герасим. Як?!

Савка. Чиста бумага! От так машину підвела жидівська голова, тільки на трьох пачках спереду і ззаду наклеєні гроші, а то все чиста бумага.

Герасим *(хвата пачки одну за другою, перегляда)*. Бумага!.. Обманив!.. Куме, він же гроші давав, я сам бачив! *(Хвата знову бумажки, розрива й кида.)* Сама бумага... чистісенька бумага!.. *(Несамовито.)* Ха-ха-ха!.. Сто тисяч! Ха-ха-ха!

Савка. От же збожеволіє! Куме, заспокойтеся; що з воза впало, те пропало.

Герасим озирається, хватає пояс на лаві й біжить із хати.

Куме, куме! Куди Ви? Господь із Вами! Схаменіться, що з воза впало, те пропало.

Входе Параска.

ЯВА XI

Савка і Параска.

Параска. Що тут таке? Боже мій милостивий, кажіть, куме, куди він побіг, чого він так галаснув.

Савка. Сором признаться. Гляньте: оце добро ми купили за п'ять тисяч.

Параска. Як?

Савка. Так. Обманив жид: дав чистих бумажок замість грошей. А може, то й не жид був, може, нечиста сила перекинулася у жида й отуманила нас так, що ми не роздивились і прийняли бумагу чисту за гроші.

Параска. Господи, Господи! Бач, яке нещастя скоїлося; чула моя душа, що з ним щось недобре діється. Та чого ж він побіг?

Савка. Я і сам до пам'яті ніяк не прийду, усередині все колотиться.

Голос копача: «Поможіть, рятуйте!»

Чуєте? Хтось кричить!..

Параска. Ох, куме, голубчику, у мене й руки, і ноги тремтять — ходім.

ЯВА XII

Ті ж, копач і Герасим.

Копач (*несе Герасима на плечах*). Та допоможіть-бо!

Помагають і кладуть Герасима на ліжку.

Параска. Що з ним, що з ним? Скажіть на милість божу.

Копач. Це, я вам скажу, реприманд¹! Качайте його, отак, отак! (*Качає Герасима.*) Ну, реприманд!

Параска. Та що воно? Що? Ради бога, скажіть, що то за болість така.

Копач. Та яка там болість! Стривайте, я розкажу, а ви тим часом тріть груди, добре тріть. Так, так... Ви мене слухайте... стоп! (*Прислухається до серця.*) Тріть, тріть, тріть... Опит — велике діло... Серце наче ворухиться... А-а. Та й перелякав же ти мене, Никодимовичу, мало не вмер від страху, ну і йому б не жить на світі, якби не мій опит.

Савка. Кажіть, що трапилося.

Копач. Усе по порядку — коло одного центра. Ножа!

Дають ножа.

¹ *Реприманд* — тут: короткий вставний номер у цирку.

Івановно, лийте йому воду ложкою в рот.

Наливають воду.

Ковтнув, ей-богу, ковтнув. Не журіться! Щастя маєте, що я ліг у клуні спать (...) сниться, аж щось мене по носі чирк, чирк... я рукою лапнув угору, піймав за ногу, нога гойднулася, задригала й вирвалася, та як захарчить. Я схопився мов несамовитий (...) і в очах потемніло! На перекладаїні висить Никодимович.

Параска. Боже мій, боже, яке тяжке нещастя!

Копач. Но! Опит — велике діло! Я зараз вийняв перочинний ніж і перерізав пояс... — і Никодимович упав на землю. Гляньте — дише. (...)

Параска *(плаче)*. Старий, старий!

Герасим. Де я? *(Спазми.)*

Копач. Пийте воду. *(Подає.)*

Герасим п'є.

Що з Вами? Що це Ви вигадали?

Савка. Та годі, куме! Буде здоров'я — будуть і гроші, а я навіки від них одрікаюсь, ніколи у світі не буду хотіть більше, ніж бог дає. Такої пригоди ніколи не ждав.

Копач. Які гроші?

Савка. Он гляньте, як нас обманили.

Копач. (...) Опит — велике діло! На тім тижні в городі була така сама okazія! І багато видурили?

Савка. П'ять тисяч...

Герасим *(захльобується воздухом)*. Ой... ой!..

Копач. Бризкайте водою.

Бризкають. Герасим піднімається.

Та годі Вам, Никодимовичу, убиваться. Заспокойтеся нащот грошей! От поїдемо на Боковеньку, там є гроші, там є сила грошей, вірте, що достанем. (...)

Герасим. Обікрали... ограбили... Пропала земля Смоквинова! Нащо Ви мене зняли з вірьовки? Краще смерть, ніж така потеря! (*Ридає.*)

Завіса.

V 1. Слова «*Ах ти ж погань! Мужва репана! Давно лизала панам руки, за верству шапку скидала*» Герасим Калитка промовляє на адресу

A Пузиря

B Жолудя

B Гершка

Г Бонавентури

2. Вислів «*Що з воза впало – то пропало*» належить

A Герасимові

B Романові

B Гершкові

Г Савці

3. Установіть відповідність.

Дійова особа	Подія
1 Бонавентура	A з горя вішається
2 Параска	B рятує Герасима від смерті
3 Гершко	B долучається до Герасимової авантюри
4 Савка	Г наполягає на одруженні сина з Мотрею
	Д пропонує Герасимові обдурити Смоквинова

4. Чому в драматичних творах події здебільшого відбуваються в одному місці? Доведіть це на прикладі трагікомедії «Сто тисяч».
5. Чому Калитка різко змінив свою думку щодо вибору нареченої для свого сина?
6. Чи вдалося Калитці насправді обманути Невідомого під час обміну фальшивих грошей у вагоні? Обґрунтуйте свою думку.
7. Яких скупих героїв із творів зарубіжної літератури нагадує вам Герасим Калитка?
8. Які слова героя дають надію на те, що він усвідомив свою найбільшу помилку й зробив відповідний висновок? Знайдіть і прочитайте ці слова.
9. Який момент у творі *кульмінаційний*?
10. Які проблеми І. Карпенко-Карий порушив у трагікомедії «Сто тисяч»?

11. Чи випадковими іменами І. Карпенко-Карий наділив Калитку (*гаманець із грошима*), Пузиря (*виріб із тонкої гуми, який може луснути під час надування*) і Бонавентуру (*античний філософ, який вирізнявся красномовністю*)? Обґрунтуйте свою думку.
12. Складіть і запишіть план характеристики Герасима Калитки.

- ◆ Заповніть літературний паспорт трагікомедії І. Карпенка-Карого «Сто тисяч».

ДО РЕЧІ

1992 р. в Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка відбулася прем'єра вистави «Сто тисяч» (реж. В. Опанасенко).

ЗМІСТ

Від автора	3
------------------	---

ВСТУП

Художня література як одна із форм духовної діяльності людини... ..	4
Художній образ. Художній твір	9

УСНА НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

Українські історичні пісні	18
<i>Теорія літератури. Історичні пісні</i>	19
Зажурилась Україна	20
Та, ой, як крикнув же козак Сірко	22
Ой Морозе, Морозенку	26
Максим козак Залізник	29
Чи не той то хміль	33
За Сибіром сонце сходить	36
Пісні Марусі Чурай	39
Ой не ходи, Грицю	41
Засвіт встали козаченьки	42
Віють вітри, віють буйні	45
Українські народні думи	48
<i>Теорія літератури. Дума</i>	52
Маруся Богуславка	56

СВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ

Тарас ШЕВЧЕНКО	64
«Думи мої, думи мої...»	69
«Мені однаково, чи буду...»	71
«Ой три шляхи широкії...»	72
<i>Теорія літератури. Види та жанри лірики.</i>	
Філософська лірика	74
Леся УКРАЇНКА	78
Давня весна	82
«Хотіла б я піснею стати...»	83
Давня казка (<i>Поема</i>)	86

Володимир СОСЮРА	121
Любіть Україну!	124
<i>Теорія літератури. Громадянська лірика</i>	125
Васильки	129
Осінь	129
<i>Теорія літератури. Пейзажна й інтимна лірика</i>	130
Володимир ПІДПАЛИЙ	133
«...Бачиш: між трав зелених...»	135
Зимовий етюд	136
Василь ГОЛОБОРОДЬКО	139
З дитинства: дощ	140
<i>Теорія літератури. Вільний вірш</i>	141
Наша мова	143
Теплі слова	143
Із сучасної української поезії (наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст.)	146
Василь ГЕРАСИМ'ЮК	146
Чоловічий танець	148
Іван МАЛКОВИЧ	149
Із янголом на плечі (<i>Старосвітська балада</i>)	151
З нічних молитов	152
Анатолій МОЙСІЄНКО	153
«Жовтень жовті жолуді...»	154
Ігор ПАВЛЮК	155
Дівчинка	156
Галина КИРПА	157
Мій ангел такий маленький... ..	157
Коли до вас темної ночі... ..	158
НАЦІОНАЛЬНА ДРАМА	
Іван КАРПЕНКО-КАРИЙ	162
Сто тисяч (Трагікомедія) (<i>Скорочено</i>)	164

Навчальне видання

АВРАМЕНКО Олександр Миколайович

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Підручник для осіб з особливими
освітніми потребами (Н 54.1–Н 54.2)

8 клас

(У 2-х частинах)

ЧАСТИНА 1

Рекомендовано Міністерством освіти і науки України

Видано за рахунок державних коштів. Продаж заборонено

Підручник відповідає Державним санітарним нормам і правилам
«Гігієнічні вимоги до друкованої продукції для дітей»

В оформленні підручника використано матеріали з інтернет-видань,
що знаходяться у вільному доступі.

Художники Ю. Ясінська, Н. Гайда

Редактор *Н. Забаштанська*
Художній редактор *Д. Ширяєв*
Технічне редагування *О. Бабенко*
Комп'ютерна верстка *О. Бабенко*
Коректори *С. Бабич, І. Барвінок*

Формат 84×108/16.

Ум. друк. арк. 21.84. Обл.-вид. арк. 10,33.

Тираж 1722 пр. Зам. №

Видавництво «Грамота»,
вул. Паньківська, 25, оф. 15, м. Київ, 01133.
тел./факс: 253-98-04.

E-mail: info@gramota.kiev.ua; www.gramota.kiev.ua
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру України

Віддруковано в ТОВ «КОНВІ ПРІНТ»
03680, м. Київ, вул. Антона Цедіка, 12.
Свідоцтво ДК № 6115 від 29.03.2018 р.

